Giới thiệu Lavender

Truyện Lavender của tác giả Hân Như là câu chuyện nói về những con người khi có không trân trọng đến mất mới thấy hối hận.

Người con trai vô cùng xuất sắc luôn ở bên cạnh mình nhưng cô gái không hề để ý tới lại đi tìm kiếm gì đó rất xa xôi. Đến khi một ngày chàng trai ấy đột ngột rời đi thì cô mới biết được mình rất yêu chàng trai ấy.

Nhưng liệu có cơ hội cho cô làm lại hay không mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Buổi sáng

Hồi đầu khi mới quen Bảo, tôi luôn có cảm giác hắn ta rất quái đản. Một thằng con trai có phong cách ăn mặc đỉnh của đỉnh, cả người luôn toát ra một vẻ nam tính khó cưỡng, đôi mắt đẹp và sâu như đáy hồ mùa thu, ấy vậy mà lúc nào cũng mơ màng giống như thiếu nữ đang hoài xuân. Đời bao nhiêu thứ phũ phàng, nhưng không gì phũ hơn việc nhốt tâm hồn của một thiếu nữ mộng mơ vào thân hình của gã trai cao một mét bảy mươi tám.

Chúng tôi gặp lần đầu trong buổi offline của một diễn đàn về văn học hai năm về trước. Bảo kém tôi hai tuổi, lúc đó, tôi hai mươi tư, còn Bảo là sinh viên vừa mới ra trường, sang Việt Nam làm việc. Thuở ấy, tôi cũng có chút vốn văn học nên cũng ti toe sáng tác truyện, mà diễn đàn văn học đó là nơi đầu tiên tôi đăng các tác phẩm của mình lên. Bảo chỉ là một đọc giả hay ghé qua đó. Cuối buổi offline, không hiểu sao hắn chỉ xin số điện thoại của mình tôi, sau đấy thì thỉnh thoảng nhắn tin rủ rê tôi đi lê la hàng quán. Hắn mới tới Hà Nội nên mọi thứ đều lạ lẫm, thành ra một đứa mù dở đường đi lối lại như tôi phải trở thành hướng dẫn viên bất đắc dĩ cho hắn.

Thực ra, lúc đầu tôi cũng hơi ghét hắn vì hắn cứ bám dính lấy tôi, thậm chí nhiều người còn nghĩ rằng hắn đang tán tỉnh tôi nữa. Dạo đó, tôi có một anh người yêu có tính ghen còn cay hơn cả ớt chỉ thiên, vì thế thấy một thằng trai ngon nghẻ hơn đang theo đuổi cô gái mà mình thích, dù có lòng tin với người yêu bao nhiêu thì cũng cảm thấy tự ti trong lòng. Nhờ có hắn mà tình yêu phẳng lặng trước đó của chúng tôi bỗng nhiên như gặp phải sóng thần vậy, cứ dăm ba bữa lại cãi nhau một chặp. Tôi là người rất ngang bướng, nghĩ rằng mình không sai trong chuyện này, thế mà lúc nào cũng bị nghi ngờ này nọ, rồi chịu hàng trăm câu hỏi chất vấn, cảm giác tự do cũng không còn mà luôn bị o bế đến nghẹt thở. Cuối cùng, tôi còn bị anh ta buộc lựa chọn giữa tình yêu và tình bạn, có cái này sẽ không có cái kia.

Lúc đó, tôi không ngần ngại chọn hai chữ 'tình bạn'. Không phải vì tôi thích Bảo hơn, mà vì tôi ghét nhất những người cứ cho mình cái quyền buộc người khác phải lựa chọn theo ý mình. Tôi còn nhớ như in vẻ mặt kinh ngạc, sau đó là méo mó vì giận dữ của anh ta lúc ấy. Anh ta cho rằng tôi chọn như thế chỉ để che lấp chuyện tôi đã thay lòng đổi dạ, rằng tôi đã thích Bảo, rằng chuyện tôi khăng khăng rằng giữa chúng tôi chỉ là bạn là một điều giả dối đáng khinh. Tôi chỉ nhớ mang máng anh ta đã dùng những từ cực kỳ bẩn thỉu như một gã vô học để chửi bới tôi, mà điều tôi không ngờ nhất chính là suốt mấy tháng yêu nhau, tôi chưa từng nghĩ anh ta lại có thể nói ra được những lời như thế.

Tình yêu đôi khi thật đáng sợ, nó chỉ cho bạn thấy những gì bạn muốn thấy mà thôi.

Lúc đầu, khi tôi còn muốn cứu vãn tình yêu mình đã thành tâm thật ý xây đắp, vun vén suốt gần một năm trời trước đó, nên tôi thực sự rất bực mình với Bảo khi thấy hắn suốt ngày làm phiền mình như thế. Ngược lại, hắn toàn giả ngu với tôi, lúc nào cũng trưng ra cái vẻ mặt vô tội, nói rằng hắn chỉ muốn làm bạn với tôi, rằng hắn mới từ nước ngoài về nên chẳng có lấy một người bạn nào cả. Tôi đuổi hắn như đuổi tà, bảo hắn có thể tự đi kết bạn bằng cách giống như cách đã kết bạn với tôi, không ngờ hắn đặt hai tay lên vai tôi, dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn thẳng vào tôi, sau đó chậm rãi nói:

"Chỉ có chị mới cho em cảm giác an toàn."

Cứ thế, chúng tôi làm bạn với nhau suốt hai năm nay. Bảo vẫn làm một người đọc trầm lặng trên diễn đàn truyện kia, vẫn là một người đàn ông lạnh lùng, xa cách (trong lời miêu tả của các em gái khác) trong các buổi offline hay các mối quan hệ xã hội. Ở đây hắn không có bạn bè, họ hàng lại ở xa, thế nên hắn chẳng khác nào một cái xúc tu bám chặt lấy cuộc đời tôi, không thể nào liền thành một khối, nhưng cũng không có cách nào buông rời ra được.

Do gia đình đều đã định cư ở Úc hết nên hắn chỉ có một thân một mình khi trở về Việt Nam. Hắn điềm nhiên coi tôi như một người thân của mình, và nhà tôi như nhà hắn vậy. Còn may, hắn chưa coi giường của tôi như giường của hắn, lần nào ngủ lại cũng rất tự giác ôm chăn gối ra ngủ ở salon. Hồi đầu, tôi không đồng ý chuyện này, nhưng hắn cứ chây ì ra, cuối cùng tôi đành thỏa hiệp, dù sao tôi hoàn toàn tin tưởng cái tính quân tử của hắn, tin tưởng rằng hắn không bao giờ dám làm ra trò gì quá đáng khi ở cùng một nhà với tôi. Được tôi đồng ý, hắn còn rất vui vẻ tự đi mua cho mình một bộ chăn gối êm ái và mềm mại để tiện cho mỗi lần ngủ lại.

Hắn cũng có nhà, một căn hộ nhỏ xinh trong một khu chung cư cao cấp đa phần là người nước ngoài sinh sống, thế nhưng hắn cứ chạy tới căn chung cư cũ kỹ của tôi mà ngủ như bị nghiện vậy. Mỗi lần tôi cằn nhằn vì điều đó, hắn đều rất thẳng thắn nói rằng:

"Mặc dù nhà của chị không được sạch đẹp lắm, nhưng dù sao cũng còn có cảm giác gia đình hơn ở nhà em. Chúng ta đều là những đứa con xa nhà, cần yêu thương bao bọc lẫn nhau."

Lúc nói câu ấy, hắn đang ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, tôi nghe mà muốn sút một phát cho hắn bay qua cửa sổ.

Mặc dù đa phần thời gian tôi đều lên giọng dạy dỗ hắn như một bà chị lớn dạy em, thế nhưng dần dà tôi đã coi hắn như một người thân thực thụ của mình. Hắn cũng đối xử với tôi rất đặc biệt. Ví dụ, trong mắt người khác, hắn là một kẻ trầm lặng, ít nói, lúc nào cũng lạnh lùng xa cách hoặc thả đầu óc lên mây, nếu có cạy miệng hắn ra thì cũng chỉ có thể nghe những câu ngắn cụt ngủn, thế nhưng khi nói chuyện với tôi, hắn rất chịu khó nói những câu dài, thỉnh thoảng còn chịu khó bày tỏ thái độ trên mặt nữa, thật sự rất đáng yêu.

Gần đây, hắn quen với một cô sinh viên năm cuối, rất khôn khéo, biết tôi là cấm kỵ của hắn nên cô gái ấy lúc nào cũng đối đãi với tôi bằng thái độ dè chừng từ cách xa cả trăm mét. Nhưng một tuần gần đây, lúc nào tôi cũng bị cô ta làm phiền, lúc thì gọi điện, lúc thì nhắn tin, nguyên nhân là do cả tuần nay Bảo tự nhiên biến mất tăm, dù cô nàng có gọi thế nào cũng không gặp được nên đành phải quay sang cầu cứu tôi.

Tôi bấm số gọi, ngạc nhiên khi hắn bắt máy ngay ở hồi chuông thứ hai, dường như tôi chưa bao giờ phải nghe chuông đổ quá ba lần mỗi khi gọi cho hắn.

"Cô ấy nói sắp ra trường, muốn em cầu hôn cô ấy."

"Hiểu rồi. Nhưng nếu không thích thì cứ nói thẳng đi, đừng để con gái người ta chờ mỏi mòn như thế." Tôi thở dài.

"Thế chị nhé!" Hắn không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng buông lời tạm biệt với tôi như vậy.

Nhưng đến nửa đêm, hắn đùng đùng tới nhà tôi và nói muốn ngủ lại. Cả đêm qua, tôi bị tiếng chuông tin nhắn của hắn đánh thức không biết bao nhiêu lần, hắn còn chẳng thèm để chế độ im lặng nữa chứ. Đến tận khi tôi thò cổ ra khỏi chăn cáu gắt um lên, hắn mới chịu tắt hẳn máy đi ngủ.

Vậy nên, sáng ra tôi đã vần hắn dậy từ rõ sớm để hắn cảm nhận được cảm giác đang ngủ ngon mà bị làm phiền sẽ như thế nào, sau đó bắt đầu nghiêm túc nói chuyện cùng hắn.

"Em đã bao giờ tính xem mình đã chia tay bao nhiêu cô rồi chưa? Rốt cuộc thì em thích họ vì cái gì mà sao có thể chia tay dễ dàng như thế hả?"

"Sao thế?" Hắn nhăn nhó, đầu tóc rối bù như tổ quạ, bị tôi dựng dậy rõ sớm nên vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn.

"Sao cái đầu em ấy." Tôi cáu tiết.

"Chuyện yêu đương làm sao em có thể làm chủ được. Đó là vấn đề của trái tim. Hơn nữa, em chưa từng tùy tiện nói lời yêu ai. Em cực kỳ biết giữ mình. Những cô gái đó cũng chỉ là quen xã giao thôi… Không yêu sao có thể nói là chia tay được."

"Vậy nếu không yêu cái Ngọc thì bảo thẳng với nó đi, đừng để người ta ảo tưởng nữa." Tôi cay cú trước lời biện bạch của hắn hắn, lại cảm thấy không thể nào giận lâu được khi nhìn vào cái dáng vẻ luôn tỏ ra vô tội kia. May mà tôi quen hắn đã lâu, biết thừa bản chất của hắn, nên mới không dễ dàng bị cái bản mặt đó đánh lừa.

Hắn không thèm để ý đến lời tôi nói nữa mà ngoảnh đầu nhìn ra ngoài khung cửa sổ vừa được tôi mở ra, nhìn đến thất thần, giống như ngoài đó không phải là một công trường đang xây dựng dở mà là cảnh thần tiên trên trời vậy. Tôi mặc kệ cho hồn phách hắn bay bổng, định đi vào bếp làm cái gì đó ăn rồi đi ngủ tiếp, đúng lúc này thì thím Mai - vợ của chú út gọi điện tới.

Thím lo lắng nói với tôi rằng chú đi đâu từ hôm qua tới giờ chưa về nhà, trước giờ chú chưa bao giờ đi qua đêm mà không nói gì như thế. Sở dĩ thím gọi cho tôi đầu tiên vì sau bà chị gái đã định cư ở nước ngoài của tôi thì tôi là đứa cháu thân và gần gũi với chú trong gia đình nhất. Thím Mai là con gái thành phố, tính tình lại ruột để ngoài da, có chuyện gì trong gia đình cũng đem tâm sự hết với đứa cháu gái đằng chồng là tôi đây. Thím không có nhiều cơ hội gần gũi với gia đình nhà chồng, thế nên thím rất quý tôi, hễ cứ cuối tuần là lại gọi tôi tới nhà cùng nấu nướng ăn uống, không thì lại kéo tôi đi mua sắm này nọ.

Thím Mai bù lu bù loa lên làm cho tôi rối tinh đầu óc, một hồi lâu sau mới hiểu ra vấn đề mà thím đang nói.Đầu tiên, trong đầu tôi chỉ nghĩ là, chắc chú thím giận nhau rồi chú bỏ đi đâu đó qua đêm mà thôi. Sau đó tôi lại nghĩ, hay là chú tôi có bồ, đêm qua ở lại chỗ cô bồ ấy không về? Khả năng này rất thấp, chẳng có lý nào vợ chồng chú đang êm đẹp mà chú lại công khai có bồ cả, nếu có thì cũng phải giấu thật kín mới đúng. Nhưng dù sao, ở trong chăn mới biết chăn có rận, có khi vợ chồng chú gần đây lại trục trặc mà tôi không nhận ra ấy chứ.

Tôi trấn an thím một hồi, nói thím phải bình tĩnh các kiểu, tôi còn hứa sẽ thử gọi điện tới vài chỗ người quen của gia đình tôi hỏi xem sao. Gọi điện đến khắp cô dì chú bác họ hàng, những nơi mà tôi nghĩ chú có thể tới nhưng không ai nói chú ở đó cả. Tôi lại không dám nói trực tiếp, kể cả gọi về quê cũng không dám hé răng nửa lời, chỉ có thể vòng vo loanh quanh thăm dò, thế nên phải mất hơn một tiếng đồng hồ mới gọi điện xong. Thấy không có kết quả gì, tôi quyết định sẽ ghé qua nhà chú thím xem thế nào.Bảo làm bữa sáng trong lúc tôi gọi điện cho họ hàng, thấy tôi chuẩn bị đi thì nhất định bắt tôi ăn bữa sáng mà hắn đã chuẩn bị xong, ăn xong lại tình nguyện chở tôi đi. Tôi chẳng có tâm trí đâu mà từ chối, hơn nữa chơi với nhau hai năm rồi, chú thím tôi cũng không phải chưa gặp hắn bao giờ, thế nên tôi đành xách theo cái đuôi này sang Mỹ Đình. Hôm nay cũng là ngày nghỉ, dùng hắn làm xe ôm một buổi cũng tốt lắm, đỡ được khối tiền xăng xe.

Lúc chúng tôi tới nhà, chỉ có mình thím Mai đang ngồi thất thần trên ghết sofa, chiếc điện thoại đặt trên mặt bàn, mắt thím cứ nhìn chằm chằm vào đó không rời, có lẽ đang mong chú tôi gọi về. Tôi hỏi hai đứa bé đâu, thím nói đã gửi sang ông bà ngoại từ sáng sớm rồi. Thím cũng chưa dám nói cho ai biết chuyện này, nhưng tôi biết, nếu chú tôi không về ngay thì sớm muộn gì cả nhà cũng biết.

Theo lời thím kể thì buổi sáng hôm qua chú vẫn ở nhà chơi với các con, hoàn toàn không có biểu hiện gì bất thường cả. Đến chiều, chú thay đồ rồi nói ra ngoài cắt tóc, xong sẽ ghé nhà một người anh họ ăn tối rồi mới về. Chú không đi xe máy, nói đi ăn có thể phải uống rượu, bắt taxi về sẽ an toàn hơn. Từ hồi lấy vợ, chú tôi rất biết tu thân, ngoài thuốc lá không bỏ được ra thì cái gì chú cũng đều cai hết, kể cả mấy trò game online mà chú rất thích. Chú

không hay đi nhậu nhẹt với đồng nghiệp, nếu có thì cũng rất biết giữ chừng mực, không mấy khi về nhà sau mười một giờ đêm.

Đến tối, thím chơi với hai con xong thì ba mẹ con tắt điện đi ngủ sớm. Sáng nay ngủ dậy không thấy chú đâu, thím mới cuống lên gọi điện thì chú đã tắt máy từ bao giờ. Trong lòng thấy không yên, thím lập tức gọi cho tôi để nhờ tôi gọi điện cho bác họ mình hỏi xem hôm qua chú có tới ăn cơm không. Câu trả lời nhận được tất nhiên là không, chú tôi đã nói dối.

"Chú Minh dạo này có biểu hiện gì khác thường không thím? Ví dụ như hay lo lắng hoặc hay chột dạ, hoặc tính nết thay đổi, chải chuốt hơn trước...?"

Tôi hỏi vậy vì đó thường là biểu hiện của những người đàn ông lén lút ngoại tình. Thím đang lo cuống lên, thấy tôi hỏi thế thì lặng đi, sau đó nói như sắp khóc.

"Thím cũng nghi nghi rồi. Một tháng gần đây, anh ấy tỏ ra rất khác. Trước đây có bao giờ biết chơi với con cho vợ nấu cơm, nhưng tự nhiên quay ra rất chăm chỉ làm việc nhà, còn tắm cho con nữa. Ngày trước, cứ về đến nhà là ôm lấy cái máy tính hoặc điện thoại, nhưng mà gần đây thì chẳng thấy thế nữa. Hay vẩn vơ trốn vào một góc, thím hỏi có chuyện gì thì cũng chỉ bảo là công việc nhiều nên mệt mỏi thôi."

"Thế…" Tôi liếc nhìn Bảo đang ngồi chơi game trên điện thoại của mình, sau đó ghé sát tai thím, thì thào một câu. "Thế chuyện ấy… thế nào?"

Thím nhìn tôi hơi sững ra, sau đó lắc đầu, ánh mắt lập tức rũ xuống nhưng tôi vẫn nhìn ra một thoáng thất vọng trong mắt thím.

Vợ chồng đang tuổi sung mãn nhất mà cả tháng trời không gần gũi một lần nào, không phải chú tôi có vấn đề về sinh lý thì chắc chắn là có bồ rồi. Bị bồ nhí vắt kiệt sức thì còn hơi đâu mà chăm lo cho vợ nữa chứ. Câu chuyện đến đây, tôi chẳng còn biết nói cái gì nữa. Dường như thím cũng có suy nghĩ giống tôi, chắc mẩm trong lòng rằng chú có bồ ở ngoài, hôm qua chú tới nhà cô ta rồi ngủ lại đó luôn rồi.

Chỉ kỳ lạ có một điều, tại sao đang yên đang lành, chú lại hành xử theo cách như muốn dõng dạc tuyên bố cho cả thiên hạ biết mình có bồ chứ?

Tôi và thím đều đang trầm mặc thì Bảo đang ngồi chơi ở phía đối diện tự nhiên xen vào:

"Cháu mượn máy tính một chút nhé!"

Theo tuổi tác, Bảo chỉ kém thím vài tuổi, bình thường hắn có thể xưng hô anh em, chị em với chú thím tôi cũng chẳng ai phàn nàn gì, thế nhưng hắn cứ kiên quyết phải gọi theo tôi, nói như thế nó mới đúng tôn ti trật tự được.

"Ừ. Cứ lấy mà chơi. Mật khẩu là ba số một nhé."

Tôi với thím bắt đầu bàn xem tiếp tục phải như thế nào? Cứ ngồi đây đợi chú về để hỏi tội hay tiếp tục gọi điện tìm kiếm? Nếu không phải chú có bồ và ở với cô bồ đó thì liệu chú có thể đi đâu? Hay có chuyện gì không may đã xảy ra với chú rồi? Nói chuyện được một lúc, thím nói mệt và muốn đi nghỉ. Thím vào phòng rồi, tôi nằm ngả ra sofa, bắt đầu phân tích tình huống hiện tại, và nghĩ xem nếu tối nay chú vẫn không về thì sẽ phải thông báo với ông bà và gia đình ở quê ra sao?

"Này An, lại đây."

Tôi nghe tiếng Bảo gọi nên đành ngồi dậy, lê bước tới ngồi cạnh hắn. Tôi thấy hắn đang xem lịch sử truy cập trên các trình duyệt trong máy. Tôi ngả người về trước, khoanh tay nằm bò ra bàn, nghiêng đầu nhìn ánh mắt chăm chú của hắn, hỏi:

"Xem cái thứ vô vị này làm gì?"

"Ông chú nhà chị có vấn đề thật đấy."

"Cậu mới có vấn đề ấy." Tôi phản pháo lại hắn theo thói quen, nhưng vẫn ngóc đầu dậy nhìn vào màn hình máy tính.

"Xem đi. Em vừa kiểm tra qua các trình duyệt trong này, chỉ có trình duyệt Google Chrome là được dùng thường xuyên, nhưng có một điều rất lạ là lịch sử truy cập toàn là vào các trang Facebook, mua sắm quần áo, mua sắm mỹ phẩm, các công thức nấu ăn, cách chăm sóc trẻ con,..."

"Thì sao?" Tôi ngơ ngác nhìn hắn, không hiểu sao tự nhiên hắn lại nổi máu làm thám tử như thế nên rốt cuộc vẫn chưa nhìn ra vấn đề trong những điều hắn nói.

"Chị nghĩ chú của chị không chơi game online, vậy cứ về ôm lấy cái máy tính là để làm gì? Lên mạng xem mỹ phẩm làm đẹp và đồ lót phụ nữ, mà xem nhiều như thế, không phải mua cho nữ giới thì chắc chắn là kẻ biến thái."

"Cậu mới biến thái. Cả nhà cậu biến thái ấy." Tôi trừng mắt với hắn.

"Được rồi, nói quá tí thôi." Hắn vươn tay xoa xoa tóc tôi như dỗ trẻ con, mắt vẫn dán vào cái màn hình máy tính.

"Chú ấy vào máy tính làm việc thì sao?"

"Không có folder công việc nào trong này. Email đăng nhập trên Google cũng là tên của thím Mai. Nên dù là chơi hay làm việc, em nghĩ hoặc là ông chú nhà mình dùng tab ẩn danh để vào các trang hoặc dùng một user ẩn khác để đăng nhập vào máy tính này. Em nghiêng về suy luận thứ hai hơn."

Bảo nói rồi làm mấy thao tác rất nhanh, quả nhiên thấy xuất hiện một tài khoản đăng nhập khác nữa được đặt tên là Minhtt. Bảo bấm vào, khung nhập mật khẩu hiện ra. Tôi chưng hửng nhìn hắn:

"Không có mật khẩu thì vào bằng niềm tin à?"

"Chị lại quên em là ai rồi à?"

Tôi bĩu môi không tin. Nhưng sau đó, cảm thấy hơi kỳ quái nên lại hỏi:

"Nếu có hai tài khoản sao thím Mai lại không phát hiện ra nhỉ?"

"Vì nó đã được chú Minh giấu đi. Mấy cái này đàn ông con trai rành hơn phụ nữ nhiều."

Tôi nghe hắn nói thế lắc đầu chép miệng:

"Ờ, nếu vậy thì chị cũng chịu thôi."

"Xem lịch sử truy cập website cũng có thể đoán được, thím ấy họa hoằn lắm chắc vài ngày vào máy này được một lần thôi. Đi làm về, một nách hai con, thêm một ông chồng mải chơi, thời gian nào mà ôm máy tính nữa. Chị cứ lấy chồng, sinh con đi rồi biết."

Tôi lại nằm bò ra bàn, ngẩng đầu nhìn gương mặt đẹp trai tới phát ghét của hắn, ở góc độ từ dưới nhìn lên này thật sự cảm thấy hấp dẫn không thể tả được.

"Này, tôi phát hiện ra là cậu có tiềm năng trở thành một ông chồng mẫu mực thương vợ yêu con đấy." Tôi cười nói với hắn.

"Còn phải bàn sao. Đừng coi thường nhân cách của em." Hắn điềm nhiên nói như không vậy.

Hắn thao tác trên máy tính rõ là lâu, đến lúc tôi tưởng sắp ngủ quên rồi thì lại nghe hắn kêu lên một tiếng:

"Xong!"

Thế là đành phải ngóc đầu dậy nhìn.

Không ngờ, đúng là hắn đã vào được phần user của chú tôi thật.

Trình duyệt Chrome thường lưu lại các trang thường xuyên được truy cập nhất. Tôi thấy được vào nhiều nhất là một trang diễn đàn về cờ tướng, sau đó là Facebook, cuối cùng là mấy trang báo đủ kiểu.

"Chú Minh biết chơi cờ tướng à?" Đột nhiên Bảo lại hỏi tôi một câu.

Tôi hếch mặt tự hào:

"Tất nhiên rồi, quê chị có truyền thống đánh cờ hơi bị mạnh đấy. Cả nhà chị ai cũng biết chơi."

"Bố chị có biết chơi không, để nao em về nhà chị nhận bác làm sư phụ?"

"Còn phải hỏi sao."

Tôi thấy có gì đó không đúng nhưng nhất thời chẳng nghĩ ra nên không nghĩ nhiều về nó. Tôi giục hắn:

"Vào facebook của chú ấy xem đi. Nếu chú ấy đã lén lút dùng hẳn một tài khoản khác để đăng nhập vào máy tính thì chắc hẳn phải có gì mờ ám."

"Không được, như thế là xâm phạm sự riêng tư của người khác." Hắn tỏ ra kiên quyết không đồng tình với đề nghị này của tôi.

"Giờ nào rồi còn lo mấy cái chuyện đó nữa." Tôi trừng mắt với hắn.

"Làm thế là không đúng đâu."

Nhưng tôi đã cướp lấy con chuột trong tay hắn, bấm ngay vào trang Facebook, mặc kệ hắn đang xị cái mặt ra kiểu giận dỗi, nhìn u ám phát ghét.

Mặc tôi ngồi lục lọi facebook của chú, hắn ra ghế ngồi chơi với cái điện thoại tiếp. Tôi chả có tâm trạng để dỗ dành, chỉ chăm chăm lục lọi trong lịch sử tin nhắn của chú để tìm ra kẻ khả nghi. Tìm mãi không có, tôi lại ôm hy vọng tìm trong lịch sử bình luận của chú. Một tiếng sau, tôi lết ra ghế, ngồi phịch xuống, cứ thế ngả hẳn người vào vai hắn với một tâm trạng hết sức nặng nề.

"Không ổn rồi."

Thấy tôi than thở, hắn quay sang hỏi:

“Làm sao? Tìm thấy cô bồ đó rồi hả?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Có lẽ chú Minh gặp chuyện gì khác rồi? Có phải bị bắt cóc không? Hay chú ấy bị tai nạn rồi?” Tôi hoang mang nghĩ tới trường hợp xấu nhất.

“Có thể lắm. Nhưng chị nghĩ mà xem, nếu là tai nạn đột xuất thì tại sao chú ấy phải nói dối vợ là đi ăn tối ở nhà họ hàng? Nếu đã không phải đi nhậu thì lý do không đi xem máy vì sợ uống say không lái xe về được cũng là không có thật. Vậy tại sao chú ấy lại không đi xe máy?”

Nghe hắn phân tích thế, tôi như bừng tỉnh. Chú tôi nhất định là đang có bí mật gì đó mà chúng tôi không biết.

“Chú ấy không đi xe máy vì có thể nơi chú ấy đến không có chỗ để xe máy?”

“Ngốc. Em nghĩ là vì chú ấy phải di chuyển bằng một phương tiện hữu dụng hơn. Chú ấy không đi xe máy có thể vì nơi đó xe máy không tới được, hay nói đúng hơn là nếu đi xe máy sẽ tốn nhiều thời gian và công sức hơn. Tức là đó là một nơi tương đối xa thành phố. Chú ấy có thể đã đi xe bus hoặc bắt xe khách.”

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, không hiểu vì sao lại cười phá lên. Tự nhiên tôi nghĩ, gương mặt hắn chắc chỉ hợp với vẻ ngơ ngơ ngáo ngáo thôi, chứ nghiêm túc kiểu này càng nhìn lại càng buồn cười.

“Ở Úc em làm nghề thám tử đấy à?”

“Bỏ đi. Đó cũng chỉ là suy đoán thôi. Biết đâu ông chú nhà chị thật sự gặp chuyện bất trắc rồi.”

“Phui phủi cái mồm trứng thối của em nhé!” Tôi đánh bụp vào vai hắn một cái.

“Câu này là trước đó chính mồm chị nói đấy.” Hắn bày ra vẻ mặt oan uổng nhìn tôi.

“Chị nói thì được, nhưng em thì không?”

“Tại sao?”

“Miệng em là cái miệng quạ đen chứ sao.”

Hắn nhếch miệng cười, không nói gì nữa.

Nhìn nụ cười của hắn, lòng tôi nhộn nhạo, chẳng hiểu tại sao trong lòng mình lại có một ý tưởng rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bỏ nhà ra đi

Tôi và thím lo lắng đến chẳng buồn ăn uống suốt ngày chủ nhật. Đến sáng hôm sau, lúc tôi chuẩn bị xách xe sang đón thím ra phường báo công an thì đột nhiên tôi lại phát hiện ra email của chú gửi cho tôi từ hôm qua. Thực ra, nếu tôi không vào viết email xin nghỉ làm buổi sáng thì chắc cũng chẳng biết là chú đã gửi thư cho mình.

“Thảo An,

Chú có việc đi xa một thời gian, mày nói với thím Mai giúp chú là không cần lo lắng, giải quyết xong việc riêng chú sẽ về.

Đừng nói cho ông bà kẻo ông bà và bố mẹ mày ở quê.

Nhớ thường xuyên sang chơi với thím và hai thằng nhóc cho thím đỡ buồn nhé!

Chú Minh.”

Tiếp sau đó lại gửi thêm một email ngay ở dưới cái thư vừa mới gửi, chỉ có một dòng ngắn ngủi.

“P/s: nếu thím giận và không tha thứ cho chú, muốn ly hôn thì mày cứ bảo thím làm đơn rồi nộp lên tòa, chú đồng ý xử vắng mặt.”

Tôi đọc cái email mà tức xì khói lỗ tai. Cái kiểu viết lách keo kiệt chữ thế này đúng là chú tôi rồi, hơn nữa, nếu là kẻ giả mạo thì chắc sẽ không dùng cách viết email này để nhắn tin cho tôi vì ai mà biết tôi có phải là kẻ chăm chỉ kiểm tra hòm thư điện tử hay không chứ?

Một cái email ngắn ngủn mà lượng thông tin cũng thật không ít: chú phải đi xa, phải nói với thím để thím không lo lắng, phải chăm sóc thím và hai em, không được hé răng nói cho mọi người ở quê… Nhưng đến cái đoạn tái bút (P/s) thì tôi không tài nào nuốt nổi, cũng không nghĩ mình có thể nói với thím được điều phũ phàng ấy.

Tôi rất giận. Tôi viết lại cho chú một cái email kèm theo một ngàn lẻ một câu tổng sỉ vả, sau đó mới bình tĩnh phân tích cặn kẽ thiệt hơn cho chú. Tôi bảo nếu chú nợ nần cờ bạc gì thì cứ nói ra, cả nhà sẽ cùng giải quyết, không nên tự ý bỏ đi như thế. Hoặc nếu chú có nhân tình nhân ngãi bên ngoài, mà cô ta bỗng dưng có chửa buộc chú phải ở bên chăm sóc cô ta cho đến lúc mẹ tròn con vuông thì cũng nên nói với tôi. Tôi sẽ đứng về phe chú, sẽ tìm cách nói dối thím giúp chú. Nói chung, tôi nghĩ ra tất cả các lý do có thể khiến chú cư xử kỳ lạ như thế, viết tất vào trong email và gửi đi.

Tôi chẳng biết khi nào chú sẽ đọc cái thư đó, càng không biết chú ấy có chịu hồi âm hay không, nên cuối cùng tôi đành đứng dậy đi tìm thím.

Tôi chẳng biết nói dối với thím thế nào để thím bỏ ý định tới báo công an đi, cuối cùng chỉ có thể mở email lên để thím đọc cái thư điện tử mà chú gửi cho tôi. Thím đọc xong thì ngồi thuỗn mặt ra, chẳng nói chẳng rằng mất một lúc. Sau đó thím đưa lại máy tính cho tôi, thở dài và chỉ nói mỗi một câu:

"Thím hiểu rồi."

Vì thím quyết định không đi báo công an nữa nên tôi quay về cơ quan ngay. Tôi làm cho một tờ báo về văn hóa nên công việc cũng tương đối nhàn tản, ít cần phiêu lưu như mấy anh chị đồng nghiệp làm trong lĩnh vực cần sự mạo hiểm. Tôi ngồi ngoáy bút nghĩ lung tung cả buổi sáng, đến trưa thì đứng dậy đi ăn với Bảo. Sáng nay hắn gọi điện, nói rằng có phát hiện quan trọng cần nói với tôi, hẹn tôi đi ăn trưa rồi nói.

Tôi là một đứa cực kỳ nhàm chán, từ hồi học phổ thông lên tới đại học, tôi lúc nào cũng nhạt nhòa trong mắt người khác. Từ lúc quen Bảo, tôi cảm thấy đời tôi phong phú lên rất nhiều. Tôi làm gì cũng sẽ có hắn bên cạnh, buồn hay vui cũng sẽ không phải một mình, hắn tình nguyện làm xe ôm, làm cái giỏ chứa nỗi buồn, làm nơi xả giận cho riêng tôi. Đôi khi tôi thấy tự hào, bởi chẳng có cô gái nào được hắn đối xử đặc biệt như tôi cả, kể cả những cô gái hắn quen.

Thấy tôi tới, hắn giơ tay vẫy vẫy một cái khiến cho vài cô gái ngồi quanh cũng phải ngước mắt lên nhìn, sau đó mới lại xấu hổ cúi xuống. Còn kẻ gây ra tội vẫn thản nhiên như không, lại cúi xuống dán mắt vào màn hình điện thoại, hình như hắn đã tìm được trò chơi mới nên tỏ ra rất hứng thú.

Tôi ngồi vào ghế đối diện, hắn ngẩng đầu, cười hí hửng, nói:

"Trò này hay phết chị ạ! Thế mà giờ em mới biết nó."

"Trò gì?" Tôi đần mặt ra nhìn hắn, chẳng hiểu hắn đang nói về cái gì.

"Cờ tướng." Hắn quay màn hình điện thoại ra cho tôi nhìn, quả nhiên hắn đang chơi đánh cờ tướng trên máy thật.

"Sao tự nhiên lại có hứng thú với cờ tướng? Mà rốt cuộc hẹn chị ra đây là có chuyện gì?" Tôi uống một hơi hết nửa cốc nước, sau đó mới lại hỏi hắn.

"Có việc… Cứ gọi đồ ăn đi, đợi em đánh xong ván này đã. Sắp kết thúc rồi."

Tôi bĩu môi, cũng không thèm để ý đến hắn nữa mà nghển cổ gọi phục vụ, sau đó gọi cho mình salad và cơm hải sản, lại tiện thể gọi luôn cho hắn một suất spaghetti.

Gọi đồ xong, tôi cũng lôi điện thoại ra vào facebook, không quên tự chụp ảnh cho mình với đủ các kiểu cười và tư thế. Tôi tự chụp mình chán rồi lại xoay điện thoại chụp Bảo, mấy đứa bạn ế của tôi lúc nào cũng phát cuồng cả lên mỗi khi tôi đăng ảnh hắn lên facebook. Bọn nó coi hắn như thần tượng trong lòng, nếu có cơ hội gặp hắn thì bọn nó cũng chẳng bao giờ bỏ qua. Tiếc là tên ngẫn (cái biệt danh tôi đặt riêng cho hắn) này chẳng thông cảm cho trái tim non nớt của mấy thiếu nữ già đời kia chút nào, cứ hộ tống tôi tới chỗ hẹn với đám bạn là lại chuồn thẳng.

"Thế rốt cuộc là có việc gì? Dạo này có phải không yêu đương gì nên em rảnh lắm đúng không?" Tôi lườm hắn. Đợi đến tận khi phục vụ mang đồ ăn ra rồi, hắn mới chịu cất điện thoại đi.

"No way. Từ hôm qua đến giờ em rất bận bịu đó. Mà thím của chị thế nào rồi? Vẫn ổn chứ?"

"Ổn gì. Sáng nay mặt mũi thím ấy cứ xám ngoét lại ấy, nghĩ đến lại thấy bực ông chú của chị. Lão già ấy bỏ nhà đi rồi, chả biết vướng phải cái gì mà phải như thế. Chị đang nghĩ hay chú nợ nần cờ bạc nên đi trốn rồi?"

"Bỏ đi à? Sao chị biết?"

"Thì chú ấy gửi email bảo chị thế."

"Nếu đã có tin tức rồi thì chắc cũng không cần lo lắng nữa."

"Sao lại không lo lắng. Còn không biết chú ấy đi đâu, làm việc gì, thím Mai cũng lo chết đi được rồi ấy. Thôi, em có chuyện gì thì hót luôn đi."

Hắn gắp quả cà chua bi trong bát salad nhét vào miệng tôi sau đó mới đi vào chủ đề chính.

"Chị có nhớ trang web về cờ tướng mà chú Minh hay vào không?"

“Ai mà nhớ.” Tôi vừa nhóp nhép nhai cà chua vừa mải trộn cơm nên đáp qua loa cho xong, huống chi tôi còn chưa từng liếc qua cái trang đó, làm gì có tí ký ức nào về nó mà nhớ hay không chứ.

“Đó là một hội quán rất to đấy, chị biết chơi cờ tướng mà lại không biết hả?”

“Bảy năm rồi chị đây không động vào một quân cờ nào chứ đừng nói là quan tâm mấy cái hội quán toàn mấy ông già ấy. Nhưng thế thì sao? Chú Minh thích chơi cờ, tham gia vào đó cũng là bình thường mà.” Tôi nhún vai.

“Diễn đàn cờ tướng ấy có một hội quán thật ở Hà Nội, họ tập trung đánh cờ với nhau vào chiều thứ bảy và chủ nhật hàng tuần, nghe nói đông lắm. Chú Minh chắc hẳn cũng phải từng tới đó rồi.”

“Chịu, chị không biết được. Chẳng lẽ eam cho rằng trước khi biến mất chú ấy đã tới cái hội quán đó chơi cờ sao?”

“Em đoán vậy thôi chứ cũng không chắc nữa. Hôm qua em vào mò mẫm trong diễn đàn của hội quán đó, lại phát hiện ra một chuyện rất hay.” Hắn nhìn tôi với vẻ thần thần bí bí.

Thấy tôi im lặng chứ không tỏ ra tò mò hay háo hức như mong đợi. Hắn bày ra vẻ mặt tiu nghỉu trước thái độ dửng dưng đó của tôi, nói:

“Trên ấy, có một chủ đề thảo luận rất sôi nổi, đó là về lời thách đấu cờ của một thành viên có tài khoản là Thiên Minh, và một thành viên rất bí ẩn là Pawn.”

Tôi đã hiểu ra ý hắn nên vội hỏi:

“Ý em là người có tên Thiên Minh kia rất có thể là chú ấy, và tuần trước họ có một buổi đấu cờ với nhau ư?”

“Em không biết người đó có phải là ông chú của chị không hay chỉ là trùng hợp, nhưng lịch đấu của họ là vào chiều thứ bảy tuần vừa rồi. Nếu người này là chú của chị thì rất có thể Pawn chính là người gặp chú ấy cuối cùng trong chiều hôm ấy. Chúng ta có thể hỏi ra ít nhiều thông tin qua người này. Nhưng mà…”

Thấy Bảo ngập ngừng, tôi lại giục:

“Nhưng nhị cái gì, có gì thì nói thẳng ra đi…”

“Em cũng không chắc người này có chịu gặp chúng ta hay không nữa.”

“Tại sao?”

“Đây là một người rất bí ẩn. Chẳng ai biết người này bao nhiêu tuổi, là nam hay nữ, trẻ hay già,... nhưng chắc chắn đây là một kỳ thủ mà ai trên diễn đàn đó cũng ngưỡng mộ. Có người còn đoán đây là một kiện tướng cờ cấp quốc gia hoặc một lão cao thủ sống ẩn dật của làng cờ tướng… Em dò tìm địa chỉ của người này theo IP nhưng lại thấy dẫn về một phòng game ở Hà Nội. Hình như chú Minh đã thách đấu với người này vào tuần trước, sau đó người kia nhận lời và họ đã đấu với nhau vào chiều thứ bảy, nhưng ở một địa điểm không ai biết.”

“Không ai biết ư? Nếu không ai biết thì sao mọi người lại bàn luận về trận cờ của chú ấy và người tên Pawn đó được?”

“Vì sau đó chú ấy đã đăng lên diễn đàn bức ảnh tàn cục của ván cờ cùng với kỳ phổ để mọi người bình luận. Em mới học chơi cờ tướng nên chưa biết đọc kỳ phổ, nhưng theo dõi bình luận của mọi người thì có thể thấy chú Minh đã thua rất thảm hại đấy…”

“Vậy ý em là chúng ta nên tới hội quán kia tìm người để hỏi về chú Minh phải không?”

“Hội quán đó chỉ mở vào thứ bảy và chủ nhật thôi. Trong lúc chờ đợi, em sẽ thử liên hệ với Pawn xem có khả năng gặp mặt nói chuyện riêng được không là tốt nhất.”

“Ừ…”“Nhưng mà còn một vấn đề nữa, đó là chúng ta cần phải chắc chắn người có tài khoản Thiên Minh đó chính là chú Minh đã. Tối chị sang nhà chú Minh, vào diễn đàn cờ tướng đó bằng máy tính của chú ấy, hy vọng chú ấy để ở chế độ tự đăng nhập tài khoản sẵn rồi. Diễn đàn này cứ sau ba mươi phút không hoạt động gì thì tài khoản sẽ tự thoát, chú ấy online trên đó nhiều như thế, chắc chắn sẽ lựa chọn luôn duy trì đăng nhập. Nếu đúng tài khoản này là của chú ấy thì chị nhắn cho em, để em tìm cách nói chuyện với Pawn. Được không?”

“Được.”

“Ngoan.” Hắn cười cười, vươn tay vò vò tóc tôi như đang xoa đầu một con cún vậy. Tôi ngẩng phắt đầu định lườm hắn, lại bị nụ cười rực rỡ như mặt trời của hắn làm cho lóa mắt, thế là cơn tức lại bay biến đi đâu mất.

Tối hôm ấy tôi sang nhà với thím Mai, hai hôm nay thấy thím mệt mỏi và lo lắng nhiều, nhà lại không có đàn ông nên chắc thím sẽ rất sợ hãi. Lúc thím cho hai đứa trẻ đi ngủ, tôi tranh thủ vào máy tính theo mật khẩu mà Bảo cho. Quả nhiên khi vào đến trang diễn đàn cờ tướng kia, tên tài khoản đăng nhập của chú tôi nằm chình ình ở ngay trên đầu, đúng là cái tên mà chúng tôi đã nói đến hồi chiều.

Tôi lọ mọ vào phần hòm thư riêng của chú, thấy có vài lá thư trao đổi của chú với các thành viên khác về cờ tướng, về các thế cờ. Lá thư gần nhất của

chú là gửi cho Pawn, chỉ có một dòng ngắn ngủi:

"Chào huynh đệ,

Rất xin lỗi vì đường đột nhưng tôi muốn thách đấu với huynh. Tôi biết huynh là cao thủ trong các cao thủ ở Hội quán này, sức cờ của tôi so với huynh chẳng khác nào châu chấu đá xe, nhưng tôi rất mong được một lần thử sức với huynh.

Xin hãy cho tôi cơ hội.

Đây là số điện thoại của tôi: 09xx xxx xxx.

Cảm ơn huynh đệ!"

Nhưng Pawn không trả lời.

Tôi đoán có lẽ họ đã liên lạc với nhau qua điện thoại sau đó nên mới không thấy gì trên này.

Tôi gọi điện báo cho Bảo biết. Hai đứa đang chém gió thì tôi thấy thím chạy ra từ phòng hai đứa trẻ con, lao thẳng vào nhà vệ sinh, sau đó là một hồi những tiếng nôn ọe rất lớn. Tôi nói vội với Bảo mấy câu, sau đó đi về phía nhà vệ sinh để xem thím thế nào. Nhưng chưa đến cửa thì tiếng nôn đã dừng, lại có tiếng giật xả nước bồn cầu, sau đó thím đi ra với vẻ mặt phờ phạc, mặt mũi vẫn còn đỏ bừng lên vì trận nôn vừa rồi. Tôi còn chưa kịp lên tiếng, thím đã cười, vẻ mệt mỏi làm nụ cười của thím méo xẹo.

"Chắc tối nay ăn phải gì đó nên lạnh bụng. thím không sao đâu, cháu ngủ sớm đi. Từ mai nếu bận thì cháu cũng không cần phải sang đây với thím, thím có thể chăm hai đứa được, coi như chú đi công tác một thời gian ấy. Chú đã báo tin rồi thì chắc không sao. Dạo này thím thấy chú cứ hay than phiền về công việc áp lực, có lẽ trốn ở đâu đó một thời gian cho bớt stress thôi."

"Không sao ạ, đằng nào cháu cũng rảnh rỗi lắm mà."

"Hai sáu, hay bảy rồi, không thấy ông bà ở nhà trông mòn con mắt rồi đấy à? Không tranh thủ mà hẹn hò đi, mấy nữa mà hết năm. Sang năm sau được tuổi còn cưới luôn chứ."

"Ôi dào, cháu thím giờ có ai thèm đâu mà hẹn với chả hò." Tôi bật cười, sau đó rót cốc nước đưa cho thím súc miệng.

"Cháu với thằng Bảo lúc nào cũng dính với nhau như thế, không yêu nhau được thì tách nhau ra, chứ nếu có người đàn ông nào có ý tán tỉnh cháu mà thấy hai đứa như thế người ta lại ngại. Ai mà biết được hai đứa chỉ là bạn đâu." Thím nhẹ nhàng khuyên tôi.

Tôi chỉ cười, cũng không phản bác lại thím câu nào. Thím nói đúng, nhưng không có nghĩa là tôi phải làm theo lời thím khuyên. Mà chắc tôi cũng làm không được, nếu không, có lẽ giờ tôi đã chẳng cô đơn một mình.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thăng Long Kỳ đạo quán

Sáng cuối tuần được nghỉ, tôi ghé qua nhà Bảo với một bó cúc họa mi tuyệt đẹp. Đang vào mùa, cúc họa mi được bày bán đầy trên những sạp hoa bán rong ở khắp các góc phố, chỉ cần nhìn ngắm thôi cũng sẽ cảm thấy quá yêu thương cái buổi sáng mát mẻ thế này.

Chú Minh đã biến mất tròn một tuần. Thím tôi nói với cả nhà là chú đi công tác nước ngoài nên hiện tại điện thoại cũng không liên lạc được, thế là không ai thắc mắc nữa. Nhưng đây chỉ là biện pháp tình thế, nếu chú ấy cứ mãi không về, thế nào cũng sẽ có người sinh nghi. Thôi thì được lúc nào hay lúc ấy.

Cứ hai ngày tôi lại ghé qua nhà chú thím một lần, vào hòm thư của chú lưu ở trên máy tính, thấy cái email tôi gửi cách đây một tuần rồi vẫn còn chưa được mở ra, xem ra từ hôm đó tới giờ chú tôi cũng không vào mạng thêm lần nào nữa. Thím tôi càng lúc càng xanh xao hốc hác, mặt mũi lúc nào cũng trắng bợt, hai má hóp lại, mắt trũng sâu. Tôi nói muốn ở lại giúp thím chăm hai em nhưng thím một mực từ chối, bàn đi bàn lại một hồi, thím quyết định đem hai đứa về nhà ngoại gửi ít hôm, tiện thể ở đó để tĩnh dưỡng sức khỏe luôn.

Về phía Pawn, thành viên bí ẩn trên diễn đàn cờ tướng kia, Bảo đã thử liên hệ nhưng không nhận được hồi âm nào, vì thế chúng tôi chỉ có thể đợi đến cuối tuần để tới hội quán cờ kia hỏi han một chút xem sao.

Căn hộ của Bảo nằm trên tầng tám, trong một khu đô thị cao cấp chủ yếu là người nước ngoài sinh sống. Tôi không thường tới đây lắm, thường thì chúng tôi gặp nhau ở ngoài, đi ăn uống, xem phim hoặc chơi bowling, hoặc hắn sẽ tới nhà tôi chơi trò chây ì đến chán thì thôi. Nhà hắn nhỏ xinh, đồ đạc cũng chẳng lấy làm nhiều nhặn, vừa đủ để một gã độc thân như hắn sống thoải mái, không thừa cũng chẳng thiếu cái gì. Phòng ngủ của hắn trang trí tông màu gỗ, trong phòng lúc nào cũng thoang thoảng mùi trầm hương cực kỳ dễ chịu. Căn bếp luôn sạch sẽ và gọn gàng. Hắn không thuộc tuýp người đảm đang, nhưng cũng biết làm vài ba món đơn giản, cũng được coi là dễ ăn. Hắn ưa sạch sẽ, luôn thuê người tới dọn phòng hai ngày một lần nên cũng không đến

nỗi bừa bộn giống nhà tôi.

Khác hẳn với những lúc bốc đồng khi ở cạnh tôi, hắn là người sống khá nguyên tắc. Hắn không bao giờ đưa bạn gái về nhà, điều đó đồng nghĩa với việc hắn hoàn toàn chưa sẵn sàng để một cô gái nào đó thực sự bước vào cuộc đời mình. Hắn cho rằng, mọi mối quan hệ phải dựa trên nguyên tắc tự nguyện từ hai phía thì mới có thể lâu dài. Trong mối quan hệ của hắn, tôi chỉ đoán thôi, là các cô gái thì luôn tự nguyện và sẵn sàng, còn hắn thì không.

Tôi bấm chuông một hồi mới thấy cửa mở, rồi hắn ló cái đầu bù xù ra, một tay còn đang gãi đầu, mắt nheo lại nhìn tôi. Sau đó hắn để cửa mở thế và lại quay về sofa, nằm phịch xuống, cuốn lấy cái chăn ấm áp quấn chặt lấy người, cứ thế tiếp tục vùi vào giấc ngủ. Không biết có phải ngủ ở sofa nhà tôi tới nghiện rồi hay không mà về nhà mình rồi hắn vẫn giữ thói quen ngủ ngoài phòng khách?Tôi cắm hoa vào bình, đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống cái ghế sofa đơn, lật lật mấy quyển tạp chí xe cộ ra đọc một cách buồn chán. Một lát sau thì tôi bắt đầu buồn ngủ ríu mắt lại, nệm ghế thì êm, điều hòa mát mẻ, tôi cứ thế co ro ôm lấy hai đầu gối ngủ quên luôn.

Giấc ngủ nặng nề mau chóng kéo đến với tôi sau cả một tuần lúc nào cũng trằn trọc, nghĩ ngợi và lo lắng. Tôi mơ thấy những chuyện đã cũ, thấy Hải - gã người yêu gần đây nhất đã bỏ tôi mà đi. Hồi ấy, tôi vừa bắt đầu tương lai của mình với công việc phóng viên mảng văn hóa của tòa soạn. Gã là phóng viên ảnh có trái tim nghệ sĩ nên thường đi đây đi đó. Ban đầu, tôi thích kiểu lãng tử ấy lắm, bọn bạn tôi thì nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ vì cứ thấy vài ba hôm gã lại đăng lên một bức ảnh chụp ở nơi nào đó rất xa Hà Nội. Nhưng rồi tôi mệt mỏi dần với kiểu sống không cần nghĩ về tương lai đó của gã. Đàn bà con gái kiểu như tôi luôn hướng về một mái ấm, một nơi yên ổn, còn người như gã lại thích buông thả trái tim, thích lối sống phóng túng, thích theo chủ nghĩa xê dịch. Tôi đã từng yêu gã nhiều, cũng từng nghĩ gã sẽ là mối tình cuối của đời mình, cũng từng nghĩ rằng rồi tình yêu của mình sẽ trói được chân gã, sẽ khiến cho gã phải thay đổi cách sống, thay đổi cách nghĩ. Đến một ngày, gã nói với tôi:

"Có lẽ em vẫn chưa hiểu hết về trái tim mình. Chúng ta không hợp nhau."

Hôm ấy là Noel, tôi nhớ như in gã đã nói câu ấy lúc chúng tôi đứng ở Nhà Thờ Lớn đợi xem thánh lễ. Dưới ánh sáng chói lòa của đèn điện, gương mặt gã buồn buồn, một vẻ đẹp rất nghệ sĩ, đẹp tới đáng ăn đòn. Tôi căn vặn gã tại sao, nhưng gã chỉ lặng im.

Sau đó, khoảng một giờ sáng, Bảo tìm thấy tôi đang ngồi ăn kem ở bờ Hồ. Tôi nuốt vội những que kem lạnh buốt, cổ họng đã tê cứng, không còn cảm giác gì nữa. Tôi cũng không biết mình đi ra đây bằng cách nào. Đường rất đông, tôi không bắt được taxi nên cứ thế đi bộ một cách vô định. Tôi không có khả năng nhớ đường ở trên khu phố cổ nên chỉ có thể đi theo bản năng. Cuối cùng thì tôi nhìn thấy ánh sáng lung linh của Tháp Rùa. Tôi mua một hộp kem và ra ghế đá ngồi. Tôi chẳng nhớ mình ở đấy bao lâu trước khi Bảo tìm được tôi, chỉ nhớ lúc hắn đến thì tôi đã ăn sạch cả hộp kem.

Bảo không nói gì, chỉ yên lặng quàng thêm khăn cho tôi rồi đưa tôi về nhà. Tôi ngồi sau xe, hai tay đút vào túi áo khoác của hắn, ghé má đặt lên cái lưng to bè đó, ngoan ngoãn để hắn đưa về nhà. Đêm ấy, tôi lên cơn sốt, ngủ vùi trong vòng tay Bảo. Sau này, lúc tôi đã hết buồn, đã nguôi ngoai tình cũ, hắn mới thở dài nói với tôi:

"Chỉ lúc nào chị ốm, em mới thấy chị hiền. Là con gái, giả vờ yếu đuối một tí không được sao?"

Hôm nay, không hiểu sao tôi lại mơ thấy gã nghệ sĩ đấy, không còn thấy mặt gã đẹp nữa mà chỉ cảm thấy bộ mặt ấy rất gợi đòn. Trong mơ, tôi thấy gã đến tìm tôi. Tôi mặc bộ đồ cô dâu, tất nhiên chú rể không phải là gã. Gã nắm lấy tay tôi, tôi muốn thoát ra không được, cứ thế bị gã kéo đi. Đang giằng co với gã thì đột nhiên tôi cảm thấy có cái gì đó mềm mềm, mát lạnh chạm vào má, thế là tôi giật mình mở choàng mắt ra.

Vừa mở mắt, tôi hết hồn vì gương mặt Bảo đang chỉ cách mặt tôi chưa tới một gang tay. Tim tôi suýt bắn ra ngoài vì sợ. Hắn thấy tôi mở mắt ra thì lùi người về sau, lại ngồi xuống ghế. Tôi lườm hắn một cái cháy mặt, đồng thời nghĩ tới cái cảm giác mát lạnh chạm vào má khi nãy, không khỏi tưởng tượng ra một cảnh rất lãng mạn. Tôi ngồi thẳng dậy, lại thấy mảnh chăn mỏng trên người tuột xuống, không biết Bảo đắp cho tôi lúc nào. Tôi xem giờ, không ngờ mình đã ngủ được gần một tiếng. Bảo đã dậy từ bao giờ, chăn gối đã được gấp gọn lại và cất vào phòng. Mà hình như hắn cũng đã tắm xong, mùi xà bông oải hương thơm ngát trên người hắn luẩn quẩn bên cánh mũi tôi mãi không tan.

Bữa sáng hắn chuẩn bị khá đơn giản, có bánh mì, trứng ốp la và sữa tươi. Tôi hay bị đau bụng khi ăn trứng và uống sữa với nhau nên chỉ cố gắng ăn hết một mẩu bánh mì, uống hết cốc sữa rồi lại ra ghế ngồi. Chẳng hiểu sao, cái hương thơm quái quỉ trên người hắn cứ phảng phất quanh tôi mãi không tan.

Trong lúc hắn ăn sáng, tôi ôm laptop của hắn chơi. Thấy hắn đang mở sẵn trang web bán vé máy bay, tôi ngạc nhiên, quay đầu lại hỏi:

"Định đi đâu à mà mua vé máy bay?"

"Em về nhà." Hắn chậm rãi nhai bánh mì, ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt đủng đỉnh.

Tôi cúi đầu, sững ra mấy giây, sau đó mới lại hỏi:

"Có việc gì à? Còn lâu mới đến Tết mà."

"Không. Sẵn dịp Noel nên em về thăm nhà một thể. Lâu rồi em không đón Noel ở nhà."

Tôi cười:

"Nhớ mang về ít tuyết nhé!"

"Ngốc. Ở Sydney tầm đó nóng cháy nhà ra, lấy đâu ra tuyết cho chị chứ."

Tôi ngớ người, nhếch miệng cười:

“Ừ nhỉ, quên đấy.”

Hai chúng tôi chìm vào im lặng. Hắn ăn rất yên lặng, một tiếng động nhỏ cũng không phát ra. Tôi nhìn vào bản tin mình vừa click vào, nhưng mấy con chữ cứ nhảy nhót trước mắt, tôi đọc mà chẳng biết mình đang đọc cái gì, trong đầu lúc này chỉ toàn tưởng tượng ra cảnh tôi tiễn Bảo ra sân bay, cảnh tôi sẽ phải bơ vơ một mình trong dịp Noel năm nay. Hai năm này, Bảo toàn về nhà vào dịp Tết Nguyên Đán. Gia đình Bảo định cư ở Sydney đã gần ba mươi năm nhưng vẫn luôn nhớ tới quê hương, ở Việt Nam ăn Tết thế nào thì nhà hắn cũng giữ nguyên truyền thống đó. Bảo kể có năm bố hắn hứng lên còn gói cả bánh chưng nữa. Năm nay nếu hắn về từ Noel thì phải đến hơn một tháng chúng tôi sẽ không gặp nhau. Nghĩ vậy, tôi bỗng thấy lòng trống trải.

Chúng tôi không nói thêm câu nào về chuyện ấy nữa. Ăn sáng xong, Bảo chở tôi lên Giảng uống cà phê trứng - món mà tôi và hắn đều rất thích nhâm nhi vào những sáng cuối tuần. Ngồi trên Giảng, hắn thông báo với tôi đã chia tay với Ngọc rồi, tôi chắt lưỡi:

“Tính ra em này được lâu nhất ấy nhỉ, những bốn tháng.”

Hắn lặng im không nói. Tôi thấy hắn im lặng mãi, lại hỏi:

“Đó là một cô gái tốt, cũng không quá phiền phức, chẳng lẽ em vẫn không động lòng chút nào sao?”

Hắn nhìn tôi, lắc đầu cười. Hắn cười rất đẹp. Chợt nhớ, có lần Ngọc nói với tôi: “Hình như ở gần chị anh ấy mới cười nhiều như thế.” Có lẽ cô gái ấy chỉ muốn lấy lòng tôi, vì dù sao ở Việt Nam này, tôi đã gần như là người thân của hắn rồi. Hắn tư lự một hồi lâu, sau đó mới trả lời:

“Không. Vì cô ấy tốt nên em mới sợ em sẽ động lòng.”

“Động lòng thì tốt chứ sao? Còn định chờ tình yêu trong truyền thuyết nữa à?” Tôi bĩu môi, cảm thấy khó chịu với cách giải thích của hắn.

Hắn không trả lời tôi mà nói lái sang chuyện khác.

“Lần này em về khá lâu đấy, chị cầm chìa khóa nhà cho em, thỉnh thoảng sang ở mấy ngày cho có hơi người nhé!”

“Cuối năm chị bận lắm, chả có thời gian đâu.”

“Làm ơn đi mà.” Hắn xuống giọng năn nỉ.

“Đến người dọn phòng còn có tiền công, chị trông nhà cho em thì được cái gì?”

Bảo ngẫm nghĩ một chút, sau đó hơi cúi đầu về phía tôi, nói như thì thầm:

“Một vé đi Sydney chơi hè sang năm, OK?”

Tôi như vớ được vàng, toét miệng cười:

“Thành giao. Nhớ lời hứa của em đấy.”

Trên đường tới đạo quán cờ tướng kia, tôi hớn hở ra mặt khi nghĩ tới chuyện sang năm mình được sang Úc chơi mà không tốn một xu nào. Úc nổi tiếng với những cánh đồng hoa oải hương bất tận và những vườn nho xinh đẹp vô cùng. Gia đình Bảo cũng có một trang trại nhỏ cách thành phố Sydney chừng ba giờ lái xe. Hắn thường cho tôi xem ảnh về nhà mình, về biển, về những chú hải âu bay lượn. Mỗi lần từ Úc sang, hắn đều mang cho tôi một sản phẩm nào đấy làm từ hoa oải hương, khi thì lọ tinh dầu thơm, khi thì chai nước hoa, có lúc là cả một lọ thủy tinh đựng đầy nụ hoa khô, thế nên tôi lưu luôn tên hắn trong danh bạ điện thoại là Mr. Lavender.

Nghĩ mãi về nước Úc xinh đẹp nên đến tận khi Bảo dừng xe, tôi mới nhận ra là chúng tôi đã tới nơi rồi. Tôi nhìn địa chỉ, mặt đần ra, sau đó quay sang ném cho hắn một cái ánh mắt ý bảo: “Nhầm nhà rồi!” Hắn rất hiểu ý tôi, đáp:

“Không nhầm đâu, đây là địa chỉ mà em xin được của mấy lão huynh trên diễn đàn mà!”

“Nhưng đây là hiệu sách, có phải kỳ quán quái nào đâu.”

Đây không những là một cửa hàng bán sách mà còn là một cửa hàng bán sách cũ nữa chứ. Cửa hàng khá nhỏ, ngoài bậc cửa bày mấy sạp thấp, trên chất từng chồng, từng chồng sách lớn, có một người thanh niên mặc áo sơ mi trắng đang ngồi sau những chồng sách ấy, đang ghi chép phân loại gì đó. Sau lưng anh ta, ở bên trong cửa hàng là những giá sách khá cao bằng gỗ, trên từng ngăn xếp đầy những sách. Mặc dù Bảo nói với tôi chắc như đinh đóng cột nhưng tôi lại thấy dường như hắn cũng đang hoang mang về cái địa chỉ này.

Thấy chúng tôi ngập ngừng mãi ngoài cửa, người thanh niên ngồi sau những chồng sách ngẩng đầu lên nhìn. Anh ta khá trẻ, tôi đoán chừng mới khoảng ba mươi, gương mặt ưa nhìn với chiếc cằm nhỏ như con gái, sống mũi cao và thẳng tắp, đôi mắt to, lông mày rậm, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng. Lúc ánh mắt chúng tôi gặp nhau, tôi cảm giác như có luồng điện chạy thẳng qua tim vậy. Anh ta nhoẻn miệng cười, còn tôi bối rối quay mặt đi.

Bảo không để ý đến vẻ mặt của tôi, hắn kéo tay tôi tiến lại gần anh ấy, còn chưa đợi đối phương mở miệng chào, hắn đã nhanh nhảu lên tiếng trước:

“Anh cho bọn em hỏi, chỗ này có phải là Thăng Long kỳ đạo quán không?”

Người thanh niên chớp mắt nhìn Bảo, sau đó gật đầu cười, nụ cười rực rỡ đến mức làm tim tôi run cả lên.

“Đúng rồi. Các bạn lần đầu đến đây à?”

“Vâng. Bọn em là thành viên mới trên diễn đàn cờ tướng, thấy có ghi địa chỉ offline đánh cờ của mọi người là ở đây nên đến chào hỏi các vị tiền bối một chút.” Bảo gật đầu, mặc dù hắn ít nói nhưng khi cần mở miệng thì nói đâu ra đấy.

“Vậy à? Thế các bạn cứ lên tầng hai đi, giờ này còn sớm, cũng mới chỉ có hai chú cao tuổi tới thôi, chắc đang chơi cờ với ông nội tôi.” Anh vẫn giữ nụ cười thân thiện trên môi, tay chỉ về phía cầu thang nhỏ bằng sắt dẫn lên tầng trên.

Bảo nói cảm ơn và đi lướt qua rất nhanh. Tôi gật đầu chào anh một cái sau đó hấp tấp chạy theo hắn.

Tầng hai cũng giống như tầng một, chỉ là một gian phòng rộng không quá hai mươi mét vuông, cũng không có đồ đạc gì nhiều nhặn, có lẽ đã được dọn để làm nơi đánh cờ cho mọi người. Trên nền nhà đã trải sẵn mấy cái chiếu, trong một góc có mấy bàn cờ bằng gỗ dựng đè lên nhau, cạnh đó còn có mấy hộp dựng quân cờ. Ở góc xa có kê một cái bàn, trên bàn có sẵn ấm chén để pha chè.

Lúc này, có ba người đàn ông đang ngồi quây lại quanh một bàn cờ nơi góc phòng. Cả ba người đều ngoảnh ra khi thấy có người đi lên. Người ngồi quay lưng lại với lối cầu thang lên khoảng chừng hơn năm mươi, nước da đen, hơi gầy, mái tóc đã điểm sương. Người ngồi đối diện với ông ở bên kia bàn cờ tuổi còn cao hơn nữa, tôi thầm đoán có lẽ ông cũng phải tầm tuổi với ông nội tôi ở quê. Có lẽ ông chính là ông nội của anh chàng bán sách dưới kia. Người thứ ba ngồi giữa quan sát họ đánh cờ, cũng đã qua tuổi tứ tuần, mặc dù tóc chưa bạc nhưng nhìn đôi mắt hơi nheo, nước da cháy nắng và quần áo mặc trên người, tôi nghĩ ông ấy cũng là dân lao động vất vả bên ngoài chứ không được ngồi văn phòng, hưởng máy lạnh như chúng tôi.

Bảo chào họ, tự giới thiệu tên mình. Tôi líu ríu chào theo. Họ cười chào đón chúng tôi, còn khen chúng tôi trẻ tuổi mà đã có sở thích với môn thể thao trí tuệ này, thật là hiếm có. Bảo ngay lập tức sà xuống bên cạnh xem họ đánh cờ, tôi chẳng biết làm gì, cũng đành ngồi xuống cạnh hắn ta, giả vờ như mình cũng đang theo dõi chăm chú.

Tôi luôn tự nhận mình biết đánh cờ, nhưng thực ra cái biết của tôi ở đây chỉ dừng lại ở việc biết nhận mặt quân cờ và biết cách đi của từng quân cờ mà thôi. Ở quê tôi, hầu như người đàn ông nào cũng mê đánh cờ tướng. Tối nào các ông già và những người đàn ông trung niên đều tập trung lại đánh cờ với nhau, có khi còn cãi nhau loạn xạ. Trong nhà tôi, từ ông nội đến bố tôi và các chú, dưới nữa là anh trai tôi và các em họ đều là những người thích đánh cờ. Vì thế, mặc dù tôi không có quá nhiều đam mê với nó, nhưng cũng có một chút hứng thú học hỏi về nó.

Ông tôi luôn nói, cờ tướng là một môn rèn luyện tâm tính con người rất tốt. Nhìn vào thế cục bàn cờ có thể thấy rõ được tính tình cũng như thế giới nội tâm của người chơi. Người nóng nảy, nước cờ sẽ mạnh bạo như vũ bão, dồn ép như nước lũ. Người trầm tính, nước cờ nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, nhưng giăng bên trong từng nước cờ mà trùng trùng sát cục. Người thô tục có cách đi của người thô tục, người tao nhã có cách cầm quân của người tao nhã, chẳng ai giống ai. Những người đàn ông quê tôi đánh cờ như một bản năng, chẳng ai dạy họ đọc kỳ phổ, họ cũng chẳng biết đến những cái tên hoa mỹ dành cho thế cục cờ như Uyên Ương Pháo, Thất Tử Liên Ngâm, Thất Tinh Trường Kiếm,... Có dạo, tôi mua mấy cuốn sách về cờ tướng cho bố tôi đọc, trong đó có ghi lại những kỳ phổ rất hay, nhưng bố tôi chẳng bao giờ ngó ngàng tới. Bố tôi nói, học đánh cờ chẳng gì bằng học ngay trên bàn cờ của mình.

Người đến mỗi lúc một nhiều, toàn là các chú, bác trung niên, lác đác có vài người trẻ hơn đều trạc tuổi chú Minh. Họ không chỉ chào đón chúng tôi rất niềm nở, còn đồng ý hướng dẫn cho người người mới biết chơi là Bảo. Bảo chưa từng đánh cờ trực diện với ai, từ hôm học đánh cờ xong, hắn toàn đánh cờ trên máy tính. Hôm nay được đánh cờ trực tiếp với người khác, tất nhiên hắn rất vui vẻ rồi.

Vì phải ngồi giữa một đám đàn ông si mê đánh cờ hơn mọi thứ trên đời nên tôi cảm thấy vô cùng lạc lõng, cuối cùng bèn lẳng lặng đứng dậy đi xuống tầng một. Tôi nghĩ thà tìm một cuốn sách nào đó ở bên dưới để đọc còn đỡ nhàm chán hơn nghe những người này luận cờ mà như vịt nghe sấm.

Lúc tôi bước xuống, lại thấy người thanh niên kia quay đầu lại, ngẩng mặt lên nhìn mình. Tôi cười với anh một cái gượng gạo, sau đó nhún vai giải thích:

“Trên đó chán quá, em định xuống mượn anh cuốn sách đọc cho đỡ buồn. Được không ạ?”

Anh gật đầu cười:

“Em cứ đọc cuốn nào em thích ấy.”

Rồi anh lại quay về với công việc của mình, còn tôi thì đi vòng vòng trong gian hàng bé tí tẹo này.

Sách ở đây hầu hết đều rất cũ, có hẳn một dãy toàn là sách xuất bản từ mấy chục năm trước, đã chẳng còn giữ lại được bìa gốc mà được đóng lại bằng ruột bao xi măng. Hồi còn đi học ở quê, bố tôi toàn lấy ruột bao xi măng để bọc sách giáo khoa chô hai anh em. Không ngờ ở giữa Hà Nội phồn hoa này vẫn còn có thể được ngắm những cuốn sách bọc bằng giấy lấy từ ruột bao xi măng ra như thế này.

Tôi kiếm được một cuốn truyện ngắn cũ, thấy có vẻ hay bèn ngồi xuống cái ghế con ở trong góc đọc. Đọc được vài trang, tôi ngẩng đầu nhìn anh chủ tiệm, thấy anh vẫn đang liên tục kiểm tra, phân loại mấy chồng sách cao ngất ở xung quanh mình. Những cuốn quá cũ hoặc đã mất bìa được anh đặt ra riêng một chỗ, những cuốn mới hơn một chút thì được phân loại theo các thể loại sách khác nhau, có lẽ để sau đó tiện sắp xếp lên giá.

“Những cuốn sách này bình thường có bán được nhiều không anh?”

Tôi tò mò hỏi. Tôi cảm thấy rằng công việc này không phù hợp với người như anh ấy lắm.

"Ông nội anh sưu tầm về là chính, chứ những cuốn sách này giờ hiếm người mua lắm. Mà có người muốn mua thì có khi lại không biết ở đây vẫn còn sách." Anh lắc đầu, đặt một cuốn sách vào chồng sách văn học xong, anh lại chăm chú ghi chép vào cuốn sổ trên bàn.

"Đây là cửa hàng của ông anh ạ?"

"Ừ. Bình thường ông hay nghỉ vào cuối tuần để tiếp bạn chơi cờ nên anh trông giúp anh. Với lại ông anh cũng già rồi nên sách mua được phải đợi cuối tuần anh được nghỉ mới phân loại được giúp ông."

Tôi nhìn những chồng sách cũ vây kín lấy anh, còn anh cặm cụi vừa lật sách, vừa ghi chép cẩn thận, thật là một hình ảnh đẹp biết bao.

"Anh tưởng em tới đây chơi cờ chứ? Hóa ra là chỉ có bạn em thôi hả? Lâu lắm rồi với mấy có người trẻ đến đây chơi đấy. Mà em tên là gì vậy?"

"Tên em là Thảo An."

"Anh là Lâm. Nhìn em trẻ thế, chắc vẫn còn là sinh viên phải không?"

Tôi đờ người ra, sau đó phì cười. Lâm tỏ vẻ không hiểu:

"Sao em lại cười?"

"Anh nghĩ em trẻ đến mức ấy sao?" Tôi cố gắng bấm bụng để giữ hình tượng với Lâm, nếu không chắc tôi phải cười lăn cười bò ra mất.

"Nhìn em trẻ thật mà. Chẳng lẽ em đã đi làm rồi sao?"

"Em sắp hai bảy tuổi rồi anh ạ!"

Lâm trợn tròn mắt nhìn tôi thật kỹ, sau đó anh lắc lắc đầu cười:

"Hóa ra chỉ kém anh bốn tuổi, vậy mà nhìn em trẻ quá!"

"Chắc vì chỉ số AQ của em cao nên mới vậy thôi."

Lâm cũng cười, sau đó lại cặm cụi ghi ghi chép chép. Tôi tò mò:

"Mà em nghe bạn em bảo đây là nơi tập trung thành viên của diễn đàn Thăng Long kỳ đạo quán, chẳng lẽ ông nội anh cũng là một thành viên trên diễn đàn ạ?"

"Không. Ông anh già rồi, làm gì còn biết lên mạng nữa đâu. Anh quản lý của diễn đàn là học trò của ông nội anh nên đã mượn ông tầng hai để làm nơi tụ tập cho mọi người đàm đạo về cờ đấy. Ông anh từng là kỳ thủ cấp quốc gia nên ông rất sẵn lòng tài bồi cho thế hệ sau mà."

"Oa, thật sao? Ông anh giỏi quá!" Tôi thốt lên, không nghĩ rằng mình chỉ tùy tiện tới đây cũng có thể gặp một kỳ nhân.

"Giải cờ tướng Thăng Long sắp bắt đầu nên gần đây mọi người tới chơi khá tích cực."

Tôi chợt nghĩ tới chú Minh, không kìm lòng được hỏi:

"Vậy chắc là anh quen hết mọi người tới đây rồi nhỉ?"

"Ừ, thì cuối tuần nào anh cũng phải ở đây trông quán cho ông nội mà." Lâm giải thích.

"Vậy anh có biết một người tên Minh không? Khoảng ba bảy tuổi, đeo kính cận, người dong dỏng cao."

"Em là người quen của anh ấy à?" Lâm ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn tôi rồi nói tiếp. "Anh ấy tới đây mỗi cuối tuần mà."

"Đó là chú của em đấy. Nhờ chú ấy mà bọn em mới biết chỗ này." Tôi không muốn kể chuyện quá dài dòng nên đành trả lời như thế, chắc Lâm sẽ nghĩ chú Minh đã giới thiệu địa chỉ này cho chúng tôi.

"Thế hả? Mà sao hai tuần nay không thấy anh ấy tới nhỉ? Anh ấy lúc nào cũng đến sớm nhất, về muộn nhất hội. Ông nội anh bảo anh ấy có cảm giác cờ rất tốt, chỉ cần rèn luyện là có thể có thành tích trong các giải nghiệp dư."

"Chú ấy đi công tác rồi ạ! Vào trong vùng sâu vùng xa nên cũng không vào được internet nữa." Tôi không dám hỏi về Pawn ngay nên đành trả lời Lâm như thế.

"Vậy à? Thế có biết bao giờ anh ấy về không? Ông nội anh bảo anh ấy chơi cờ rất khá, nếu tham gia giải đấu sắp tới chắc sẽ có thứ hạng cao."

"Em nghe bạn em kể trên diễn đàn nhiều cao thủ giỏi hơn chú em nữa mà."

“Thế à? Anh cũng không rõ lắm.”

“Vậy anh có biết đánh cờ không? Ông nội anh là kiện tướng cấp quốc gia thì chắc anh cũng phải giỏi lắm đúng không?” Tôi tò mò hỏi. Thực ra, tôi nghĩ bắt chuyện thế này thật ngớ ngẩn, nhưng nó vẫn là những câu hỏi đáp vô thưởng vô phạt, nó sẽ làm người đối diện cảm thấy không quá tẻ nhạt cũng không quá suồng sã.

Lâm nghe tôi hỏi vậy thì lặng yên một hồi lâu, đến mức tôi bắt đầu nghĩ có lẽ anh đang lờ tôi đi hoặc anh không nghe thấy thì đột nhiên anh lại ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi và cười:

“Hình như ai cũng nghĩ giống em. Nhưng thực tế thì anh rất bận, chẳng có thời gian hay hứng thú để động vào những quân cờ.”

Tôi chưng hửng trước câu trả lời của Lâm. Có lẽ là vì khi vừa trông thấy Lâm, tôi đã kỳ vọng anh sẽ là một người thật đặc biệt, đặc biệt đến nỗi khiến một cô gái đã qua tuổi thanh xuân mơ mộng, tâm hồn mỗi lúc một già cỗi như tôi cũng phải xao xuyến, mộng mơ. Lâu lắm rồi, khi nhìn vào một người đàn ông xa lạ, tôi mới lại có nhiều cảm xúc đến như thế.

Tôi gập sách lại, đề nghị giúp Lâm phân loại sách, anh cũng đồng ý không một chút ngại ngùng nào, giống như chúng tôi đã là bạn từ lâu lắm. Lâm sắp xếp các giá sách rất khoa học nên tôi chỉ có mỗi việc là đem những cuốn sách đã được phân loại đó lên đúng chỗ của nó.

Chúng tôi đang làm việc cùng nhau một cách vui vẻ thì Bảo đi xuống. Lúc tôi đi xuống đây, hắn còn đang mải mê xem đánh cờ, có lẽ giờ mới để ý là tôi đã không còn ở bên cạnh nữa.

“Chị muốn về chưa?” Hắn hỏi tôi.

“Sao cũng được.” Tôi vừa kiễng chân, cố nhét một cuốn sách lên tầng cao nhất của giá sách vừa đáp lại.

Hắn đi tới, cầm lấy quyển sách trong tay tôi sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên giá. Tôi được thể, đưa cho hắn mấy cuốn liền, chỉ cho hắn chỗ đặt sách. Ở ngoài kia, nhờ có tôi giúp đỡ, cuối cùng Lâm cũng đã phân loại xong hoàn toàn đống sách. Anh đang sắp xếp lại mấy cuốn sách cuối cùng, sau đó quay ra cười và cảm ơn chúng tôi rối rít. Tôi thấy Bảo đã có ý muốn đi mà mình cứ lần lữa ở lại đây mãi thì cũng vô duyên quá, nên tôi chào anh sau đó ra về. Trước khi về, chúng tôi còn trao đổi số điện thoại với nhau nữa.

Trên đường đi, Bảo kể qua loa chuyện đánh cờ ở võ quán. Đại khái thì hắn cũng đã tìm hiểu được một chút, đúng là cái người có biệt danh Tốt Đen (Pawn nghĩa là quân tốt) đó chưa từng xuất hiện lần nào ở ngoài đời. Nhưng người này rất giỏi, hầu hết các cao thủ ở diễn đàn khi giao đấu qua mạng với hắn đều thua cả. Chưa ai từng hẹn gặp được hắn, không ngờ là chú tôi lại có thể, nhưng chú tôi chẳng kịp kể với ai về hắn thì đã biến mất không một chút tung tích nào.

“Chúng ta chỉ còn cách là tìm Tốt Đen hỏi chuyện.” Cuối cùng, Bảo chốt lại một câu như thế.

Tôi ừ hữ cho qua chuyện, trong đầu đang nghĩ tới Lâm. Tôi có cảm giác hình như mình đã phải lòng anh ấy mất rồi. Bảo thấy tôi lơ đễnh, có vẻ không hào hứng nghe chuyện nên cũng không nói nữa. Hắn đưa tôi về tới dưới sân khu tập thể rồi định quay xe ra về. Tôi bảo hắn ở lại ăn cơm, nhưng hắn nói phải về có việc. Tôi khá ngạc nhiên, bình thường vào cuối tuần thì hắn có việc gì chứ? Hơn nữa, không cần tôi mời ăn cơm thì hắn cũng đã chủ động ở lại rồi, làm gì có chuyện từ chối như hôm nay. Tôi thấy thái độ hắn kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, đợi hắn nổ máy xe chạy đi rồi tôi mới quay người đi lên phòng.

Tôi đã hẹn Lâm ngày mai lại tới. Có lẽ, lâu lắm rồi, từ sau lần hẹn hò đầu tiên, tôi mới lại có cảm giác mong đợi bình minh ló rạng qua khung cửa sổ phòng mình như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Tốt Đen - gã kỳ thủ kiêu ngạo

Buổi tối, tôi lên facebook nhắn tin hò hét một thôi một hồi mà vẫn không thấy Bảo trả lời. Tôi bấm điện thoại gọi, vẫn là nhấc máy trong một hồi chuông. Hóa ra hắn đang chơi cờ nên không để ý đến tin nhắn của tôi. Tôi hỏi hắn về địa chỉ trang web cờ tướng kia, hắn đọc nhanh cho tôi, sau đó lại vội vàng cúp máy. Tôi hậm hực, khó chịu trong lòng, cứ cảm giác như hắn đang bực bội cái gì mà giận lẫy sang tôi vậy.

Tôi lọ mọ vào diễn đàn của hội cờ tướng. Tạo cho mình một tài khoản xong, tôi bắt đầu mò mẫm tìm hiểu về nơi này một chút. Sau đó tôi bắt đầu viết thư gửi cho thành viên tên Pawn kia. Tôi viết một cái thư ngắn gọn, đầy thành ý chào hỏi hắn, sau đó giới thiệu tôi là cháu của ông chú tôi, tôi bèn hỏi hắn về buổi chiều hôm ấy khi hắn và chú Minh gặp nhau. Tôi còn nói rõ hiện chú tôi đang mất tích nên rất muốn xin hắn một chút thông tin xem liệu có thể tra ra được gì không? Tôi cứ tưởng hắn sẽ không trả lời hoặc rất lâu sau mới trả lời, không ngờ, mới qua hai phút, vừa đọc xong cái nội quy về lớp học cờ dành cho Tân thủ, tôi đã thấy hòm thư của mình nhấp nháy. Pawn, rất thẳng thừng, trả lời tôi bằng một câu hỏi:

“Chú của cô mất tích thì có liên quan gì tới tôi?”

Tôi rất bực bội nhưng cũng không vì một câu hỏi kiêu ngạo đó của hắn mà nản lòng. Hắn đang online nên tôi không thể bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời này. Tôi tiếp tục kiên nhẫn viết thư giải thích cho hắn hiểu. Lần này tôi phải đợi lâu hơn. Khoảng mười phút sau, hắn lại hồi âm:

"Đánh cờ thắng tôi đi, tôi sẽ nói cho cô biết."

Tôi không nghĩ hắn lại làm khó mình tới mức này. Hắn là ai? Hắn là một cao thủ ẩn danh trên mạng, toàn thắng chưa thua một trận nào với các thành viên tại diễn đàn này, ngay cả chú tôi - người đánh cờ giỏi nhất trong gia đình cũng không phải là đối thủ của hắn. Còn tôi là ai? Tôi là một kẻ mới chỉ dừng lại ở việc biết nhận mặt quân cờ, biết được đường đi nước bước của từng quân, chấm hết. Tôi có cửa thắng được tên hợm hĩnh này mới lạ đấy.

Nhưng tôi vẫn rất cứng đầu, bèn nhắn tin lại cho hắn:

"Anh cứ chờ đấy, tôi nhất định sẽ thắng anh."

Hắn trả lời.

"Tôi đợi cô!"

Đồ kiêu ngạo! Tôi thầm mắng trong lòng. Dạo qua vài topic luận cờ, tôi đọc nhưng chẳng hiểu gì cho lắm. Thế mà tên ngẫn kia chỉ cần một tối là có thể học được cách đánh cờ, còn bập bõm đọc được kỳ phổ, thật là giỏi. Tôi bèn cầm điện thoại nhắn tin cho hắn.

"Bao giờ thì em có thể đánh thắng được tên Tốt Đen đó hả thiên tài?"

Bảo trả lời:

"Bao giờ chị yêu em."

Tôi gửi cho hắn một cái tin "=))", đợi cho qua cơn buồn cười lại gửi tiếp cái tin nữa:

"Thế thì lâu quá."

Hắn không trả lời. Tôi bỏ hắn ra sau đầu, lọ mọ leo lên giường, tải xuống một phần mềm đánh cờ tướng rồi tự chơi với máy. Tôi thua liên tiếp tới ván thứ ba thì chán quá nên quyết định đi ngủ, đợi hôm sau sẽ tính tiếp. Đúng lúc này, Bảo lại nhắn tin cho tôi:

"Đừng lo, em sẽ sớm thắng được hắn sớm thôi. Chị ngủ đi."

Tôi giả vờ như mình đã ngủ và không nhắn tin đáp lại nữa.

Ngày hôm sau, tôi chờ Bảo sang ăn trưa rồi lại cùng tới kỳ đạo quán, vậy mà hắn bảo tôi cứ ăn cơm một mình, đến tận hai giờ chiều mới ló mặt tới để chở tôi đi. Nhìn hắn khá phờ phạc và mệt mỏi, tôi hỏi hắn đã ăn uống gì chưa, hắn đáp "đã ăn rồi" một cách qua loa cho xong chuyện. Tôi kể cho hắn nghe về cuộc đối thoại trên mạng giữa tôi và Tốt Đen tối qua, sau đó nói:

"Chị cũng chỉ nói đùa thế thôi. Chú Minh còn không thắng được hắn, xem ra hắn cũng không phải tay mơ đâu."

Hắn ngơ ngác nhìn tôi, mãi một lúc sau dường như mới hiểu ra câu "Chị chỉ đùa thế thôi" của tôi là đang nói tới chuyện gì. Hiểu ra rồi, hắn lại cau mày hỏi tôi bằng vẻ không vui:

"Chị không tin em à?"

"Không phải là không tin. Nhưng khoảng cách thực lực này không thể một sớm một chiều có thể bù đắp được. Chị nghĩ chúng ta nên tới đạo quán, cố gắng tìm hiểu được càng nhiều thông tin về hắn thì càng tốt."

"Em đã nói được thì sẽ làm được. Đằng nào chúng ta cũng chưa nghĩ ra cách hay hơn để tìm chú Minh mà. Em đang nghiên cứu về cách đánh cờ của hắn, em nghĩ sẽ nhanh chóng hiểu được cách tư duy của hắn thôi." Bảo nói chắc như đinh đóng cột.

Thấy hắn cứ sốt sắng lo chuyện của chú Minh như thế, tôi cũng không khỏi cảm động.

"Nhìn em đi, sắp thành gấu trúc rồi đấy."

"Dân công nghệ như em thức đêm thức hôm có là gì đâu. Em đang rất hưng phấn, không mệt mỏi tí nào cả. Chị đừng có lo." Hắn cười.

Cảm giác xa lạ nảy sinh trong đầu tôi hôm qua theo đó hoàn toàn tan biến. Hắn vẫn là hắn, là một "cậu nhóc" to xác mà tôi quan tâm nhất, lúc nào cũng nhiệt tình một cách thái quá, lúc nào cũng săn sóc cho tôi còn hơn cả những gã từng yêu tôi.

"Tối qua Ngọc tới gặp em." Đột nhiên hắn kể.

Tôi lặng im, biết dù mình không hỏi thì thế nào hắn cũng sẽ kể cho tôi nghe đoạn sau. Nhưng lần này hắn không kể giữa họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ trầm ngâm nói ra băn khoăn của mình.

“Em đang nghĩ, liệu có phải em quá gò ép mình rồi hay không? Cứ mãi đuổi theo một điều xa vời, trong khi lại bỏ qua người con gái tốt đến nhường ấy ở ngay trước mắt.”

“Tìm được một người hiểu mình rất khó.” Tôi cười.

“Đó là lý do đến giờ chị vẫn không muốn quen thêm ai sao?”

Tôi lắc đầu.

“Nhưng tình yêu không đơn giản là cần một người hiểu mình đâu. Người hiểu mình là người tri kỷ, đôi khi, từ người tri kỷ đến người yêu thương lại là một khoảng cách không thể nào vượt qua được.”

“Tại sao lại không thể vượt qua được?” Hắn nhíu mày, tiếp tục truy vấn tôi.

Tôi không biết diễn tả với hắn thế nào về suy nghĩ của mình, đành cười trừ:

“Có lẽ đó chỉ là cảm giác của riêng chị. Không thể vượt qua là không thể vượt qua. Giống như chị là một người cố chấp ấy, nếu chị nghĩ rằng con đường đó không thể đi thì chị có chết chị cũng sẽ không bước chân lên con đường đó.”

Hắn nhìn tôi mấy giây, sau đó lắc đầu cười:

“EQ của chị thấp lè tè, cảm giác của chị lúc nào cũng sai bét.”

Mặt tôi lập tức đen lại như đít nồi.

Hắn vỗ vỗ lên vai tôi như đang an ủi:

“Em nói thật thì chị lại cứ xị mặt ra thế này. Thôi, đi nào, đi sớm về sớm, tối nay em dẫn chị lên Thụy Khuê ăn nem lụi.”

Tôi chợt nhớ ra mình vẫn chưa được biết kết quả của chuyện hắn và cô bé kia gặp nhau hôm qua thế nào, bèn hỏi:

“Thế em với Ngọc định thế nào?”

“Em nói với cô ấy em sẽ suy nghĩ…”

“Suy nghĩ cái gì? Suy nghĩ lại chuyện chia tay à?”

“Không, là suy nghĩ về chuyện sẽ thử yêu thương cô ấy thật lòng.”

Tôi sửng sốt nhìn hắn, không hiểu sao đột nhiên trong lòng mình lại có cảm giác như bước hẫng, tâm tình chao đảo mãi không yên. Hình như tôi đang nghĩ, nếu Bảo thay đổi, có lẽ chúng tôi sẽ không còn được như trước nữa.

Đột nhiên, tôi lại nghe hắn hỏi:

“Chị thích quà Noel gì, em sẽ mua tặng?”

Tôi nhếch miệng cười:

“Cái gì cũng được à?”

“Tất nhiên rồi. Em đã từ chối chị cái gì bao giờ chưa?” Hắn vênh mặt lên nhìn tôi, vẻ mặt đầy đắc ý.

Tôi nghĩ nghĩ, đúng là trước giờ hắn chưa bao giờ thất hứa với tôi thì phải. Nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ tới cái vé máy bay đi Úc năm sau, tôi lại không nỡ để hắn phải móc thêm hầu bao ra nữa, bèn nói:

“Thế đã đặt được vé máy bay chưa? Bao giờ em bay?”

“Hai giờ sáng ngày 24.”

“Ngày Noel ấy hả?” Tôi ngước mắt nhìn hắn.

“Ừm. Em đã hứa với bố sẽ về trước đêm Giáng Sinh.”

Tôi nghĩ nghĩ một chút rồi lại nói:

“Thế bữa nào gần tới Noel, em rủ chị đi ăn một bữa là được rồi. Mà lần này em về đến tận tết Nguyên Đán mới lại sang đúng không?”

“Vâng. Sẽ hơi lâu một chút. Vậy nên mới nhờ chị thỉnh thoảng sang trông nhà và mang Tiểu Bảo Nhi về đây chăm sóc giúp em.”

Tiểu Bảo Nhi là tên mà tôi đặt cho con cá cảnh của Bảo. Nó thuộc giống cá vàng Ranchu nhưng toàn thân đều là màu trắng, không có vây lưng, lại tròn tròn như quả bóng nên tôi rất thích nó. Bảo định đặt tên nó là Ranchu, còn tôi thấy đáng yêu nên gọi nó là Tiểu Bảo Nhi. Về sau tôi gọi nhiều thành quen miệng, cuối cùng hắn cũng bất đắc dĩ chấp nhận cái tên này.

Tiểu Bảo Nhi là món quà mà tôi tặng Bảo nhân dịp sinh nhật lần thứ hai mươi tư của hắn hồi tháng sáu. Tôi lấy lý do sợ hắn lúc nào cũng ngơ ngẩn một mình lại sinh tự kỷ nên muốn tặng cho hắn một người bạn. Hắn cũng rỗi rãi, làm việc tại nhà nên cũng sẽ có thời gian chơi với Tiểu Bảo Nhi. Thực ra, lúc đầu tôi định mua tặng hắn một con chó hay con mèo con gì đấy cơ, mà đến lúc ra tiệm thú cưng, nhìn bảng giá từng con mà tôi toát mồ hôi hột. Thế là cuối cùng đành lủi thủi đi chọn mua một con cá vàng, chính là Tiểu Bảo Nhi bây giờ.

Thật may là Bảo rất thích nó. Bảo nói nếu là chó hoặc mèo thì sẽ vui nhà hơn, nhưng hắn lại không có thời gian chăm sóc nhiều đến lũ hiếu động ấy. Còn Tiểu Bảo Nhi, lúc nào hắn mệt hay chán sẽ ngồi nhìn nó, lải nhải tâm sự mấy câu, vài ngày cũng mới phải cho ăn và dọn bể một lần, thật chẳng tốn nhiều công sức lắm.

Tôi nghĩ tới Tiểu Bảo Nhi, nghĩ tới việc Tết này về quê sẽ phải tha cả nó về thì cũng hơi chán nản, nhưng trước ánh mắt tha thiết của Bảo, tôi không đành lòng từ chối, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Bây giờ đã sang tháng chín, Hà Nội vẫn nóng như trên một cái chảo rang. Tôi nhớ rõ, khi tôi mới lên Hà Nội cách đây bảy năm, Hà Nội vào thu đẹp vô cùng với không khí mát mẻ, tối về còn hơi se se lạnh, nắng vàng sánh như mật. Còn hiện tại, buổi trưa tôi thực sự chỉ muốn trốn trong văn phòng, không muốn thò đầu ra đường một chút nào. Tôi nghĩ, chắc thêm hai, ba chục năm nữa, mùa thu Hà Nội sẽ chỉ còn là truyền thuyết, chỉ có thể đi cùng năm tháng trong thơ ca, văn chương và hội họa thôi.

Lúc tôi và Bảo ra khỏi nhà là khoảng ba giờ chiều. Chúng tôi tới hội quán cờ, hôm nay có lẽ do trời nắng nóng nên căn phòng nhỏ trên tầng hai ít người hơn hẳn. Hai cái quạt hoạt động hết công suất nhưng cũng không xua đi được cái nóng nực bức người của thời tiết. Tối hôm qua lúc đi ngủ tôi đã nghĩ rằng hôm nay mình sẽ phải cố gắng ngồi học hỏi thật nghiêm túc các vị tiền bối, mong sớm có một ngày đánh bại tên Tốt Đen hống hách, kiêu ngạo kia. Thế nhưng khi bước lên tầng hai, tôi chỉ có cảm giác như bước vào một cái lồng hấp, vừa ngồi một chút mà mồ hôi đã túa ra đầy người. Vậy mà các bậc cha chú vẫn ngồi nghiên cứu bàn cờ rất nghiêm túc, giống như họ không hề cảm nhận được cơn nắng nóng của ngày hôm nay vậy. Bảo vừa tới nơi đã lập tức tham gia vào một bàn cờ với một anh tân thủ, tôi ngồi nhìn quân cờ đi qua đi lại một chút thì đã thấy mắt hoa mày choáng, đành lủi thủi đi xuống.

Lâm vẫn ngồi ở cái vị trí y như ngày hôm qua, chiếc quạt con cóc cũ màu xanh thổi ra gió phành phạch. Ở dưới này không khí có dịu hơn một chút, không đến nỗi ngột ngạt như tầng trên, nhưng dù sao cũng vẫn khá nóng. Vầng trán anh đã rỉ mồ hôi, thỉnh thoảng lại giơ tay áo quẹt ngang một cái lau đi. Thấy tôi đi xuống, anh cười:

“Lại thấy chán rồi à?”

Tôi gượng cười:

“Em xuống đây cho thoáng, dưới này còn có bóng cây.”

“Bóng cây thì ích gì. Tầm này gió nóng rát rạt, em mà ra đó hóng gió thì chẳng mấy mà da em đen thui.”

“Tại trên ấy nóng quá!”

“Anh cũng bảo lắp cho ông cái điều hòa, nhưng ông bảo bình thường trên đó chẳng mấy khi có người, chỉ cuối tuần các chú, các anh mới tới đánh cờ, nếu lắp thì lãng phí quá! Hơn nữa, đánh cờ cũng là một cách rèn luyện tâm tính rất tốt, nóng một chút cũng có thể chịu đựng được.”

“Em thì thấy nóng quá, chẳng có tâm trí nào mà đánh cờ nữa. Nhìn mấy quân cờ bay qua bay lại một lúc là em hoa hết cả mắt rồi.”

Lâm bật cười ha ha, sau đó lại hỏi:

“Hôm qua em còn nói không thích chơi cờ mà, sao hôm nay lại có động lực rồi?”

Tôi ngẩn ra một chút, hơi bất ngờ vì anh vẫn nhớ những câu chuyện tầm phào mà tôi nói ngày hôm qua. Tôi ngượng ngùng trước ánh mắt nhìn thẳng vào mình của anh, đó không phải một ánh mắt khiếm nhã hay suồng sã, nó trong sáng tới mức làm tôi cũng phải cảm thấy rung động trong lòng.

“Thì anh chẳng bảo nó là một môn rèn luyện tâm tính sao, em cũng muốn thử một chút. Tính em hơi bộp chộp mà.”

Lâm lắc đầu cười cười, sau đó lại cắm cúi đọc một cuốn sách cũ kỹ. Trời thì nóng, mồ hôi mồ kê thì nhễ nhại, vậy mà tôi cứ đứng đó nhìn Lâm ngồi đọc sách tới xuất thần. Một lát sau, tôi sực tỉnh lại và nghĩ mình không nên làm phiền khoảnh khắc tuyệt đẹp này, vì thế cũng tự tìm cho mình một cuốn sách để đọc.

Đọc được vài trang, tôi lại nghe Lâm nói:

“Em lại gần đây mà ngồi cho mát này.”

Tôi ngẩng đầu lên, thấy Lâm đã gập sách lại từ bao giờ, lúc này anh đang quay lại nhìn tôi đề nghị. Tôi cũng không khách khí kéo ghế lại gần. Chúng tôi mới gặp nhau lần này là lần thứ hai, vậy mà tôi cứ có cảm giác như đã quen từ lâu lắm.

“Em đọc sách gì vậy?”

Tôi gập cuốn sách lại cho anh nhìn bìa, đó là một cuốn sách cũ về đề tài làm báo của những năm trước 1975. Anh nhìn tôi với vẻ kinh ngạc. Tôi cười giải thích:

“Em là phóng viên nên thỉnh thoảng cũng nên tìm hiểu một chút về cách làm báo của thời trước.”

“Em là phóng viên thật hả? Em viết bài cho báo nào thế?” Anh thấy tôi giới thiệu thì hai mắt như tỏa sáng, hào hứng hỏi.

“Em là phóng viên báo X.”

“Em làm ở mảng gì thế?” Anh nhìn tôi đầy vẻ hào hứng, như thể tôi là một cô gái khiến anh cảm thấy thú vị lắm.

“Em làm ở mảng Văn hóa - Giải trí.”

“Anh thì chẳng biết viết lách gì, chữ còn xấu hơn gà bới ấy chứ.”

“Chỉ có bác sĩ thì chữ mới xấu như gà bới thôi ấy.” Tôi cười trêu.

Không ngờ, Lâm lại thành thật thừa nhận:

“Ừ, anh là bác sĩ khoa ngoại. Làm nhà báo như em suốt ngày được đi đây đi đó, còn bọn anh muốn xin nghỉ một ngày bệnh nhân cũng không cho nghỉ. Có mỗi hai ngày cuối tuần mới có thời gian chạy tới coi cửa hàng cho ông nội thôi.”

Trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ, tôi hỏi:

“Ở đây có sách nào nói về cờ tướng không anh?”

“Em cần à?”

“Vâng. Em muốn viết một bài về cờ tướng trước thềm giải Cờ tướng Thăng Long khai mạc. Ngoài các cao thủ trong nghề ra, em thấy còn rất ít người quan tâm tới môn thể thao này....”

Lâm nghe tôi giải thích vậy thì ngẫm nghĩ một chút rồi chỉ về phía một giá sách gỗ cao tới hai mét, nói:

“Ở trên giá đó có một vài cuốn hay đấy, em có thể từ từ mà lựa. Anh sẽ cho mượn mang về, đọc xong đem trả ông anh cũng được.”

Tôi đi về phía giá sách, nghển cổ lên nhìn những cuốn sách cũ được xếp chặt lèn trên giá. Lâm thấy tôi có vẻ hoang mang khi nghĩ mình phải bơi lội trong hàng đống sách này thì đề nghị:

“Để anh tìm cho.”

Tôi gật đầu, kéo cái ghế lại và trèo lên, vừa bắt đầu tìm kiếm ở ba hàng sách cao nhất bên trên, vừa nói:

“Anh tìm giúp em ở mấy hàng dưới, em tìm ở trên này cho ạ!”

“Được.”

Chúng tôi vừa tìm sách vừa nói chuyện. Trong khi Lâm nhanh chóng tìm được hẳn 3 cuốn sách nói về các kỳ thế trong cờ tướng thì tôi vẫn chưa tìm ra được quyển nào cả. Thực ra, cái tôi tìm không phải là kỳ thế hay kỳ phổ gì hết bởi tôi đọc những cái đó cũng không hiểu gì, tôi chỉ muốn tìm một vài cuốn sách nói về đạo làm người trong đánh cờ tướng… Đại loại là những triết lý con người ta rút được khi chơi môn thể thao đầy tính trí tuệ này. Thế nhưng trước sự nhiệt tình của Lâm, tôi không thể nói với anh rằng thực ra tôi không cần đến những cuốn kỳ phổ mà anh tìm cho tôi được. Nói như thế thì có vẻ phũ phàng quá!

Tìm mãi không được cuốn nào, tôi bắt đầu thấy mỏi cả cổ. Loay hoay thêm một lúc nữa, Lâm đã tìm thấy bốn cuốn liền, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy một cuốn sách. Nói thật tôi đã lướt qua nó tới mấy lần, nhưng vì nó ở trên giá cao nhất nên lần nào tôi cũng chỉ nhìn qua, chú ý đến mấy cuốn có bìa và tên nổi bật hơn, đến tận lần này mới đọc kỹ chữ viết trên gáy sách. Cuốn sách được bọc bằng giấy bìa lót bao xi măng, nhìn màu giấy bên trong cũng đã cũ mèm, trên gáy sách có mấy chữ in được viết rất nắn nót: “CỜ TƯỚNG - TẠP BÀN”. Tôi rướn người, vươn tay sờ được vào gáy dưới quyển sách. Nằm giữa một hàng sách chật chội, tôi rút mãi nó cũng không ra. Tôi đành kiễng chân lên để giữ sách cho chắc. Vừa lôi được cuốn sách ra, tôi nghe thấy một tiếng “cạch” ở ngay dưới chân, cái ghế nhựa bốn chân hơi rung lên, sau đó thì sụp hẳn xuống.

Dường như cái kiễng chân dùng sức rút sách của tôi đã khiến cho chân chiếc ghế vốn đã nứt một chỗ vỡ luôn. Tôi mất đà, chao đảo rồi trượt chân ngã ngửa về sau. Lâm đứng ở cách tôi hơn một mét, thấy thế lập tức đỡ lấy tôi, may mắn nhờ có anh nên đầu tôi cũng không bị đập vào đâu cả, nhưng nguyên cái mông nặng nề đập xuống đất nghe “bịch” một tiếng. Cơn đau ở mông còn chưa qua đi, tôi đã cảm thấy chân còn đau hơn thế, khẽ động đậy, đau đến mức nước mắt cứ thế trào ra.

Lâm ôm ngang người tôi, lo lắng hỏi:

"Có sao không?"

Tôi nằm trong vòng tay anh, nếu phải trường hợp khác chắc cũng sẽ cảm thấy hơi ngượng, nhưng lúc này tôi chẳng còn lòng dạ nào mà nghĩ tới mặt mũi nữa, cứ thế tựa hẳn vào ngực anh, mặt nhăn nhó:

"Chân em đau quá!"

Lâm để tôi tựa vào một bên cánh tay anh, tay còn lại vươn ra sờ thử lên cổ chân tôi, thấy tôi la oai oái thì anh vội rụt tay lại. Tôi đau đến nỗi mồ hôi chảy ra ròng ròng. Lâm để tôi hơi tựa vào giá sách, nói:

"Em cố chịu đau một chút. Anh ra vẫy taxi đưa em tới bệnh viện. Chắc là bị trẹo cổ chân rồi."

Tôi gật gật đầu, lê cái mông vẫn còn đau ê ẩm dịch sang một bên để người được tựa hẳn vào giá sách. Lâm vừa ra đến cửa thì lại có người đi vào. Tôi ngồi trong góc khuất nên chỉ nghe thấy tiếng của một người con gái hỏi Lâm, có vẻ thân quen:

"Nắng thế này anh định đi đâu vậy? Em có mua chè cho anh và ông này."

"Em trông quán cho anh một lúc nhé, anh đưa bạn anh vào viện cái đã." Giọng Lâm có vẻ gấp gáp, không hiểu sao tôi lại cảm thấy vui vui khi có người lo lắng cho mình tới mức ấy, mà người này tôi mới chỉ quen được hai ngày.

"Bạn anh làm sao cơ?"

"Cô ấy bị ngã! Taxi…"

Tôi tì tay vào giá sách, định bám vào đó dần đứng dậy. Nhưng mới nhấc được cái mông nặng nề lên một chút mà tôi đã thấy mệt đứt cả hơi rồi, không thể nào cố đứng lên bằng một chân được.

Khi tôi còn đang loay hoay trong cái tình trạng đứng lên không được vì đau chân, ngồi xuống cũng chẳng xong vì ê mông thì Lâm đi vào, theo sau anh là một cô gái. Cô gái nhìn tương đối trẻ, có lẽ ít tuổi hơn tôi, cao ráo, xinh xắn, mái tóc uốn xoăn nhuộm màu hồng được buộc cao kiểu đuôi ngựa khiến cho tôi có cảm giác xung quanh càng trở nên nóng rực. Cô gái tò mò nhìn tôi, còn tôi thì đang cố gắng nặn ra một nụ cười với Lâm, nhớ tới cái tư thế đang đeo bám vào giá sách không mấy đẹp mắt của mình, tôi cố nhịn đau mà đặt mông xuống. Lâm lại gần, xốc tôi đứng dậy, sau đó hỏi:

"Để anh cõng em ra xe."

Rồi chẳng để tôi nói đồng ý hay từ chối, Lâm đã quay lưng, ngồi xổm xuống trước mặt tôi. Tôi nhớ tới Bảo, đang định nhờ anh gọi cả hắn xuống nữa thì đã nghe Lâm dặn cô gái kia:

"Trông quán cho anh. Tí nữa có cậu nào trên kia xuống hỏi thì bảo anh đưa Thảo An tới bệnh viện rồi nhé! Dặn cậu ấy cứ đợi ở đây, anh sẽ đưa cô ấy về sau khi khám xong."

Cô gái khẽ gật, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi cứ tưởng sẽ nhanh thôi, không ngờ chúng tôi lại mất cả buổi chiều ở bệnh viện. Sau một hồi soi chụp, bác sĩ kết luận tôi bị giãn dây chằng cổ chân. Tôi thầm nghĩ số mình sao mà đen đủi, khi không chỉ có đi tìm sách đọc thôi mà cũng ngã đến giãn dây chằng được. Nếu Bảo ở đây, thế nào hắn cũng sẽ chọc ghẹo tôi vài câu, đại loại như cái ghế thật đáng thương khi tôi chỉ bị giãn dây chằng, còn nó thì bị gãy hẳn cái chân, hoặc đại loại như tôi đã béo lắm rồi, cần phải giảm cân gấp… Theo dặn dò của bác sĩ, tôi phải dùng nẹp cố định cổ chân khoảng hai ngày đầu tiên, không được đi lại bằng chân bị đau trong ít nhất hai tuần, sau hai tuần có thể đi lại nhẹ nhàng nhưng tuyệt đối không được vận động mạnh. Lâm cảm thấy mọi thứ có vẻ ổn rồi mới lại gọi taxi để đưa tôi về, đúng lúc ấy thì Bảo gọi điện, có lẽ lúc này hắn mới nhớ ra cái file đính kèm là tôi đây.

Bảo nói sẽ đến bệnh viện đón nên tôi ở lại chờ luôn, không đi taxi về cùng Lâm nữa. Lâm ở lại đợi cùng tôi. Lúc Bảo đến, tôi thấy mặt hắn đen sì, có lẽ đang giận tôi vì không báo cho hắn biết mình bị thương. Hắn nói cảm ơn Lâm, kiên quyết nhét trả tiền viện phí cho anh, sau đó gửi luôn xe máy ở bệnh viện và gọi taxi đưa tôi về nhà.

"Hôm nay chị về nhà em. Tối gọi điện xin nghỉ làm một tuần đi. Chân đau như thế thì ở nhà nghỉ ngơi, đợi khá hơn rồi hẵng hay." Trên xe, hắn không tỏ ra giận dỗi nữa mà ân cần dặn dò.

"Không được, chị về nhà chị!" Tôi giãy nảy lên từ chối.

"Được, vậy em sẽ ở nhà chị!"

Tôi định nói như thế cũng không được thì đã nghe hắn nói tiếp:

"Chừng nào chân chị đỡ hơn thì em về. Chân bị đau, không điều trị cẩn thận sẽ để lại di chứng, sau này nhiều tuổi, khi trời lạnh sẽ đau nhức lắm đấy."

Tôi cũng không phản đối nữa, trong đầu đang thử điểm danh xem có cô bạn thân nào có thể gọi sang nhà ở cùng tôi thời gian tới đây được không?

Bảo có thân hình cao lớn hơn Lâm nên ở trên lưng hắn tôi thấy vững chãi và an toàn hơn hẳn. Hắn cõng tôi nhẹ nhàng chẳng khác nào con mèo tha con

chuột từ sân khu tập thể lên tận tầng bốn. Đặt tôi xuống sofa, hắn xem xét bệnh án và thuốc mà bác sĩ kê cho, sau đó bắt đầu nhìn chằm chằm vào cái chân bó nẹp cứng đơ tôi như đang ngâm cứu cái gì đó. Cuối cùng hắn mới chịu quan tâm hỏi một câu:

"Đau lắm sao?"

"Hỏi thừa!" Tôi bĩu môi, cuối cùng hắn cũng đã nhớ ra hỏi thăm chị đây một câu rồi.

Bảo xem giờ, sau đó đi vào phòng, lấy ra cái gối và chăn mỏng đưa cho tôi, cẩn thận đặt cái chân đau của tôi lên ghế, dặn dò:

"Em về nhà một chút, tiện sẽ mua đồ ăn tối luôn. Hôm nay chị thích ăn gì để em mua?"

Tôi trả lời qua loa:

"Gì cũng được."

Thấy hắn cau mày, tôi lại nói thêm:

"Giờ em đã hiểu cảm giác khó chịu của chị khi mỗi lần đi ăn em đều nói câu "ăn gì cũng được" với chị rồi chứ?"

Hắn nhún vai một cái, sau đó đưa cho tôi cái ipad để tôi nghịch. Vừa quay người đi được mấy bước, như nhớ ra cái gì, hắn lại quay đầu nhìn tôi, ngập ngừng một chút rồi hỏi:

"Chị… muốn đi vệ sinh không?"

Tôi ngớ người, nhìn vẻ mặt bối rối của hắn mà muốn phì cười, nhưng vẫn cố phải làm ra vẻ đau đớn khổ sở, lắc đầu:

"Không, từ chiều giờ đã được giọt nước nào vào bụng đâu. Tiện thể lấy cho chị cốc nước ấm để chị uống thuốc giảm đau cái đã."

"Được."

Sắp xếp cho tôi xong Bảo bèn rời đi. Tôi ngồi chơi Nông trại một tí thì buồn ngủ. Hôm nay không được ngủ trưa, lại thêm cả một buổi chiều đau đớn khổ sở trong bệnh viện nên giờ hai mắt tôi cứ díp cả vào. Tôi ngủ quên lúc nào không hay.

Lúc thức dậy, tôi ngạc nhiên khi thấy mình đang nằm trong phòng, cái điều hòa cũ chạy rì rì, một tấm chăn mỏng đắp trên người tôi. Căn phòng tối om, tôi nghe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện bên ngoài, mà lại còn là tiếng của con gái nữa. Đoán già đoán non một hồi, cuối cùng tôi nghĩ tới Ngọc, cô bạn gái của Bảo. Nếu Bảo có thể đưa ai đến nhà tôi chơi, vậy thì chỉ có thể là cô bé ấy mà thôi.

Tôi vừa lên tiếng gọi, mười giây sau, Bảo đã xuất hiện ở ngưỡng cửa.

"Chị dậy rồi? Muốn ra ngoài ăn hay ăn ở trong phòng luôn?"

"Ai đến chơi à?" Tôi nhổm người dậy, lật cái chăn qua một bên, mặc dù đã đoán được nhưng tôi vẫn tò mò.

"À, là Ngọc. Em nhờ cô ấy đến giúp chị tắm. Cô ấy đang nấu cơm. Để em đưa chị ra ngoài nhé!"

"Ừ!"

Tôi đợi hắn xoay lưng để cõng mình, không ngờ hắn lại cúi xuống, dùng hai tay bế bổng tôi lên một cách nhẹ nhàng. Lúc ra đến ngoài phòng, tôi thấy Ngọc đang ở trong bếp lúi húi nấu cơm. Hình như cũng không biết là tôi đã đi ra nên đến tận khi tôi lên tiếng nhờ Bảo lấy cho cốc nước, cô mới quay lại nhìn, mỉm cười rồi chào tôi một tiếng.

Bảo lấy nước cho tôi xong thì lại đi vào bếp giúp Ngọc. Hai người họ có vẻ đã làm lành, những lúc Ngọc nói chuyện với Bảo, tôi thấy mắt cô sáng lấp lánh. Còn Bảo vẫn mang cái thái độ chẳng gần cũng chẳng xa, hắn chưa bao giờ tỏ thái độ thân mật với bạn gái trước mặt tôi bao giờ, tôi nghĩ chắc hắn thấy ngượng.

Mặc dù trong lòng không quá đồng tình với việc Bảo nhờ Ngọc tới đây giúp tôi, nhưng vì mình mẩy đang đau nhừ, lại thêm cái chân không thể động đậy nên tôi cũng không từ chối. Cứ qua một ngày này đã rồi hãy hay, ngày mai tôi sẽ nhờ cô bạn thân sang ở cùng, nhưng thế cũng tiện hơn cho cả tôi, cả Bảo và cả Ngọc. Tôi chẳng muốn nợ ai cái gì, nhất là cô bạn gái của Bảo thì càng không.

Ăn uống, tắm táp xong xuôi, Bảo đưa tôi trở lại phòng sau đó đưa Ngọc về. Vì đã ngủ một giấc rồi nên tôi cũng không ngủ ngay được nữa. Tôi gọi điện cho chú tổng biên tập xin nghỉ mấy ngày vì chân bị đau, sau đó ôm iPad của Bảo tập đánh cờ với máy. Đang bực mình vì chơi tới ván thứ năm mà vẫn không có cửa thắng thì tôi nhận được tin nhắn của Lâm. Anh hỏi tôi có đau lắm không, có ai chăm sóc không? Tôi quăng iPad qua một bên, vui vẻ nhắn tin với anh. Chỉ là những tin nhắn vu vơ mà nhắn qua nhắn lại được với nhau cả nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Lâm phải giục tôi đi ngủ sớm cho mau khỏe thì cuộc nói chuyện mới dừng lại.

Ấn tượng ban đầu của tôi về Lâm rất tốt, vì vậy tôi nói chuyện với anh khá dễ chịu. Con người tôi là vậy, luôn có hoặc không có cảm tình với người khác ngay từ lần nói chuyện đầu tiên. Nếu tôi có cảm tình với người đó thì chúng tôi rất dễ dàng làm bạn. Còn nếu tôi cảm thấy không thích thì sẽ luôn giữ một thái độ xa cách cả nghìn mét, thờ ơ, không hào hứng nói chuyện. Vì thế, nhiều anh chàng sau khi được người khác mai mối, giới thiệu cho tôi, thấy thái độ

tôi hời hợt thì người bảo tôi kiêu, người lại bảo tôi chảnh, có người còn bảo tôi nhạt nhẽo, đủ các kiểu nhận xét. Không thích nhau mà, người ta có cả tá lý do để chỉ ra đối phương khập khễnh với mình.

Bảo về lúc hơn mười giờ, có lẽ còn đưa bạn gái tạt ngang rẽ dọc đâu đó nữa. Hắn mang túi chườm đá vào chườm vết sưng trên cổ chân cho tôi. Tôi nói muốn tự làm, hắn cũng không phản đối, dặn dò mấy câu rồi ra ngoài đi tắm. Lần đầu tiên tôi thấy hắn hờ hững với mình như thế, bình thường nếu tôi chỉ hơi sụt sịt tí thôi là hắn đã nhặng lên rồi. Một lúc sau, khi hắn vào phòng, thấy túi đá đã rơi sang một bên bèn lườm tôi một cái, chẳng nói chẳng rằng lại nhấc nó đặt lên cổ chân tôi.

"Này, em giận cái gì thì nói. Đừng có thái độ như thế với chị nhé!" Tôi ngẩng đầu, bực bội quát.

Hắn cúi đầu im lặng, không thèm nói với tôi một câu, tay xoa nhè nhẹ lên vết sưng trên cổ chân tôi. Bàn tay hắn mát lạnh chứ xoa nhè nhẹ trên da làm tôi thấy ngứa ngứa. Tôi định hất chân lên để đẩy tay hắn ra, nhưng hắn đã nhanh nhẹn dùng tay kia túm lấy cẳng chân tôi, ép chặt xuống cái gối kê bên dưới. Tôi hít sâu một hơi vì đau.

"Ngồi yên đi, đừng làm khổ mình nữa." Hắn hạ thấp giọng, tay vẫn xoa đều đều quanh vùng cổ chân tôi, nhẹ nhàng massage.

Tôi đặt iPad xuống đùi, hỏi:

"Em với Ngọc làm lành rồi chứ?"

"Vâng." Hắn đáp, giọng nhẹ tênh.

"Con bé ấy nấu ăn khá đấy, hơn chị." Tôi cười hề hề làm lành với hắn. Thật chẳng nỡ giận con người này bao giờ được!

"Chị đã gọi điện xin nghỉ chưa?"

"Rồi. Khiếp, ông sếp cứ cằn nhằn mãi ấy. Mà chắc mai chị gọi cái Hoài bạn chị sang đây ở mấy ngày, em cũng không cần ở đây với chị nữa đâu."

"Cái bà làm ở ngân hàng đấy à?" Hắn ngẩng đầu nhìn tôi một cái rồi lại cúi xuống, chăm chăm nhìn vào cái chân đau của tôi.

"Ừ."

"Đi làm cả ngày thì chăm chị sao được?"

Tôi cứng họng nhưng vẫn cố chống chế:

"Thì chỉ cần buổi tối là được. Chủ yếu là tắm táp thôi, chứ ăn uống thì quan trọng gì. Mấy cái quan trọng cần đi lại thì chị cũng có thể nhảy lò cò được mà."

"Mấy cái quan trọng cần đi lại" ở đây của tôi chính là đi vệ sinh, nhưng tôi cảm thấy không nên trực tiếp nói ra như thế. Thảo nào mà hồi chiều hắn lại ấp úng mãi mới dám hỏi. Da mặt tôi thật sự còn chưa dầy được như hắn!

"Để em bảo Ngọc sang ở với chị mấy hôm."

"Thôi, đừng làm phiền em ấy. Với lại, em ở đây mãi, sợ là Ngọc cũng nghĩ ngợi đấy. Dù sao chúng ta cũng không phải chị em ruột."

"Không phải chị muốn vun đắp tình cảm cho bọn em sao?" Bảo nhìn tôi bằng ánh mắt mong đợi. "Thế sao không tạo điều kiện đi, để cô ấy sang chăm sóc chị, bọn em sẽ có nhiều thời gian ở bên nhau, tìm hiểu nhau hơn."

"Muốn ở bên nhau, tìm hiểu nhau thì sao không gọi con bé sang ở cùng em luôn đi, cần gì phải có thêm một con kỳ đà vừa lùn vừa béo như chị." Tôi trợn mắt nhìn hắn.

Bảo gãi đầu cười với tôi:

"Chị à, em trai chị dù hai tư rồi nhưng vẫn mang tâm hồn của một thằng nhóc mười bảy thôi, nhiều cái còn chưa biết lắm."

"Thôi đi, đừng làm bộ nữa. Chị nói thật với em thế này, chị không muốn làm phiền tới bạn em. Chị và em ấy cũng chưa thân quen tới mức chị có thể tùy tiện mắc nợ người ta được."

Bảo thở dài:

"Chị cứ nợ đi. Em sẽ trả cho cô ấy là được."

"Định lấy thân báo đáp sao?" Tôi phá lên cười. "Thôi, cứ quyết định thế đi. Mai bạn chị sẽ sang. Nếu em lo lắng ban ngày chị phải ở một mình thì trưa chịu khó sang mua đồ ăn trưa cho chị là được. Có thời gian thì tranh thủ vun đắp tình cảm đi. Cuối năm em đi Úc hắn hai tháng, lúc ấy chắc cả hai đứa đều sẽ thấy chông chênh lắm."

Bảo cúi đầu không nói gì nữa. Tôi nghĩ chắc hắn cũng chấp nhận quyết định đó rồi nên mới không ương bướng phản đối như lúc đầu.Trẻ nhỏ đúng là dễ

dạy!

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lần đầu thách đấu

Đêm ấy, tôi ngủ không ngon. Cái chân đau phải đặt yên trên gối cao làm tôi không thể cựa quậy được gì, cả đêm phải nằm nguyên một tư thế. Đến sáng hôm sau thì người tôi đã cứng đơ, không chỉ chân đau mà khắp mình mẩy đều mỏi mệt vô cùng.

Tôi thức giấc, cố gắng cựa người lấy một cái rồi hé mắt nhìn ra phía cửa sổ đã kéo kín rèm. Trời đã sáng lắm. Một chút ánh sáng mặt trời len lỏi qua khe hở hẹp đó chui vào phòng khiến cho tôi có thể thấy rõ mọi thứ trong phòng. Tôi vươn tay ra phía bàn, mãi mới cầm được cái điện thoại để xem giờ. Bình thường cứ sáu giờ sáng là tôi đã dậy rồi, vào giờ này thì tôi đã đến cơ quan và đi ăn sáng cùng mọi người, nhưng có lẽ do đêm qua ngủ không ngon nên sáng nay tôi dậy muộn hơn thường lệ.

Tôi cựa quậy mấy cái, sau đó cố gắng lết người ngồi dậy. Tôi không muốn gọi Bảo vì sợ giờ này hắn còn chưa tỉnh giấc. Bảo có thói quen làm việc đêm và ngủ bù vào sáng hôm sau. Đêm qua mấy lần trở giấc, tôi vẫn thấy phòng khách sáng đèn nên đoán là hắn lại thức xuyên đêm để làm việc.

Tôi nhoài người ra, kéo cái đèn bàn lại gần, sau đó bật đèn lên. Nhấc cái chân đau sưng vù lại gần, tôi đau tới méo mặt. Từ trên giường xuống đất thôi mà tôi cũng mất cả một phút, vừa làm vừa thở, dù bà dì (1) đến thăm tôi cũng chẳng đau tới mức này. Cũng may cái phòng ngủ của tôi nhỏ xíu, từ giường ra đến cửa chỉ cần nhảy lò cò hai cái là tới rồi. Tôi bám vào cửa, ló đầu ra ngoài. Người đang ngồi bên ngoài kia làm tôi phải ngẩn người ra mấy cái, bởi đó không phải là Bảo mà lại là Ngọc. Cô ấy đang ôm cái laptop của hắn nửa ngồi nửa nằm trên ghế sofa, còn Bảo thì chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Tôi còn chưa kịp lên tiếng hỏi thì cô ấy đã ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó bật dậy và đặt cái máy tính sang một bên, đi tới đỡ lấy tôi.

"Sao em lại tới đây thế? Chị đã dặn Bảo là không cần làm phiền hai đứa rồi mà."

"Đằng nào em cũng đang trong thời gian thực tập nên rảnh lắm, em tới chơi với chị cho vui."

Ngọc thấy tôi hướng đến nhà vệ sinh thì cũng đỡ tôi đi qua, đợi tôi làm vệ sinh cá nhân xong rồi lại đỡ tôi ra ghế ngồi.

"Chân chị đã đỡ đau chưa ạ?"

"Vẫn đau lắm. Bác sĩ cũng bảo trong khoảng ba ngày đầu vết thương sẽ sưng lên nên rất đau. Không sao đâu, mãi rồi quen ấy mà." Tôi trả lời cô một cách khách sáo.

"Chị đợi chút, em rán quả trứng rồi lấy bánh mì cho chị ăn nhé!" Ngọc nói và lập tức đứng lên đi ra phía bếp.

Lúc Ngọc đang làm bữa sáng, tôi hỏi:

"Bảo đâu rồi em?"

"Anh ấy về nhà rồi ạ! Buổi trưa anh ấy sẽ sang."

Tôi không nói gì nữa.

Ngọc là một cô gái rất xinh, người gốc Tuyên Quang nhưng vừa xuống đây học đại học là đã được bố mẹ mua nhà cho để ở rồi. Cô ấy ăn nói nhỏ nhẹ, nấu ăn cũng rất khá, có lẽ vì vậy mà tôi cảm thấy cô ấy là cô bạn gái được nhất của Bảo từ trước tới giờ. Những cô gái trước, không hiểu sao tôi chẳng ưng nổi một ai, người thì chẳng được cái nết nào, người lại quá chảnh,... dù nhìn họ thế nào thì tôi cũng chỉ có một cảm giác là Bảo sẽ khổ nếu yêu họ. Ngọc thì khác, cô ấy chiều chuộng Bảo từng li từng tí một, không ép buộc, không đòi hỏi, cũng rất biết giữ mình trong mối quan hệ này. Cách nói chuyện khéo léo, cởi mở và chân thành của cô làm tôi thấy thoải mái khi tiếp xúc.

Lúc ngồi ăn sáng, Ngọc hỏi tôi thích ăn gì để trưa cô ấy sẽ làm. Cái dạ dày đã được thỏa mãn nên tôi chẳng nghĩ ra được mình thèm ăn món gì cả, cuối cùng bảo cô ấy nấu canh ngao với dọc mùng và cá kho. Tôi nói đây là hai món mà Bảo thích ăn nhất, thế là cô ấy vui vẻ đứng dậy đi chợ.

Ngọc vừa đi được một lúc thì tôi lại có khách. Tối qua hỏi tôi địa chỉ nhà tôi xong, không ngờ sáng nay Lâm đã đến. Anh còn xách theo một túi đầy cam và một bó cúc họa mi đầu mùa tới thăm tôi. Lúc nhìn Lâm không hề tỏ ra khách sáo ngồi cắm hoa giúp tôi, tôi nghĩ liệu có phải sao Hồng Loan của mình lại sáng lên rồi hay không? Trong tình cảm tôi vốn là đứa chậm như rùa, có lúc đến khi người ta tỏ tình rồi tôi mới biết là người ta thích tôi. Vì thế, với tính cách vừa dịu dàng, lại vừa tốt bụng, chu đáo, Lâm là người đầu tiên khiến trong lòng tôi nảy sinh thứ cảm giác gọi là "muốn theo đuổi" đối phương.

"Em chịu khó ở nhà nghỉ ngơi hai ngày. Sáng thứ tư anh sẽ tới đón đưa em đi khám. Mà em ở một mình sao? Không có ai đến ở cùng à? Sau này mỗi tối cần phải massage chân thì chân mới nhanh khỏi được." Sau khi xem qua chân cho tôi, Lâm bèn dặn dò.

"Có ạ! Bạn em sẽ qua đây ở cùng. Nhưng ban ngày thì nó đi làm, tối mới về." Tôi cười giải thích. Thực ra, đau chân mà có trai đẹp quan tâm chăm sóc

thế này thì tôi tình nguyện bị cả tháng.

"Thế ai nấu cơm trưa cho em?"

"Hôm nay thì có cô bạn gái của đứa em em ở đây rồi. Với lại em nghĩ nếu có một mình thì em cũng xoay sở được thôi. Thứ tư em sẽ tự đi taxi ra bệnh viện, anh không cần phải tới đón em đâu. Anh cũng bận mà."

"Không được. Em ngã ở quán của ông nội anh, anh cũng phải có chút trách nhiệm chứ. Nếu thứ tư không có ai đưa đi thì em phải gọi cho anh, anh sẽ tới đón em." Lâm kiên quyết nói.

"Thế cũng được ạ!" Tôi miễn cưỡng gật đầu cho anh yên lòng, nhưng đã thầm nghĩ thế nào cũng sẽ không làm phiền tới Lâm thêm nữa.

Lâm rút từ trong cái cặp da đeo chéo hông ra ba, bốn cuốn sách mỏng, đặt lên bàn rồi cười nói:

"Mấy cuốn hôm qua tìm được đây, anh đã lọc những cuốn có nội dung tương tự nhau ra rồi. Nếu em buồn quá cần thêm sách đọc thì cứ bảo anh, anh mượn chỗ ông cho."

Tôi cười, hôm qua bị ngã xong là tôi đã ném hết mấy cuốn sách cùng cái chủ đề viết bài về cờ tướng ra sau đầu rồi, không ngờ Lâm vẫn còn nhớ, lại còn mang sách đến cho tôi mượn. Tôi cũng không biết mình có đọc đến chúng nữa không, bởi những cuốn sách này sẽ không dạy cho tôi chơi cờ giỏi lên, cũng không thể đem lại cho tôi những cảm xúc thực để viết thành một bài báo có ý nghĩa được.

Chúng tôi đang ngồi nói chuyện vui vẻ thì Ngọc đi chợ về. Lâm cũng đứng dậy chào để quay về bệnh viện.

Lúc ngồi gọt táo cho tôi ăn, Ngọc cười nói:

"Hình như anh ấy thích chị đấy. Lại còn mua hoa tặng nữa, lãng mạn quá!"

"Không phải đâu." Tôi lắc đầu, dù tôi có cảm tình với Lâm thật nhưng có đánh chết thì tôi cũng không tin Lâm sẽ thích một cô gái như tôi chỉ sau hai ngày quen biết. Thấy Ngọc có vẻ chưa tin, tôi lại giải thích thêm: "Vì chị bị ngã ở nhà của anh ấy nên anh ấy mới tới thăm thôi."

"Thế ạ? Nhưng em thấy anh ấy cũng được đấy chị."

Tôi là người trầm tính, không thích nói chuyện lắm nên câu chuyện của tôi và Ngọc cứ như thể rơi vào ngõ cụt, chẳng ai nói với ai câu gì nữa. Trong lúc chờ nồi cá kho thì Ngọc lại ôm laptop lướt web, còn tôi cầm điện thoại của mình chơi cờ. Qua hai ngày miệt mài, cuối cùng tôi cũng thắng được ván đầu tiên. Ván kế tiếp tôi thua, nhưng hai ván sau đó lại thắng liên tục. Tôi vui như mở cờ trong bụng khi thấy hình như mình đã tiến bộ hơn không ít. Thế là tôi bèn vào diễn đàn cờ tướng, nhắn tin cho Tốt Đen.

"Này anh kia, nếu tôi thách đấu anh mà thua thì có được phép thách đấu lại không?"

Đoán chừng giờ này anh ta đang làm việc nên sẽ không trả lời ngay được, không ngờ chỉ một phút sau tôi đã nhận được câu trả lời.

"Được. Vì cô chẳng bao giờ thắng nổi tôi cả."

Cái cách nói chuyện của gã lúc nào cũng làm người ta sôi máu. Tôi nuốt cục tức vào bụng rồi nhắn lại:

"Vậy hẹn anh tối nay đánh online. Anh cho tôi cách thức đánh như thế nào đi?"

"Cài đặt Zing Play, kết bạn với tài khoản của tôi Pawn. 8h30 tôi sẽ online."

Tôi không trả lời nữa mà lọc cọc đi tải Zing Play về, cài đặt rồi tạo một tài khoản cho mình. Đang mải làm quen với ứng dụng game online này thì Bảo gọi điện. Hắn hỏi tôi đã dậy chưa, đã ăn gì chưa, chân còn đau lắm không, thích ăn gì để tí hắn mua… Tôi trả lời qua loa đại khái cho xong rồi còn dặn hắn nhớ sang sớm để nấu cơm cùng Ngọc cho vui. Hắn chỉ "vâng", sau đó lại cúp máy, không thể nào ngắn gọn hơn được nữa!

"Anh Bảo gọi hả chị?" Ngọc ngẩng đầu nhìn tôi.

"Ừ. Nó bảo nó tắm xong sẽ qua!" Tôi gật đầu.

"Thế ạ?" Ngọc chỉ hỏi một câu bâng quơ xong lại cắm cúi vào màn hình máy tính.

Nhưng chỉ nửa phút sau, tôi lại nghe cô hỏi:

"Bố mẹ anh ấy có khó tính không chị?"

Tôi ngẩn ra, nghĩ một chút liền hiểu Ngọc đang muốn hỏi về Bảo thì cười lắc đầu:

"Chị không biết. Chị đã gặp bao giờ đâu."

"Ơ, em tưởng chị với anh ấy là chị em họ hàng?" Lần này thì Ngọc kinh ngạc thực sự.

“Ôi, có mà xa bắn một trăm phát đại bác cũng không tới ấy chứ.” Tôi cười.

Tôi thầm nghĩ liệu bắn một trăm phát đại bác thì có thể từ Việt Nam sang được đến Australia không? Có lẽ phải bắn tên lửa liên lục địa xem ra mới được. Hai cô cậu này yêu thì yêu đấy nhưng hình như vẫn còn nhiều bí mật với nhau quá!

Ngọc hơi ngẩn ra một lúc. Sau đó cô cười nói với tôi:

“Người ngoài không biết còn tưởng anh ấy là em trai ruột của chị cơ đấy.”

Tôi nghĩ tới chiều cao khiêm tốn và nhan sắc hạng trung của mình so với bề ngoài chói lòa của tên kia thì không khỏi phì cười. Nếu hắn mà là em trai tôi thật, chắc tôi phải về hỏi lại mẹ mình xem trước khi lấy bố mẹ tôi có tương tư ngôi sao điện ảnh nào giống hắn không, vì người ta bảo khi mang thai, người phụ nữ nghĩ tới ai nhiều nhất thì đứa con sinh ra sẽ giống người đó nhất. Mà mẹ tôi vốn là tín đồ nghiện phim truyền hình nên phàm những anh nào đẹp trai, tài tử là mẹ tôi thuộc tên hết ấy.

Thấy tôi chẳng biết gì thêm về gia đình Bảo nên có vẻ Ngọc không hào hứng nói chuyện nữa. Cô lại chìm vào yên lặng với cái máy tính, còn tôi thì tiếp tục chơi cờ trên máy của tôi. Mặc dù tôi có biết một chút về gia đình Bảo nhưng không có nghĩa là tự dưng tôi đi kể bô bô ra làm gì. Ai mà biết được cô gái này có ghen với ‘bà chị già’ là tôi đây giống mấy cô cũ không chứ?

Ăn trưa xong, tôi lập tức xua Bảo với Ngọc về. Đằng nào ở nhà tôi thế này hai bọn họ sẽ không được tự nhiên, tôi chẳng tội gì phải nhận làm con kỳ đà làm hỏng việc vun đắp tình cảm của họ cả. Còn lại một mình, tôi nghĩ xem mình có thể làm gì để qua hết mấy ngày nghỉ ở nhà dưỡng bệnh thế này? Nghĩ quanh nghĩ quẩn, cuối cùng cũng chỉ là lên mạng, đọc sách, chơi cờ, xem phim, trừ đánh cờ ra, những thói quen kia đều đi theo tôi suốt từ quãng đời sinh viên tới giờ.

Đến tận chiều tối, tôi mới sực nhớ ra chưa gọi cho con bạn. Nó tên Hoài. Chúng tôi chơi với nhau từ hồi phổ thông, lên đại học dù mỗi đứa một trường khác nhau nhưng vẫn ở cùng nhau suốt hai năm đầu. Hoài cũng giống tôi, yêu thì nhiều nhưng rốt cuộc đến giờ vẫn độc thân. Bố mẹ nó hơi khác với bố mẹ tôi, trong khi bố mẹ tôi ngày đêm giục giã chuyện chồng con thì bố mẹ nó lại rất ủng hộ việc con gái lập gia đình muộn. Thỉnh thoảng chúng tôi vẫn hẹn hò đi xem phim với nhau, sau đó hoặc nó về nhà tôi, hoặc tôi về nhà nó, hai đứa sẽ rúc rích tâm sự suốt đêm. Lâu rồi, từ dạo nó có bạn trai mới thì chúng tôi mới không gặp nhau thường xuyên như trước nữa.

Lúc tôi gọi điện, nó còn mừng rú lên hỏi có phải tôi mời đám cưới không? Cái tuổi chúng tôi là thế, những đứa nào bặt vô âm tín nhau một thời gian, đột nhiên gọi điện mời thì kiểu gì cũng là hỏi vay tiền hoặc mời đám cưới. Tôi cười phá lên, kể cho nó nghe về thảm trạng hiện tại của mình, sau đó hỏi nó có thể sang ở với tôi mấy ngày cho đỡ buồn được không. Nó ngập ngừng một lúc, cuối cùng không kể gì mà chỉ hẹn tan giờ làm nó sẽ ghé nhà tôi chơi.

Thì ra, Hoài đang ở cùng bạn trai của nó. Mặc dù nhà chỉ có hai đứa mà lúc kể chuyện này nó cũng phải thì thà thì thào như sợ vách tường có tai vậy. Nó bảo:

“Bọn tao đang phấn đấu nấu cơm nên sợ tao sang với mày thì lão ấy sẽ buồn. Không thì tan làm tao ghé nấu cơm nấu nước cho mày, xong tối tao lại về nhé!”

“Phấn đấu nấu cơm á?” Tôi trợn tròn mắt nhìn nó.

“Là gạo nấu thành cơm ấy con giời ạ!” Nó nhăn mặt.

“Sao mà phải gạo nấu thành cơm?” Tôi hiểu ý nó rồi nên lại đâm tò mò.

“Lão ấy kém tao một tuổi. Mẹ lão bảo lão còn trẻ quá, không muốn cho cưới. Nên bọn tao định để bác sĩ bảo cưới.”

Tôi thấy cách giải quyết vấn đề này của bọn nó hơi tiêu cực nhưng cũng không phản đối. Nhớ tới chuyện nó bảo sang nấu cơm cho tôi, tôi bèn nói:

“Thế thì thôi, tối cứ chịu khó về “nấu cơm” với thằng nhóc nhà mày đi, không cần phải ghé chỗ tao làm gì cho bận. Cơm của tao, tao tự nấu.”

“Hả? Mày nấu cơm với ai?” Nó hét toáng lên.

Tôi vội bịt mồm nó lại. Chuyện của nó thì nó thì thào như sợ con ruồi cũng có thể nghe thấy, thế mà chuyển sang chuyện của tôi thì nó gào toáng lên như thể sợ người xung quanh không biết vậy. Mà có lẽ dạo này nó bị ám ảnh chuyện “bác sĩ bảo cưới” nên thành ra cũng bị nhạy cảm với từ “nấu cơm” thì phải? Tại sao mà “nấu cơm” theo nghĩa đen từ miệng tôi lại chui vào tai nó lại trở thành nghĩa bóng vậy chứ?

“Cơm của tao là ăn chay đấy, chứ không phải như ăn cơm của mày là ăn mặn đâu.” Tôi bĩu môi với nó.

“Thế Mr. Lavender của mày đâu? Nó vẫn là cái đuôi của mày cơ mà?” Nó vừa gọt lê cho tôi ăn vừa hỏi.

“Hồi trưa dẫn cô người yêu sang đây ăn cơm nhưng tao đuổi về rồi.”

“Có người yêu rồi à? Tao còn tưởng chúng mày thành người yêu của nhau đến nơi cơ đấy.” Hoài cười nhăn nhở.

“Nếu mày bận thì cũng không cần vào đây nấu cơm cho tao đâu, nếu có lòng thì mai đi siêu thị mua giúp tao ít đồ nhét vào tủ lạnh là được. Tao đau có một chân chứ đã phải què hẳn hai chân đâu mà không nấu nổi bữa cơm. Tao định gọi mày sang ở cho vui thôi. Lâu lắm không gặp, không ngờ mày đã có

ý định sinh em bé và lập gia đình rồi. Còn tao thì vẫn cứ lính phòng không.”

“Vẫn chưa để ý anh giai nào à?”

Tôi nghĩ tới Lâm, nếu có thì chắc chỉ có mình “anh giai” này thôi. Tôi bèn kể với Hoài về anh. Nó nghe xong, dí dí ngón tay vào trán tôi mà mắng như bà dì ghẻ:

“Mày có nhớ hồi mày yêu lão Hải không? Vừa gặp đã bảo hắn là định mệnh của đời mày. Rồi sau đó thì sao? Mày có nhớ mày ốm suýt chết vì viêm phế quản sau cái hôm chia tay hắn không? Mày ấy, sống tỉnh táo chút cho tao nhờ. Lúc cần quyết định ngay thì suy nghĩ rõ lâu, lúc cần suy nghĩ thì toàn nhắm mắt đưa chân.”

“Lần này là thật.”

“Người vừa tốt bụng, vừa đẹp trai, lại vừa nghề nghiệp ngon nghẻ như thế còn đợi tới lượt mày sao, nếu không phải có bệnh khó nói thì cũng là tính tình thối không ngửi được nên mới ế tới giờ.”

Tôi sởn da gà với cái giọng chua ngoa đanh đá của nó, vội bào chữa cho Lâm:

“Anh ấy mới có ba mươi, ba mốt thôi, đàn ông ba tuổi ấy chưa gọi là ế nhé!”

“Được rồi, tùy mày. Nếu ưng thì lao vào mà tán đổ ngay cho tao, đừng để người ta chạy tới tận nơi bảo “anh đây mời em xơi” mà mày vẫn ì ra đấy. Nếu không phải lão nhà tao thích “gạo nấu thành cơm” ngay thì tao vẫn muốn tổ chức đám cưới cùng ngày với mày.”

Tôi nhét một miếng lê vào miệng nó, nghĩ lại hồi xưa sinh viên, hai đứa còn hứa hẹn sẽ được tổ chức đám cưới cùng ngày với nhau. Sau đó tôi có bạn trai trước, nó lại nói sẽ làm phù dâu cho tôi. Giờ đổi lại, không biết nó có chịu cho con bạn vừa già vừa xấu này của nó làm phù dâu cho mình không nữa?

Nó nhìn đồng hồ, có vẻ như vội về nên nó hỏi tôi:

“Thế đã có gì ăn chưa? Trong tủ lạnh còn gì không để tao nấu cho mày ăn rồi tao còn về nữa. Lão kia nhà tao không biết nấu nướng gì, tao mà không về nấu khéo lão lại nhịn ấy chứ.”

Tôi xua xua nó:

“Về thì về đi. Trưa vẫn còn cá kho. Tí tao cắm nồi cơm rồi ăn cơm với cá kho là được.”

“Thế để tao cắm cơm cho. Chịu khó ăn khô khan vậy nhé.” Nó bèn xắn tay áo sơ mi, đứng dậy và đi vào bếp.

Hoài giúp tôi mấy việc lặt vặt xong thì lại tất tả ra về. Tôi thầm nghĩ, nếu nó lấy chồng rồi chắc thời gian ghé qua chỗ tôi thế này cũng không có nữa ấy. Thấy cô bạn vốn ưa tự do của mình đã nghĩ tới chuyện lập gia đình thì tôi cũng mừng thay cho nó. Còn tôi, có lẽ cũng nên lo lắng là vừa!

Với cái chân đau, tôi làm cái gì cũng chậm và thấy mệt. Lúc rút nồi cơm ra, tôi không biết làm thế nào để mang nó ra bàn ngồi ăn. Cuối cùng quyết định đứng ăn tại chỗ, cái chân đau gác tạm lên cái ghế nhựa thấp. Ăn xong, tôi thả bát vào trong bồn rửa, sau đó lại nhảy lò cò về bàn ngồi. May mà cả máy tính, điện thoại, sạc pin, nước uống, trái cây đều đặt ở trong tầm với xung quanh sofa hết nên tôi cũng không phải vận động nhiều. Việc khó nhất là tắm rửa thôi. Lúc đi tắm phải tháo nẹp và băng ra để khỏi bị ướt, cũng để chân được thoải mái một lúc. Tôi còn đang đấu tranh xem có nhất định phải tắm hôm nay không thì Bảo đột ngột quay lại sau một buổi chiều mất hút.

Hắn xách theo hai túi nặng trĩu tay, tôi nhìn qua nhãn mác trên túi thì biết là hắn vừa đi siêu thị về. Thấy tôi nằm chèo queo trên ghế, hắn cau mày nhắc:

“Chân phải kê cao lên, cao hơn tim, bác sĩ dặn thế mà.”

Tôi nhổm dậy, không dám nằm tiếp nữa, chỉ thấy hắn đi thẳng đến tủ lạnh rồi nhét vào đấy nào là rau, nào là trái cây, nào là thịt, rồi cả đồ ăn vặt nữa, tính ra chẳng thiếu thứ gì.

“Sao em mua nhiều thế? Hai đứa rủ nhau đi siêu thị đấy à?”

Hắn vẫn lúi húi dọn dẹp tủ lạnh của tôi, lôi ra một đống đồ thừa mà tôi không buồn dọn dẹp vất đi, sau đó còn lau chùi cho thật sạch, vừa làm vừa đáp:

“Vâng. Tiện đang giảm giá nên em mua thôi. Mà bạn chị chưa tới sao?”

“Nó về rồi. Nó bảo hôm nay có việc nên mai mới sang được. Nó có rẽ qua nấu cơm giúp chị, chị cũng vừa ăn xong rồi. Thế em ăn gì chưa?”

“Em ăn rồi. Thế chị có tắm không, em lấy đồ cho?” Hắn cau mày suy nghĩ, sau đó hỏi.

Tôi ngớ ra, thầm nghĩ sao có thể để hắn giúp mình cả việc lấy đồ được. Có một số đồ đâu phải người đàn ông nào cũng được phép thấy đâu. Tôi lập tức lắc đầu:

“Thôi, em cứ về đi. Hôm nay chắc chị chỉ thay đồ qua loa thôi chứ không tắm.”

Hắn đứng thẳng dậy, chớp mắt nhìn tôi, thản nhiên đáp:

"Thì em bảo lấy đồ cho chị mà, có bảo tắm cho chị đâu."

Tôi ngượng đến đỏ bừng cả mặt. Nhưng tôi kiên quyết không thể để hắn làm việc này giúp mình, chỉ có thể bảo:

"Chị tự vào lấy được. Em giúp chị rửa bát nhé!"

Hắn ngần ngừ trong giây lát sau đó cũng gật đầu đồng ý, không miễn cưỡng tôi nữa. Tôi lại nhảy tưng tưng vào phòng ngủ, chọn một cái váy ngủ mát mẻ rồi lại nhảy tưng tưng vào nhà tắm.

Tôi tắm cũng không lâu lắm, nhưng vì chân đau nên việc cởi đồ, mặc đồ tương đối khó khăn. Tôi phải loay hoay mất một lúc mới hoàn thành công việc khó khăn này. Lúc tôi mang theo cái chân ướt sũng vì nước dính trên băng ra ngoài, Bảo đang ngồi xem ti vi và ăn cam.

Đến lúc này, tôi phải thừa nhận rằng nếu không có người ở cùng, có một số việc tôi sẽ khó mà có thể hoàn thành dễ dàng được. Ví dụ như nếu không tháo cái nẹp trên chân ra để quấn băng mới, chắc tôi cũng chẳng biết phải làm sao, có khi phải mang cả cái chân ướt lên giường đi ngủ cũng nên.

Bảo đặt chân tôi lên đùi hắn, sau đó giúp tôi tháo nẹp và băng ra, cuối cùng đặt túi chườm đá lên cổ chân tôi. Tôi hơi xấu hổ, rốt cuộc cũng không biết cái cảm giác không thể tự nhiên đối mặt này đến từ lúc nào, có lẽ bắt đầu từ lúc hắn nói muốn nghiêm túc qua lại với Ngọc thì trong lòng tôi đã dựng lên một bức tường vô hình để nới rộng cái khoảng cách gần gũi này ra. Trước giờ tôi luôn dựa dẫm vào hắn, dù không có một anh người yêu nào bên cạnh thì nhờ có hắn mà tôi luôn có cảm giác được che chở, được quan tâm, hắn làm thay tôi tất cả những việc mà một anh người yêu có thể làm. Chỉ là, khi hắn nói với tôi về mối quan hệ mới với Ngọc bằng một vẻ mặt nghiêm túc, rốt cuộc tôi cũng nhận ra rằng rồi sẽ có một ngày hắn sẽ rời xa tôi, bàn tay ấm của hắn, bờ vai rộng và cái lưng to bè, vững chãi kia sẽ thuộc hắn về một người nào đó. Hắn sẽ không tươi cười gọi tôi một tiếng "chị", sau đó bằng lòng chở tôi đến bất cứ nơi nào trên thế gian này mà tôi muốn. Và sau cùng, chúng tôi vẫn chỉ là người dưng, và rồi có thể sẽ mãi lãng quên nhau vào một thời điểm nào đó trong cuộc đời này.

"Mai em sẽ mang Tiểu Bảo Nhi sang cho chị!" Vừa nhẹ nhàng xoa nắn cổ chân tôi, Bảo vừa nói.

Tôi bị hắn xoa đến phát ngứa, muốn giãy cũng không giãy được, cuối cùng chỉ có thể nhăn nhó trả lời:

"Chị đây thân còn chưa lo xong, sao lo được cho cả con cá của em nữa chứ."

Hắn liếc nhìn tôi:

"Để nó chơi với chị cho đỡ buồn thôi."

"Một con cá thì có thể chơi bời gì? Này, nếu em có lòng thì mua cho chị một con chó Alaska về cho chị ôm đỡ trong mùa đông này đi." Tôi nháy nháy mắt, cố gắng buông lời nịnh nọt. Tên này ưa nịnh, lúc nào hắn sướng lên thì ngay cả đòi sao trên trời hắn cũng sẽ phải tìm cách kiếm cho bằng được.

"Kiếm gấu mà ôm." Không ngờ lần này hắn lại lạnh lùng từ chối.

"Ai chẳng biết em có gấu rồi, chị chỉ cần có chó ôm đỡ thôi mà cũng không được." Tôi ấm ức nói, tung chân lên định hất tay hắn ra, không ngờ bị hắn túm lấy một cái, chạm vào vết thương làm tôi đau trào nước mắt.

Hắn biết mình đã quá tay nên vội vàng hỏi:

"Không sao chứ? Xin lỗi, em không cố ý đâu."

Tôi xụ mặt ra, không thèm nói gì nữa. Bảo nhìn tôi bằng ánh mắt bất đắc dĩ, rồi nói:

"Được rồi, em sẽ mua cho chị. Tại mua vé máy bay xong em cũng rỗng túi rồi, để em nhận thêm dự án về làm, sẽ có Alaska cho chị trước khi em về Úc, được chưa?"

Thấy hắn lôi chuyện làm thêm giờ để mua chó cho tôi thì tôi không dám mè nheo nữa, vội vàng lắc đầu:

"Thôi, chị nói đùa vậy chứ chị làm gì có thời gian mà nuôi chó với mèo đâu."

"Không nuôi được thì đợi em từ Úc về em sẽ nuôi giúp."

Tôi cười hề hề. Hắn thấy tôi đã vui vẻ lại thì mới yên tâm, tiếp tục xoa bóp nhè nhẹ nơi cổ chân cho tôi.

Tôi nhớ tới câu chuyện ban sáng với Ngọc, không nhịn được hỏi:

"Sáng Ngọc hỏi chị về gia đình em đấy. Em vẫn chưa kể gì với em ấy à?"

"Cô ấy có hỏi đâu mà em kể."

"Em phải chủ động chứ. Yêu nhau là phải chủ động chia sẻ cho nhau, thế mới lâu bền được. Con gái rất cả nghĩ, có khi người ta lại nghĩ em không đặt

người ta trong lòng nên cái gì cũng muốn giấu ấy."

"Thế à? Vậy mai em sẽ kể cho cô ấy nghe."

Tôi không biết phải nói hắn ngây thơ trong tình yêu hay hắn thật sự ngốc đến không còn thuốc chữa nữa?

Bảo ngồi thêm một lúc, sau khi nẹp lại chân cho tôi, thấy tôi đã có thể tự lo những việc còn lại thì yên tâm ra về. Tôi vẫn canh cánh trong lòng cuộc hẹn với Tốt Đen, vì vậy Bảo vừa đi là tôi vội vàng đăng nhập vào game và chờ đợi.

Thực ra, tôi chẳng có chút tự tin nào với ván cờ này. Ngay cả chú tôi còn không thể thắng nổi gã, với trình độ kém cỏi của tôi, một phần nghìn cơ hội thắng tôi cũng không có. Thậm chí tôi nghĩ rằng ngay cả thua nhưng tôi cũng sẽ không thể nào đo được khoảng cách giữa tôi và gã. Cái tôi muốn biết đó là cảm giác chơi với một đối thủ thực sự sẽ khác với chơi cùng phần mềm trên máy ra sao?

Tôi biết mình sẽ thua Tốt Đen, nhưng không ngờ lại thua sớm như thế, thậm chí khi hắn nói rằng: "Cô thua rồi!", tôi vẫn không hiểu tại sao mình lại thua nữa? Thấy tôi im lặng lâu quá, hắn lại nói tiếp:

"Cô đã lo lắng cho chú mình như thế, sao lại không nhờ người nào chơi giỏi một chút đấu với tôi? Biết đâu người đó sẽ may mắn thắng được tôi thì sao?"

Tôi còn đang vắt óc nghĩ xem tại sao mình lại thua, thấy hắn nói vậy thì tự ái nổi lên. Tôi trả lời hắn:

"Anh giỏi như thế sao không đi thi đấu quốc gia, quốc tế đi? Ngồi đấy mà làm vua xó nhà. Thắng được đứa mới chơi cờ mấy hôm như tôi thì có gì mà phải huênh hoang."

"Cô đanh đá hệt như chú cô nói ấy nhỉ?"

"Thì có liên quan gì đến thùng gạo nhà anh không?"

"Có chứ. Chú cô đánh cược với tôi, nếu thua sẽ gả cô cháu gái đang ế sưng ế sỉa của mình là cô cho tôi. Mà chú cô đã thua rồi. Cô nói xem có liên quan gì tới thùng gạo nhà tôi không?"

Câu trả lời của Tốt Đen làm tôi đờ cả người ra, thực sự là không còn dám nổi máu đành hanh, đanh đá lên với gã nữa. Tôi dụi dụi mắt, sau đó lại cúi đầu đọc lại cái tin nhắn hắn gửi, thấy rõ ràng mình không đọc sai chữ nào. Tôi nghiến răng nghiến lợi một hồi lâu, sau đó nhắn tin lại cho hắn:

"Nếu tôi thắng anh, anh phải cho tôi gặp anh một lần..."

...Để tôi đập anh một trận.

Tất nhiên, vế sau này tôi giữ ở trong lòng.

"Được."

Hắn trả lời còn kèm theo một cái icon cười nhe rang, nhăn nhở vô cùng.

Tôi nằm trên ghế, cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi về cái vụ hứa gả từ trên trời rơi xuống này, đến lúc Lâm gọi điện thì tôi mới tạm dứt ra được. Lâm hỏi thăm cái chân đau của tôi, hỏi tôi ăn uống, sinh hoạt có bất tiện lắm không, hỏi bạn tôi đã sang ở cùng hay chưa? Tôi nghĩ có lẽ mình cũng có tình cảm với Lâm thật, nếu không tôi sẽ chẳng bao giờ đủ kiên trì mà nằm nhắn tin qua lại với tâm trạng hăm hở và vui vẻ đến thế.

Dạo trước tôi cứ hay được người quen mai mối cho người nọ người kia. Thực ra tôi cũng chưa thấy mình già, nhưng những người thân thì lại coi vấn đề "chồng con" của tôi như vấn đề cấp bách, sống còn cả hai năm trời nay rồi. Nên cứ thấy anh nào được được, có vẻ hợp hợp là mọi người sẽ lập tức giới thiệu bọn tôi với nhau. Tính tôi vốn thích là thích, không thích là không thích, nếu đã không thích thì dù chỉ là một tin nhắn hỏi thăm bình thường tôi cũng sẽ cho là người ta phiền phức. Có lần tôi than vãn với Hoài về việc mình chẳng thích nổi ai trong số những người được giới thiệu thì nó nhìn tôi với ánh mắt hết sức thông cảm:

"Khi người ta luôn được ăn no thì sẽ chẳng bao giờ thèm cái gì cả."

Nó làm như lúc nào tôi cũng thừa hơi trai giống nó vậy!

Chúng tôi nói chuyện với nhau đến gần một giờ đồng hồ, ngay cả những chuyện bé như củ hành, củ tỏi mà chỉ mấy đứa thân thiết mới tâm sự với nhau cũng có thể nói ra. Lần cuối cùng tôi nói chuyện lâu thế này với một chàng trai cũng là chuyện của hai năm về trước rồi. Hồi ấy Hải hay đi đây đi đó nên chúng tôi thường gọi điện nói chuyện với nhau đến tận đêm muộn. Có những lúc chẳng biết nói chuyện gì, cứ im lặng nghe tiếng thở của nhau mà đã cảm thấy hạnh phúc ngập tràn.

Giờ chia tay rồi, nghĩ đến thôi cũng thấy sao hồi ấy mình dở hơi đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bí mật của thím út

Sáng ngày thứ tư, tôi có lịch hẹn tới khám lại với bác sĩ nên đã tự mình đi taxi tới bệnh viện mà không cần ai đưa đón cả.

Hôm qua, Bảo có tìm mua giúp tôi một đôi nạng chống, tôi mất gần một ngày để làm quen với chúng. Tôi nghĩ mình thế này có hơi mất hình tượng, nhưng thà có méo mó còn hơn không, tôi không thể nhảy lò cò mãi được, hơn nữa chuyện đi lên đi xuống cầu thang cũng là một vấn đề rất lớn. Tôi không nói với Bảo chuyện sáng nay mình sẽ đi khám lại để hắn có thể ngủ một giấc thật tròn, nếu hắn biết thì thế nào cũng sẽ hộ tống tôi tới tận phòng khám mới thôi.

Tôi đến bệnh viện rồi mới gọi cho Lâm. Lâm ngạc nhiên khi thấy tôi đi một mình, bởi tối qua khi anh gọi điện, tôi có nói sẽ tới đây cùng bạn. Tôi bèn cười giải thích rằng bạn tôi đưa tôi tới đây rồi đi làm, sau đó anh dẫn tôi tới phòng khám của vị bác sĩ hôm trước đã khám cho tôi. Bệnh viện vào giữa tuần rất đông, cũng may nhờ có Lâm là bác sĩ ở đây nên tôi tránh được một vài thủ tục rườm rà cũng như thời gian ngồi chờ đợi. Tôi không ghét phải xếp hàng, nhưng với cái chân đang đau, tôi không thể nào đứng đợi hàng tiếng đồng hồ để chờ tới lượt mình được.

Bác sĩ thông báo vết thương trên chân tôi tiến triển rất tốt, chịu khó dùng nẹp thêm vài ngày nữa là có thể tháo, sau đó có thể tập dần các bài tập xoay cổ chân nhè nhẹ. Sau khi học mấy bài tập xoa bóp nhẹ cho chân, tôi chào tạm biệt vị bác sĩ tốt bụng rồi cùng Lâm ra về. Vì dùng nạng đi lại chưa thực sự quen nên cứ đi được vài bước tôi lại phải dừng lại để nghỉ một chút. Lâm không đành lòng để tôi phải tập tễnh với đôi nạng ra đến tận cổng nên đề nghị tôi ngồi nghỉ ở ghế đá một chút, còn anh sẽ gọi taxi vào tận trong sân đón tôi. Mặc dù đã vào mùa thu nhưng trời vẫn nắng chang chang, thời tiết nóng tới điên đảo, tôi ngồi dưới bóng mát của cây xà cừ nghe tiếng ve kêu ra rả trên đầu mà cũng cảm thấy nóng râm ran khắp người. Lâm đưa cho tôi chai nước mát, nhìn gương mặt lấm tấm mồ hôi và hơi đỏ lên của anh vì phải đi lại vất vả dưới trời nắng, tôi thật sự rất muốn hỏi tại sao anh lại có thể nhiệt tình và tận tâm với tôi như thế?

"Nhớ là phải chịu khó xoa bóp chân cho mau khỏi. Vẫn phải chịu khó chống nạng đấy nhé, tạm thời chỉ vận động nhẹ nhàng thôi, mấy bài tập kia phải vài hôm nữa, tháo nẹp xong mới được tập. Nếu thấy đau hay sưng gì thì phải gọi ngay cho anh." Tôi vừa uống nước vừa nghe Lâm dặn dò.

"Vâng. Anh cứ yên tâm đi, hôm nay chỉ còn đau xíu xiu thôi ấy. Em nghĩ tuần sau là có thể tới tiệm sách bán sách với anh được rồi." Tôi nháy mắt với anh.

"Nếu em cuối tuần sau mà chân em đã tốt hơn thì anh sẽ dẫn em tới một nơi...." Lâm cười nói.

Tôi nhẩm tính, đợi đến cuối tuần sau tức là còn tận mười ngày nữa, như vậy cũng đủ để cái chân của tôi lành lặn rồi, chứ nếu đi đâu cũng phải tha theo cái nạng thì thật chẳng vui vẻ tí nào, vì thế không khỏi nhìn anh bằng ánh mắt chờ mong:

"Chỗ nào thế ạ?"

"Sang tuần sau giải cờ Thăng Long khai mạc rồi. Ông nội anh được mời làm cố vấn trong suốt giải đấu nên anh sẽ đưa ông tới đó, em có thích thì đi cùng với anh. Dù là giải nghiệp dư nhưng số người đăng ký thi đấu năm nay cũng đông lắm."

Tôi gật gật, đang định mở miệng nói tiếp thì đột nhiên lại sững ra vì chợt nhìn thấy một đôi nam nữ đi qua trước mặt, cách chỗ chúng tôi ngồi tầm hai, ba chục mét. Người đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi, vóc dáng cao lớn, mặc âu phục khá chỉn chu. Điều khiến tôi phải giật mình chính là người phụ nữ đi cạnh anh ta, không phải ai khác mà chính là thím út nhà tôi.

Họ đi cạnh nhau, không ai nói với ai câu nào, gương mặt của thím tôi đầy vẻ mỏi mệt, mới có mấy hôm không gặp mà nhìn thím như gầy đi một vòng vậy. Tôi không định gọi thím, cứ nhìn theo họ đi tới đầu hành lang vào một khu khám chữa bệnh, đoán có lẽ thím và người kia vào đây thăm người quen. Chợt thím tôi dừng lại ở đầu hành lang với vẻ chần chừ, lại thấy người đàn ông kia cúi xuống nói với thím cái gì đó, rồi đưa tay ôm lấy eo thím kéo vào. Tôi còn đang nghi hoặc trong lòng thì nghe thấy tiếng Lâm hỏi:

"Sao thế?"

Tôi quay sang nhìn anh, sau đó chỉ về khu nhà mà thím Mai với người đàn ông kia vừa vào, hỏi:

"Bên này là khoa gì thế anh?"

"À, khoa sản."

"Khoa sản á?" Tôi không nhịn được mà phải ngoái lại nhìn thêm một lần nữa, nhưng đã chẳng còn thấy bóng dáng thím tôi và người đàn ông kia đâu cả.

"Em quen hai người lúc nãy à, thấy em cứ nhìn theo họ mãi?"

"Đó là thím của em, còn người đàn ông đi cùng thì em không quen. Ở đây mấy giờ cho thăm bệnh nhân vậy anh?"

Lâm dường như đã đọc được suy nghĩ trong đầu tôi, bèn nói:

"Đây là khu khám chữa bệnh, bình thường bệnh nhân không nằm ở đây. Với lại giờ cũng chưa phải giờ cho vào thăm bệnh nhân đâu."

Đột nhiên tôi nhớ lại chuyện lần trước khi tôi tới nhà, thím có biểu hiện nôn ọe, lúc ấy nghe thím nói là vì ăn phải thứ gì không lành nên tôi không nghi ngờ gì. Nhưng xem ra mọi chuyện không đơn giản như thế. Thím không có anh trai hay em trai gì, mà cũng chẳng có anh chị em nào đưa nhau đi khám bệnh lại phải ôm ấp nhau như thế cả. Xem ra quan hệ của thím tôi với người đàn ông kia không đơn giản. Và có lẽ, chuyện của gia đình chú thím xem ra cũng phức tạp hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Thấy tôi im lặng, Lâm nhìn đồng hồ rồi nói:

"Thôi, để anh gọi taxi đưa em về nhé!"

Đến lúc về tới nhà rồi mà tôi vẫn không khỏi suy nghĩ nhiều về chuyện ban sáng. Tôi thật sự muốn gọi điện ngay cho thím để chất vấn mọi chuyện, nhưng cuối cùng lại không có gan làm thế. Đến tối, khi Lâm gọi điện, tôi bèn nói ra ý định của mình, đó là nhờ anh hỏi bên khoa sản về trường hợp khám bệnh của thím tôi. Dù sao anh cũng là bác sĩ ở đó, việc hỏi thăm bệnh tình một bệnh nhân thế này là rất đơn giản với anh. Thế nhưng, vừa nghe lời đề nghị của tôi anh đã lập tức từ chối:

"Không được đâu. Nguyên tắc làm việc của bọn anh là nếu không phải trường hợp cần thiết thì không thể để lộ thông tin bệnh nhân ra ngoài được."

"Nhưng đây cũng là trường hợp cần thiết mà." Tôi tụt cả hứng khi bị anh nhắc nhở bằng giọng nghiêm khắc.

"Dù đó có là thím em thật, nhưng vẫn là chuyện riêng của vợ chồng chú thím em. Hơn nữa, nếu mọi chuyện không như em nghĩ thì sao?"

"Chắc chắn là như em nghĩ." Tôi cãi ngang. "Em thấy rõ ràng người đàn ông kia cầm tay, ôm eo thím ấy đi vào đó, anh bảo em phải nghĩ thế nào? Chẳng lẽ em phải ngồi nhìn thím ấy cắm sừng lên đầu chú em sao?"

Lâm lặng im trong chốc lát, sau đó thở dài:

"Nếu em cần biết mọi chuyện thì tốt nhất cứ nên đi hỏi thẳng thím của em. Những chuyện ảnh hưởng đến danh dự của người khác, anh nghĩ vẫn nên kín đáo một chút thì hơn. Mà nếu em biết chuyện rồi thì sao, chẳng lẽ chạy đi mách chú của em sao? Anh nghĩ…"

Tôi ngắt lời Lâm, sẵng giọng:

"Anh không giúp em thì thôi, em chẳng cần nữa. Nếu chú em có mặt ở nhà thì chắc em đã chẳng cần bận tâm đến những chuyện này…"

Dường như Lâm hơi bất ngờ trước thái độ cáu gắt của tôi, vì thế anh vội vàng dịu giọng:

"An, em bình tĩnh một chút. Không phải là anh không thể giúp em, chỉ là anh nghĩ nếu em làm vậy thì sẽ có rất nhiều người bị tổn thương."

"Em mặc kệ. Chú em giờ đang không biết sống chết thế nào, em quan tâm nhiều những chuyện đó làm gì." Tôi gào lên một cách ấm ức, rồi cứ thế nước mắt chảy ra ào ào.

"Thảo An…" Lâm nghe tiếng tôi khóc, giọng anh thì thào như nỉ non, lại như bất lực vì không biết phải làm gì.

Một hồi lâu sau, chúng tôi cứ yên lặng như thế. Tôi cảm thấy rất ngại, muốn nói thì lại sợ Lâm phải nghe cái giọng nghẹn ngào yếu đuối của mình, nhưng không nói thì lại sợ anh phải nghe tiếng tôi khóc. Rồi đầu máy bên kia vang lên những tiếng "tút tút", Lâm đã ngắt máy. Tôi càng tủi thân, ném cái điện thoại vào một góc, sau đó ôm lấy đầu gối suy nghĩ về chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Nếu người ngoại tình là thím tôi chứ không phải chú tôi, vậy tôi sẽ phải giải quyết chuyện này như thế nào? Phải chăng chú tôi bỏ đi vì biết thím có người tình bên ngoài? Và phải chăng thím đang có thai, mà cái thai ấy lại không phải của chú, điều ấy khiến chú giận và muốn đi đâu đó cho khuây khỏa chăng? Quan trọng nhất là, nếu sự thực đúng như tôi đang nghĩ, vậy thì tôi phải dàn xếp tất cả những chuyện này như thế nào đây?

Tôi lại nhặt điện thoại lên, vào diễn đàn cờ tướng và gửi tin nhắn cho Tốt Đen.

"Nhà tôi xảy ra chuyện rồi. Nếu anh có lương tâm, mong anh hãy cho tôi gặp chú tôi một lần."

Còn đang chờ gã trả lời thì tôi nghe tiếng chuông cửa. Nhìn thời gian, người tới vào tầm này thường chỉ có Bảo, thế nên tôi đã không khỏi sửng sốt khi người đứng ở sau cánh cửa là Lâm. Lúc tôi còn đang trợn mắt, há mồm nhìn với vẻ không thể tin được thì Lâm đã cười, gần như là thở phào một hơi:

"Không sao là tốt rồi. Em làm anh lo chết mất."

Thì ra, Lâm thấy tôi khóc mà không biết phải làm thế nào nên vội vàng chạy tới tận nhà tôi. Tôi thấy anh lo lắng cho mình như thế thì cảm động vô cùng, chỉ biết cười ngượng ngùng và mời anh vào nhà.

"Chuyện nhà em đúng là anh không hiểu thật, nên có gì anh không đúng thì mong em đừng giận nhé!" Lâm vừa ngồi xuống đã nói ngay.

Tôi thấy mình cũng thật trẻ con, khi không lại khiến anh phải chạy đến tận nhà để nhận lỗi về mình trong khi chính tôi mới phải là người nói lời xin lỗi. Lâm hoàn toàn có quyền từ chối tôi, bởi yêu cầu của tôi đã dính đến đạo đức nghề nghiệp của anh, nó phá vỡ quy tắc sống của anh, nếu tôi khóc vì tủi thân cũng là vì tính tôi nó như thế chứ anh chẳng có lỗi gì cả.

Tôi vừa gọt táo vừa kể cho Lâm nghe chuyện của chú tôi. Thực ra, tôi chẳng phải người thích buôn chuyện, chuyện trong nhà càng không muốn kể ra ngoài, nhưng tôi lại không muốn giấu Lâm, muốn để anh hiểu cảm giác của tôi lúc này, rằng ban nãy không phải là tôi giận dỗi vô cớ với anh. Tôi cũng rất muốn thuyết phục anh giúp tôi thăm dò chuyện của thím Mai.Lâm nghe xong chuyện thì trầm ngâm một lúc, sau đó chợt hỏi:

"Em nói, anh chàng Tốt Đen kia đồng ý nếu em đánh thắng cờ thì sẽ nói cho em nghe tin tức của chú em sao?"

"Hoặc tìm được người đánh thắng anh ta." Tôi không hiểu tại sao Lâm lại quan tâm tới việc này nhưng vẫn gật đầu khẳng định thêm một câu.

Lâm trầm ngâm trong giây lát, sau đó nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò:

"Thay vì giúp em lấy thông tin của thím em, anh có thể giúp em tìm người đánh thắng người tên Tốt Đen kia thì có được không?"

Tôi thấy cái nào cũng quan trọng như nhau, Lâm có quyền không giúp cả hai, nhưng lúc này anh lại đang nói chuyện với tôi bằng giọng điệu thương lượng, tôi bèn đồng ý:

"Anh giúp em cái nào cũng tốt cả."

"Vậy tối mai anh dẫn người tới đây giúp em. Em hẹn trước với người kia đi nhé!" Lâm nhoẻn miệng cười.

"Vâng, em cảm ơn anh trước."

"Không có gì. Giúp được em là anh vui rồi, đừng khách sáo như thế. Hơn nữa chuyện của chú em cũng quan trọng, nếu anh còn không giúp em thì đợi đến lúc em khóc rồi chắc anh cũng khóc theo mất. Anh sợ nhất là thấy con gái khóc."

"Nhưng gã Tốt Đen này giỏi lắm đấy ạ…"

"Đừng lo, người anh định nhờ là một tuyển thủ quốc gia, học trò của ông nội anh. Em cũng gặp rồi đấy."

"Em á?" Tôi tròn mắt hỏi lại.

"Ừ. Hôm em bị ngã, cô ấy có đến quán, còn trông quán giúp anh khi anh đưa em tới bệnh viện đấy."

Tôi nhớ tới cô gái cao ráo, xinh xắn với mái tóc nhuộm màu đỏ hồng rừng rực như lửa kia, không ngờ người như thế lại là một tuyển thủ quốc gia môn cờ tướng.

"Nếu thắng thì thôi đi, còn nếu thua thì coi như dạy cho cô ấy một bài học. Cô ấy được nhiều vị tiền bối trong làng cờ coi như báu vật, là một thiên tài hiếm gặp trong môn này, vì thế cũng không khỏi có chút kiêu ngạo."

"Vậy có gì anh nói với cô ấy vài câu giúp em nhé!"

"Đừng lo, cô ấy nhất định sẽ giúp mà."

Lâm ngồi thêm một lúc rồi ra về. Tôi khóa cửa rồi đi về phòng ngủ. Tôi vốn lười vận động, mất nguyên một buổi sáng vật lộn với cái nạng nên hiện tại dù còn sớm nhưng mắt đã díp lại rồi. Thả mấy hạt thức ăn vào trong bể trong Tiểu Bảo Nhi xong, tôi bèn gác chân đau lên con gấu to sụ ở dưới chân và nhanh chóng ru mình vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cao thủ

Do hôm trước bị ngã nên tôi thật sự chưa có cơ hội nhìn kỹ cô gái tới tiệm sách cũ của ông nội Lâm hôm ấy, chỉ nhớ mang máng là cô gái ấy xinh và cao, mái tóc nhuộm màu đỏ ánh tím rất cá tính. Tối nay, cô ấy đến cùng với Lâm, tôi mới được biết tên cô ấy là Phương Chi và cũng có cơ hội ngắm cô ấy kỹ càng hơn.Phương Chi chỉ kém tôi một tuổi. Hiện tại ngoài là kỳ thủ cấp quốc gia, thường xuyên đi thi đấu các giải trẻ trong và ngoài nước, cô ấy còn là giảng viên dạy piano ở Học viện Âm nhạc quốc gia. Tôi tự hỏi tại sao ông trời lại có thể ưu ái cho người con gái này không chỉ xinh đẹp mà còn nhiều tài năng như thế, mà tài năng nào cũng đáng để người ta phải tung hô, ca tụng, trong khi dân làm báo như chúng tôi, phải ăn gạch đá từ đọc giả là chuyện cơm bữa?Phương Chi đối với tôi không niềm nở, cũng không lạnh nhạt, nhưng thái độ của cô ấy dành cho Lâm lại dịu dàng, ngoan ngoãn rất nhiều. Tôi không phải người tinh ý, lại chậm hiểu nhất trong chuyện tình cảm, vậy mà tôi vẫn có thể thấy được sự ngưỡng mộ và tình ý ngập tràn trong ánh mắt, nụ cười của cô ấy dành cho Lâm. Tôi thoáng thấy buồn, nghĩ có lẽ hôm nay cô ấy tới đây giúp tôi phần nhiều cũng vì Lâm mà thôi.Phương Chi không hỏi han chuyện của gia đình tôi nhiều mà lập tức vào máy tính, nhờ tôi đăng nhập vào tài khoản để cô ấy làm quen với cách đánh online này một chút. Mặc dù là một kỳ thủ cấp quốc gia nhưng cô ấy chưa từng đánh cờ trên mạng thế này. Tôi nghĩ cũng đúng, những kỳ thủ nghiệp dư sao có thể tạo thành áp lực giúp cô ấy được.

Tôi chẳng biết làm gì, đành ngồi chèo queo trên ghế nghe hai người họ nói chuyện.

“Anh nghe ông nói em đã từ chối lời mời vào viện cờ làm giảng viên?” Lâm hỏi, anh ngồi đối diện tôi, vừa đọc tạp chí vừa hỏi Chi.

“Ông vẫn còn nhớ ra em sao?” Phương Chi phụng phịu đầy vẻ giận dỗi.

“Em vẫn là người mà bố anh và ông luôn kỳ vọng nhất mà. Nếu em có thể tham gia đào tạo, biết đâu tương lai chúng ta sẽ có thêm những ngôi sao sáng…” Lâm cười.

“Gần đây ông có học trò mới rồi, đến em còn không có phúc làm học trò của ông. Vậy mà ông lại có hứng thú với một gã mới tập chơi cờ vài ngày, lại còn nhận hắn làm học trò.” Phương Chi lầu bầu với vẻ không vui, mắt vẫn nhìn chăm chú vào màn hình.

Nói xong, chợt cô lại ngẩng đầu lên, nhìn Lâm với vẻ nghi hoặc:

“Sao trình độ cờ của mấy người trên ứng dụng này yếu vậy? Cao thủ mà còn lên trên này chơi thì hơi lạ đó. Anh có nói quá lên về người kia không vậy?”

Lâm nhìn tôi sau đó nhún vai trả lời:

“Anh đã thử hỏi mấy anh hay tới đánh cờ với ông, họ nói hắn là cao thủ thật sự, chưa từng có người nào thắng hắn cả, kể cả anh Tuấn. Anh Tuấn ở viện cờ, chắc em cũng biết.”

Phương Chi kinh ngạc:

“Biết chứ. Em đã từng đấu với anh ấy trong giải năm ngoái ở trận chung kết. Mặc dù anh ấy không thắng em nhưng anh ấy mà cũng có thể thua một người vô danh sao?”

“Ừ, cao thủ ẩn danh thực sự còn nhiều, anh nghĩ có một người thế này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Vì vậy em cũng không nên chủ quan.”

Phương Chi mím môi, sau đó lại cúi đầu xuống, khẽ đáp:

“Em biết rồi.”

Tôi chán gần chết với cái không khí này, cuối cùng đành quay ra nhắn tin facebook với mấy người bạn. Tên Bảo hai ngày nay không biết làm gì mà lặn mất tăm, có lẽ bận hẹn hò, hoặc có lẽ hắn lại vùi đầu vào làm dự án mới, tôi nghiêng về giả thiết đầu tiên hơn. Dù sao có vẻ quan hệ giữa hắn với Ngọc đã trở nên khả quan hơn, giai đoạn đầu của quá trình yêu đương thường rất mặn nồng, khó mà có thể tách ra được.Suốt thời gian hơn một tiếng đồng hồ sau đó, ba người chúng tôi chẳng nói với nhau câu nào. Tôi nhắn tin với bạn chán thì quay sang đọc báo, đọc báo chán lại mò vào diễn đàn văn học xem gần đây Bảo có viết mấy bài nhật ký yêu đương nhảm nhí lên đó nữa không, cuối cùng lại vòng ra đọc mấy bài báo. Lâm đã ngồi dịch về phía Phương Chi, nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, có lẽ anh muốn xem Phương Chi đánh cờ. Ván cờ kéo dài đã hơn một tiếng, ngoài vẻ mặt đăm chiêu, thỉnh thoảng lại nhíu mày một cái của Phương Chi, tôi chẳng biết là họ đã đánh đến đâu rồi. Nhưng tôi có thể nhận thấy sự căng thẳng của cô ấy rõ ràng trên gương mặt. Chẳng lẽ gã Tốt Đen kia lại cao thủ đến mức một kỳ thủ quốc gia cũng không thể nào thắng nổi?

Tôi bắt đầu thấp thỏm về kết quả trận đấu, cũng muốn rướn người sang nhìn một chút xem thế cục bàn cờ hiện tại như thế nào rồi, nhưng sợ lại khuấy động sự tập trung của Chi và Lâm nên cuối cùng vẫn bấm bụng ngồi im. Đợi thêm một lát, đột nhiên tôi giật nảy mình vì tiếng hai bàn tay của Phương Chi vỗ cả xuống bàn phím. Tôi ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt Phương chi có chút cáu kỉnh, sau đó chuyển sang ủ rũ và có phần bối rối. Tôi vừa nghĩ chắc thua rồi thì Lâm cũng đã đưa mắt thì nhìn tôi, rồi anh nói:

“Xin lỗi em, chúng ta thua rồi.”

“Đánh lại.” Phương Chi nói như gằn từng chữ một.

“Tâm trạng em không tốt, đừng đánh nữa.” Lâm nhẹ nhàng nhắc nhở. “Có thể sức cờ của người này chưa chắc đã bằng em, nhưng em yếu thế ở chỗ không quen đánh cờ qua mạng. Chờ tâm trạng tốt hơn rồi hãy đánh lại.”

“Đúng thế, đúng thế!” Mặc dù tôi có hơi thất vọng vì kết quả thua này, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn cô ấy đã giúp mình vô điều kiện thế này. “Cũng muộn rồi, anh đưa Chi về sớm đi. Em có thể hẹn đánh lại vào hôm khác.”

Phương Chi quay đầu nhìn sang Lâm, rụt rè đề nghị:

“Hay là anh…”

“Nếu em muốn đánh lại thì để Thảo An hẹn lịch với hắn giúp em. Anh nghĩ đây cũng là một cách để em mài giũa tâm tính của mình trước giải đấu quốc tế năm tới.”

Phương Chi bặm môi vẻ không vui khi bị Lâm ngắt lời như thế, nhưng cuối cùng cô vẫn gật đầu:

“Vâng!”

Sau đó cô ấy quay sang nhìn tôi, nói:

“Xin lỗi chị, em không thắng được trận này. Nhưng trận sau em sẽ cố gắng hơn. Mong chị hẹn người này giúp em, tối ngày mai em sẽ đấu lại với hắn. Chị nhắn tin cho em mượn tài khoản này nhé, em sẽ chơi tại nhà!”

Tôi đồng ý một cách thoải mái, không quên cảm ơn cô ấy một lần nữa trước khi họ ra về.

Họ vừa về, tôi nhận liền ba tin nhắn. Cái đầu tiên là của Lâm, anh nhắn nói đưa Phương Chi về rồi sẽ gọi điện cho tôi. Tôi đọc tin nhắn của anh mà thấy lòng ấm áp lạ lùng, cứ có cảm giác như đang được người mình yêu dặn dò vậy. Tin nhắn thứ hai của Bảo, hắn hỏi chân tôi thế nào rồi, còn nói thêm ngày mai sẽ sang chơi. Tôi nhắn lại cho hắn, nói tôi vẫn ổn, nếu hắn bận thì không cần phải sang làm gì. Tin nhắn cuối cùng, một số lạ, nhưng vừa đọc nội dung là tôi đã đoán được là ai, chỉ ngạc nhiên không biết sao gã lại có số điện thoại của tôi.

“Cô tìm được viện trợ khá đấy, nhưng chưa ăn thua, tiếp tục cố gắng đi.”

Tôi phớt lờ tin nhắn mới của Bảo, bấm trả lời gã trước.

“Không cần tự đắc, đừng tưởng anh giỏi mà tôi chùn bước.”

“Tôi luôn đợi cô tới trả thù, đừng làm cho tôi thất vọng sớm quá!”

Tôi không thèm trả lời lại gã nữa, quay lại hộp thư đến để đọc cái tin mới của Bảo. Hắn chỉ dặn dò tôi đi ngủ sớm, nhớ đặt chân lên gối cao, trước khi đi ngủ chịu khó xoa bóp nhẹ nhàng cho các mạch máu ở chân được thư giãn. Tôi ừ hữ cho qua chuyện, sau đó lấy cớ đi ngủ để không phải tiếp tục nhắn tin dài dòng với hắn nữa. Lúc này, tôi chỉ mong chờ cuộc gọi từ Lâm mà thôi.

Hơn mười giờ, lúc tôi cảm giác không thể nào thức đợi thêm được nữa, thì cuối cùng Lâm cũng gọi tới.

“Em ngủ chưa?” Tôi vừa nghe thấy giọng nhẹ nhàng, trầm ấm của anh thì cơn buồn ngủ cũng bay biến hết.

“Em chưa, vẫn đang đọc sách ạ!”

“Ừ, anh chỉ sợ em ngủ rồi. Cũng đừng thức khuya quá!”

“Vâng. Thế anh đưa Chi về đến nhà rồi chứ ạ? Hôm nay thật sự là làm phiền tới anh và bạn ấy quá!”

“Ừ, nó cứ khóc suốt làm anh phải dỗ mãi.” Lâm thở dài.“Khóc ấy ạ?” Tôi trợn tròn cả mắt, không nghĩ một người nhìn có vẻ cao ngạo, tự tin như thế lại dễ dàng khóc khi thua trong một trận cờ như vậy.

“Con bé này nhìn thế thôi chứ mau nước mắt lắm. Chắc hôm nay bị thua một kẻ vô danh trên mạng nên nó có vẻ không cam lòng. Phương Chi là học trò của bố anh, cả bố và ông nội đều rất kỳ vọng vào tài năng của nó...” Lâm kể.

“Chắc em đã làm bạn ấy khó xử rồi.” Tôi cảm thấy hơi áy náy.

“Xin lỗi em nhé! Anh không giúp được gì cho em cả.”

“Không sao ạ! Anh giúp em là em mừng lắm rồi. Chuyện của chú em, em cũng nghĩ thông rồi, nếu Tốt Đen đã tỏ ra bình thản như thế, em đoán chú ấy cũng không có gì đáng ngại đâu. Về phần thím em…” Tôi ngập ngừng một chút để có thời gian suy nghĩ, sau đó nói tiếp. “Em nghĩ em cứ đến nhà thăm thím ấy trước đã…”

“Ừ, vậy em đi ngủ sớm chút đi. Anh sẽ tiếp tục nghĩ cách giúp em. Anh nghĩ kiểu gì cũng sẽ nghĩ ra cách thôi, em cứ yên tâm. Hôm nay anh cũng phải nghỉ sớm, mai anh có ca mổ buổi chiều.”

Chúng tôi dài dòng thêm đôi ba câu, sau đó cùng chào nhau và ngắt máy.Được nghỉ ở nhà có vài hôm mà tôi đã bắt đầu thói quen ngủ nướng. Khi tôi dậy vào sáng hôm sau thì đã hơn chín giờ. Trước khi ra khỏi giường, tôi còn nằm lăn lộn, ưỡn ẹo mãi, sau đó âm thầm quyết định từ ngày mai sẽ bắt taxi đến tòa soạn làm việc, nếu không cứ ăn rồi nằm thế này chắc tôi sẽ sớm biến thành con lợn mất.Tôi ra khỏi phòng, thấy Bảo đang nằm ngủ trên ghế thì không khỏi ngạc nhiên. Hôm qua hắn có nói sẽ sang, tôi đoán cũng phải tới trưa hắn mới tới, không nghĩ lúc mình ngủ dậy thì hắn đã ở đây rồi. Cố gắng không gây ra tiếng động, tôi chống nạng về phía cửa sổ, kéo rèm lại để hắn có thể ngủ ngon hơn, sau đó mới loay hoay vào toilet làm vệ sinh cá nhân.Một nửa buổi sáng trôi qua trong yên ả. Tôi nằm trong giường đọc sách, Bảo nằm co ro trên ghế sô pha ngủ ngon lành. Đến gần mười giờ trưa hắn mới dậy, vừa dậy đã ló đầu vào phòng, thấy tôi đang đọc sách thì lấy tay che miệng ngáp một cái rồi quay ra. Một lát sau, có lẽ đã đánh răng rửa mặt và tắm xong, hắn mới đi vào phòng. Ngồi xuống mép giường, hắn nhìn chằm chằm vào chỗ bị thương trên chân tôi một hồi, sau đó hỏi:

“Nghe Ngọc kể là cái anh Lâm kia hay tới chơi với chị lắm hả?”

Tôi lật trang sách, đáp mà không nhìn hắn:

“Anh ấy áy náy vì chị bị thương ở chỗ anh ấy thôi.”

“Hôm qua chị không gọi em là vì có anh ta đưa chị tới bệnh viện à?”

“Không. Chị tự đi tới đó.”

“Sao lại không gọi em?”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, không nhịn được bèn gập cuốn sách mỏng lại rồi đập lên đầu hắn một cái, lừ mắt:

“Vừa sáng ra đã hỏi lắm thế. Không đói à?”

Hắn không phật lòng trước hành động của tôi, chỉ một mực yên lặng, sau một hồi lâu mới nói:

“Ăn gì, để em đi mua?”

Tôi cười cười:

“Trứng vịt lộn.”

Mặt hắn lập tức đen như đít nồi.

Bảo là người dễ nuôi, thế nhưng vẫn có hai thứ khiến hắn chỉ nghe tên thôi cũng đã lập tức muốn trốn xa cả trăm mét, ấy là sầu riêng và trứng lộn.Mười lăm phút sau, tôi tạm bằng lòng với bát cháo thịt mà hắn mua cho ở ngoài đầu phố, ăn xong còn bị bắt uống hết một cốc sữa tươi mát lạnh rồi mới được tiếp tục đọc sách. Bảo cũng nhàn rỗi ngồi trên ghế đọc sách cùng tôi. Tôi đọc cuốn “Cờ Tướng Tạp Luận” mà Lâm đem tới hôm trước, còn hắn đọc một cuốn sách văn học bằng tiếng Anh mà bà chị tôi mua và đọc trước khi ra nước ngoài cách đây ba năm.Mặc dù những vấn đề trong cuốn Tạp Luận về cờ tướng tôi đang đọc khá mới mẻ và thú vị, thế nhưng nó khá mỏng, vì vậy tôi nhanh chóng đọc tới tận trang cuối cùng. Tôi đặt quyển sách sang bên, đang không biết làm gì tiếp theo thì đã nghe Bảo hỏi:

“Đọc xong rồi?”

“Ừ. Sắp tới chị tính làm một chuyên đề về giải cờ tướng Thăng Long nên muốn tìm hiểu một chút. Chắc em cũng biết về giải này rồi chứ?”

“Thầy có bảo em thử đăng kí tham gia để cọ xát.” Bảo gật đầu.

Câu thú nhận này của hắn khiến tôi ngạc nhiên, trợn tròn mắt hỏi:

“Em đã có thầy dạy cờ tướng rồi cơ à?”

“Chính là ông chủ tiệm sách, hình như là ông nội của anh Lâm ấy. Mấy ngày nay em thường xuyên tới nhà thầy học cờ nên không tới chỗ chị nhiều được. Xin lỗi!”

Mãi tôi mới hiểu ra là hắn đã cố giải thích cho việc gần đây hắn không thường tới nhà tôi nữa, còn luôn tỏ ra rất bận bịu. Thì ra trong khi tôi vẫn còn lò dò những bước đầu của một tân thủ thì hắn đã chuẩn bị đặt một chân lên con đường chuyên nghiệp hơn rồi. Lâm nói với tôi, mặc dù giải cờ tướng Thăng Long chỉ là một giải nghiệp dư, thế nhưng sẽ không thiếu bóng dáng của cao thủ, thậm chí còn có thể xuất hiện những kỷ thủ vượt trội hơn hẳn so với các kỳ thủ quốc gia hiện tại. Rất nhiều hạt giống cấp quốc gia đã được nhặt ra từ chính giải đấu này. Tôi còn đang muốn nhờ Lâm dẫn cả Bảo theo để mở rộng tầm mắt, không ngờ hắn còn có ý định ghi danh tham gia thi đấu luôn. Mà điều khiến tôi shock nhất chính là ông nội của Lâm - một cao thủ của làng cờ tướng đã quy ẩn giang hồ lại muốn nhận hắn là học trò. Hôm qua Phương Chi có nói về chuyện này, nhưng lúc đó tôi không để ý lắm. Không ngờ, một kỳ thủ hạt giống như Chi cũng còn chưa được lọt vào mắt xanh của ông, cuối cùng diễm phúc lớn lao đó lại rơi trúng đầu tên ngẫn này.

Mãi tôi mới thốt lên được một câu:

“Thế thì thật à?”

Hắn nhún nhún vai:

“Cũng muốn thử xem thế nào.”

Thấy tôi đờ đẫn tiếp tục tiêu hóa tin tức động trời này, hắn lại cười hỏi sang chuyện khác:

“Thế dạo này cái gã Pawn đó có trả lời gì chị nữa không?”

Tôi bèn kể cho hắn nghe chuyện Phương Chi tới nhà tôi tối qua để đấu online với hắn, cuối cùng thua thảm bại ra sao. Loanh quanh một hồi, cuối cùng tôi còn kể cho hắn nghe thêm cả chuyện thím Mai nữa. Hắn nghe xong, hỏi một câu rất thẳng thắn:

“Vậy chị nghi ngờ thím Mai chị ngoại tình, thậm chí còn có con với người đàn ông kia, chú Minh biết chuyện nên buồn bực bỏ nhà ra đi, có phải không?”

Tôi nhẹ gật đầu thay cho câu trả lời.

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

“Em nghĩ chuyện này khá lớn đấy, không nên giải quyết theo cảm tính được. Chị hẹn với tên Pawn kia đi, em sẽ thử đấu với hắn một lần để xem khoảng cách giữa em và hắn hiện tại là bao xa? Nếu cả bà chị Chi kia còn thua thì chắc chắn em cũng chưa có cửa thắng anh ta được. Nhưng cũng vẫn phải thử

mới biết được là mình cần cố gắng bao lâu."

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi một câu:

"Em có thích cờ tướng không?"

Hắn ngẩn ra, hình như còn đang phán đoán mục đích câu hỏi này của tôi. Tôi lại hỏi tiếp:

"Hay em chơi chỉ vì muốn giúp chị?"

Hắn nhìn tôi vài giây, sau đó nhoẻn miệng cười:

"Tất nhiên là em thích nên mới chơi rồi…"

Tôi thoáng thất vọng, nhưng vẫn mỉm cười:

"Ừ. Nếu không đặt tình cảm và trái tim vào thì sẽ rất khó để đạt tới đỉnh cao. Nếu em yêu thích nó thì em sẽ sớm khẳng định được mình trên con đường này."

Hắn lắc đầu:

"Em không cần đi tới đỉnh cao. Em cũng không cần người khác công nhận…"

Tôi hoang mang không biết nói gì.

Hắn cũng lặng im. Đến lúc tôi tưởng mình sắp ngạt thở vì bầu không khí yên tĩnh kỳ dị này thì lại nghe hắn nói:

"Em đã bảo Ngọc rồi, cô ấy sẽ không tới đây nữa đâu. Chị không muốn mắc nợ cô ấy, em cũng không muốn, vì em biết em sẽ không trả được…"

Tôi khẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Sau đó, như bị ma xui quỷ khiến, tôi hỏi:

"Em và Ngọc quen nhau thế nào?"

"Tại bữa tiệc độc thân của anh bạn cùng công ty. Cô ấy là em gái của một nữ đồng nghiệp…"

"Ồ…" Tôi chưa từng hỏi vấn đề này, hắn cũng chưa từng kể, vì thế nên lúc này khi biết khởi nguồn của mối quan hệ giữa hai người, tôi cũng có một chút kinh ngạc.

"Bọn em bị ghép thành một đôi khi đi hát karaoke. Hôm ấy em cũng hơi say nên cũng rất thoải mái trao đổi số điện thoại với cô ấy. Sau vài lần đi uống café với nhau thì cứ như thế cho tới giờ…"

"Nắm tay chưa?" Tôi chợt hỏi.

Hắn gật đầu.

"Hôn?"

Tôi thấy mặt hắn hơi tái, nhưng vẫn cắn răng gật đầu một cái, sau đó giải thích thêm:

"Vào má."

"Thế tức là chưa đi qua đêm với nhau luôn hả?" Tôi bật cười.

Thế là mặt hắn từ tái chuyển sang tím bầm, có lẽ tức lắm nhưng không biết phải xử lý kẻ vô duyên là tôi đây như thế nào."Thanh niên các cậu quen nhau mấy tháng mà vẫn có thể giữ được mối quan hệ trong sáng tới mức chưa đi quá một cái nắm tay như thế thì thật là hiếm có khó tìm trên cõi đời hiện nay đấy. Thời nay, trẻ con cấp một đã biết yêu, cấp hai đã biết ôm hôn, còn cấp ba thì biết đi nhà nghỉ hết rồi." Nói xong câu này, thấy gương mặt bất lực của hắn, tôi cũng cảm thấy mình thật sự là mặt dầy tới mức vô địch rồi.

Thấy hắn một mực im lặng, tôi lại làm tới.

"Thế cái Ngọc nó cũng không ý kiến gì à? Tôi mà gặp phải thằng đàn ông nào như cậu, kiểu gì tôi cũng sẽ nghĩ cậu có vấn đề…"

"Có chứ. Có lần cô ấy hỏi em… hỏi em là 'Thử tí không?', em nói 'Không!'. Thế là sau này cô ấy không bao giờ chủ động nữa. Em cũng mặc kệ…"

Tôi cười phá lên vì cái đoạn "Thử tí không?" – "Không!" mà hắn vừa kể, suýt nữa thì lăn xuống đất. Hắn liếc nhìn tôi một cái, xem ra đã thích nghi được với tâm tình đang thích thọc gậy bánh xe của tôi nên hiện tại không đen mặt tự ái hay đỏ mặt xấu hổ nữa.

Nhưng ngẫm ra, cậu trai này đến giờ vẫn cứ "ăn chay" thì thật đúng là ngoài sức tưởng tượng của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ngoại tình

Sang ngày tiếp theo, tôi ì ạch chống nạng ra khỏi nhà, bắt taxi lên cơ quan làm việc. Mặc dù không thể chạy ra ngoài phỏng vấn hay lấy tin nhưng ít nhất ở trong môi trường công sở, tôi sẽ không còn cảm thấy cả người ì ạch, mỏi mệt như khi ngồi chèo queo một góc ở nhà nữa. Sau khi trao đổi cụ thể với chú Tổng biên tập về đề tài cờ tướng, tôi bèn trở về bàn làm việc để lên đề cương chi tiết trước khi viết bài. Gần trưa, định nhờ đồng nghiệp mua cho một suất cơm hộp thì Lâm gọi điện tới. Anh ngạc nhiên khi nghe tôi kể mình đã đi làm, sau đó nói sẽ sang đưa tôi đi ăn. Vì hôm qua Lâm có mấy ca mổ kéo dài suốt từ chiều tới tận đêm nên chúng tôi cũng không nói chuyện như mọi ngày được, vậy nên tôi cũng chưa kịp nói cho anh nghe ý định đi làm sớm của mình.

Trưa nắng, Lâm tới đón tôi bằng ô tô, sau đó đưa tôi tới một quán ăn nhỏ yên tĩnh và sạch sẽ gần hồ Trúc Bạch. Lâm để tôi gọi món ăn xong mới hỏi tình hình cái chân đau của tôi, cuối cùng kết luận:

"Chắc cuối tuần này là có thể tháo nẹp ra được rồi. Em chịu khó dùng nạng thêm một tuần nữa, chịu khó tập xoa bóp theo hướng dẫn là sẽ ổn. Để cuối tuần anh sẽ mang cho em ít cao bóp nữa, cao lá rừng, nghe nói rất tốt."

"Không cần đâu ạ! Bạn em đã mang thuốc bóp đến cho em rồi, nghe nói cũng khá tốt."

"Ừ." Lâm gật đầu cười, sau đó chuyển sang chủ đề khác. "Hôm qua Phương Chi đã thách đấu lại với người kia, nhưng vẫn thua… Nghe nói, các anh ở viện cờ đánh giá rằng người này có sức chơi ngang ngửa với một kỳ thủ cấp quốc gia chứ không phải một tay chơi nghiệp dư trên mạng."

"Không sao đâu ạ! Anh giúp em nói với em ấy là không cần cố đánh làm gì nữa. Nếu người kia đã giỏi như thế thì em tìm cách khác vậy. Vấn đề em lo nhất bây giờ là thím em. Dù nghi ngờ nhưng em lại không dám đi hỏi." Tôi thở dài.

"Thực ra, có hỏi thì em cũng không giải quyết được vấn đề tìm ra chú mình."

"Nhưng ít nhất em cũng đoán được nguyên nhân chú ấy bỏ đi. Bảo đã kiểm tra và nói rằng địa chỉ IP mà chú em gửi email không ở Hà Nội mà ở tận Bắc Giang."

Lâm không nói gì nữa. Anh lẳng lặng lấy đũa gắp thức ăn vào bát cho tôi, ăn được vài miếng mới nói:

"Anh có thể nói cho em nghe về chuyện của thím em."

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nghĩ tới những nguyên tắc nghề nghiệp mà anh đã từng nói hôm trước. Tôi không muốn anh vi phạm vào những nguyên tắc đó vì mình nên vội vã lắc đầu:

"Không cần đâu ạ!"

"Em yên tâm. Chuyện này hôm nay anh cũng được nghe kể từ đồng nghiệp, vì thế em không cần lo chuyện anh phải đi xem trộm hồ sơ bệnh án của bệnh nhân đâu." Lâm cười ôn hòa.

Tôi ngừng ăn, đặt đũa xuống chờ đợi nghe anh nói tiếp. Nhưng Lâm không có ý định tiếp tục chuyện này, chỉ nhắc:

"Ăn đi. Ăn xong kiếm chỗ nào uống café, anh sẽ kể cho em nghe."

Tôi gật đầu, lại vùi đầu vào chiến đấu với một bàn thức ăn trước mặt.

***

Tan tầm, vì tắc đường nên mãi tôi không vẫy được một chiếc taxi nào, cuối cùng vẫn phải chờ Bảo phi xe tới đón.Ăn tối ở ngoài xong, hắn lại đưa tôi về nhà, mặc kệ tôi phản đối ra sao vẫn kiên quyết phải cõng tôi lên tận cửa. Dạo này tâm tính của hắn hơi khác thường, dễ cáu bẳn, thường xuyên giận dỗi nên tôi cũng không dám bướng bỉnh nữa, dù sao được cõng cũng tốt hơn là tự chống nạng lên tận tầng bốn.Hôm trước, sau khi tâm sự với tôi về chuyện của mình với cô bé Ngọc kia, Bảo còn nói với tôi rằng hiện tại bọn họ đã quay lại vạch xuất phát, tức là mức đủ xa để không phải là người yêu của nhau, đủ gần để hơn bạn bè một chút. Tôi thấy mình thực sự không hiểu nổi tình cảm rắc rối của hai bạn trẻ này nên cũng không tham gia nhiều.Vừa bước ra khỏi nhà tắm, còn đang loay hoay lau khô tóc, tôi chợt nghe Bảo hỏi:

"Bữa tối nay chị chẳng ăn được bao nhiêu. Chị vẫn luôn thích đồ ăn ở đó mà, hôm nay không có hứng thú à?"

Câu hỏi của hắn làm tôi nhớ lại câu chuyện ban trưa mà Lâm kể, từ đó tới giờ tôi vẫn đang cố xua nó ra khỏi đầu.

Thấy tôi đứng ngẩn ra, Bảo thở dài, vẫy vẫy tay:

"Qua đây!"

Tôi nhảy lò cò về phía salon, ngồi xuống. Hắn thản nhiên đặt cái gối ôm lên đùi, sau đó nhấc cái chân đau của tôi đặt lên đó. Tôi định giãy khi thấy hắn muốn tháo nẹp chân nhưng hắn lại giữ rất chặt, vừa cẩn thận tháo nẹp vừa nói:

"Yên tâm, em đã tìm hiểu kỹ rồi, hiện tại tháo nẹp ra để xoa bóp thuốc cũng sẽ không vấn đề gì đâu."

Hắn dùng bông thấm nước thuốc lá rồi xoa đều lên cổ chân tôi, rồi lại áp bàn tay vào đó, nhẹ nhàng nắn bóp. Bàn tay lớn của hắn mang theo nước thuốc nóng rực lướt trên da tôi, mùi thuốc hăng hắc xộc vào mũi làm tôi phải khịt khịt mũi mấy cái. Thấy không khí im ắng đầy vẻ ám muội, tôi vội vàng tìm một chủ đề để nói chuyện.

"Em có nghĩ ngoại tình là đúng không?"

Hắn liếc nhìn một cái rồi lại cụp mắt xuống, chú tâm vào việc massage chân cho tôi, thủng thẳng đáp:

"Chuyện này nghĩ bằng mông cũng biết là không đúng rồi."

Tôi lại hỏi:

"Vậy giả sử sau này chị lấy phải một người đàn ông vô trách nhiệm, không đoái hoài gì tới gia đình, đi làm về cũng chỉ biết chơi game, không đỡ đần vợ việc nuôi con hay công việc nhà. Ngoài ra,… ngoài ra anh ta cũng chẳng bao giờ ngó ngàng đến cảm xúc của vợ… Sau đó… sau đó…"

"Sau đó chị vì cảm thấy quá cô đơn nên đã tìm tới một người đàn ông khác, ý chị là như thế chứ gì?" Thấy tôi ngập ngừng mãi, hắn bèn ngắt lời, hỏi vặn lại.

Được rồi, ngoài gật đầu thừa nhận ra tôi còn có thể nói thêm gì được chứ?

Hắn lặng im trong chốc lát, tôi cứ tưởng hắn đang suy nghĩ vấn đề này, không ngờ câu tiếp theo của hắn lại là:

"Người dễ mủi lòng như chị đúng là sẽ rất dễ bị lung lay…"

Tôi tức tối giơ chân còn lại lên đạp cho hắn một cái.

Hắn không giơ tay ra đỡ, cũng không né, sau khi nhận một cú đá của tôi xong mới lại nói tiếp:

"Cảm thấy không thể sống được với nhau nữa thì có thể chia tay chứ đừng bao giờ để người thứ ba xen vào cuộc sống gia đình mình, tốt nhất cũng đừng bao giờ làm người thứ ba."

Tôi thở dài. Nếu thím tôi mà nghĩ được như thế thì sự tình đã không đi tới nông nỗi này. Thấy tôi thở dài, hắn ngẩng đầu lên, hơi cau mày:

"Đây là lý do khiến chị bỏ bữa tối nay đấy à?"

"Cứ nghĩ đến là nuốt không trôi."

"Dù thế nào thì người ta vẫn phải sống. Lần sau đừng bỏ bữa nữa, chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết. Chút nữa, trước khi về em sẽ đi mua cháo cho chị ăn đêm vậy. Mấy hôm tới công ty nhiều việc, em sẽ phải làm tăng ca cả ngày lẫn đêm."

"Thôi, tủ lạnh vẫn còn đồ ăn, chị ăn tạm cái gì cũng được. Nếu em bận thì cứ về đi."

"Bận nhưng cũng không đến mức dành một chút thời gian cho chị cũng không có. Mà như chị nói thì thím Mai thực sự có mối quan hệ ngoài luồng sao?"

"Ừ. Anh Lâm nói vậy. Nghe nói thím ấy có bầu, tự mua thuốc phá thai về dùng làm xảy ra biến chứng, hôm qua phải nhập viện để điều trị."

"Vậy mai em đưa chị tới thăm thím ấy."

"Không được. Nếu làm thế thì tất cả sẽ đều cảm thấy xấu hổ. Bây giờ chị có thể đoán ra lý do tại sao chú chị lại biến mất, có lẽ chính chú ấy cũng không chấp nhận được hiện thực này. Điều quan trọng bây giờ là phải tìm ra chú ấy."

"Việc đó không vội. Trước tiên chị phải để cái chân này lành lặn hẳn lại đã. Không có việc gì thì đừng chạy loăng quăng nữa. Sau đợt bận bịu này em sẽ đưa chị đi chơi đâu đó. Xong việc về Úc là vừa."

Bảo vừa nói vừa dùng nẹp để cố định cổ chân cho tôi. Xong đâu đấy rồi, hắn lại căn dặn tôi cách dùng thuốc như thế nào để tôi có thể tự làm những lúc hắn không ở đây. Tôi còn đang ngây người tiêu hóa câu "Sau đợt bận bịu này em sẽ đưa chị đi chơi đâu đó" nên chẳng nghe lọt được chữ nào, chỉ gật gật đầu theo thói quen.Dạo gần đây, tôi luôn cảm thấy bầu không khí giữa tôi và Bảo không còn được tự nhiên như trước mà có một chút gì đó ngại ngùng khó hiểu. Bỗng nhiên, hắn có những hành động dịu dàng kỳ quái, còn tôi thì luôn rơi vào tâm trạng mâu thuẫn, lúc thì cảm thấy bí bách khó chịu, có lúc lòng lại mềm nhũn, tự cho phép mình chìm sâu vào sự dịu dàng không tên ấy.

Thế nên cái câu "em sẽ đưa chị đi chơi" chẳng khác nào hòn đá ném vào mặt hồ đang yên ả, tạo ra những vòng sóng gợn lăn tăn mãi trong lòng tôi.

Thật may, sự xuất hiện của Hoài đã giúp tôi quên ngay được cảm giác bối rối trong lòng. Nó hí hửng nói chuyện với Bảo một lúc rồi mới để hắn ra về. Ra đóng cửa xong, quay lại, thấy tôi đang lườm lườm, nó bĩu môi:

"Không nỡ chứ gì? Yên tâm, nhà tao cũng có trẻ con, tao không thèm tranh với mày. Hơn nữa, trai đẹp không phải để ăn, chỉ nên để ngắm thôi."

Nghe nó nói vậy, tôi không khỏi phì cười. Còn chưa kịp hỏi gì thì nó đã lại nói tiếp:

"Tối nay tao ngủ ở nhà mày nhá."

"Sao thế, chán chơi trò nấu cơm rồi à?"

"Lâu lâu cũng nên ra ngoài ăn phở chứ." Nó thủng thẳng đáp.

"Tu luyện chưa tới cảnh giới đại thành thì nên chuyên tâm một chút."

"Nói tới chuyên tâm, chẳng phải mày cần chuyên tâm hơn tao sao? Thế nào, đã tiến triển tới đâu rồi?"

"Tiến triển cái gì?" Tôi giả ngu.

"Thì chuyện với anh chàng bác sĩ đó." Nó chớp chớp mắt một cách điệu bộ.

"Trời ạ, bọn tao mới quen nhau được mấy ngày, bây giờ nói đến chuyện yêu đương có phải quá nhanh rồi không hả?"Người ta thường ưng nhau ở cái nhìn đầu tiên. Gặp nhau vài lần rồi mà vẫn không có tí tình nào thì next đi. Mày không nhanh nhanh triển khai đi, đến lúc tao bầu bí nặng nề là không vác bụng đi ăn cưới được đâu đấy."

Tôi nhìn nó, ánh mắt lướt từ trên gương mặt hí hửng xuống cái bụng phẳng lỳ của nó, tò mò:

"Không phải đã gạo nấu thành cơm thật rồi đấy chứ?"

Nghe tôi hỏi vậy, nó ôm cái gối ngồi sát lại gần tôi, hạ giọng:

"Có rồi. Sáng nay tao mới thử xong, cũng khoảng ba tuần rồi."

Tôi trợn tròn mắt:

"Thế giờ chúng mày tính sao?"

Nó vừa bóc cam ăn, vừa thản nhiên đáp:

"Cưới chứ sao!"

"Bố mẹ mày không đánh gãy chân mày vì cái tội ăn cơm trước kẻng cũng là tốt lắm rồi."

Nó cười hì hì, lắc đầu:

"Yên tâm đê, giờ tao có kim bài miễn tử rồi, có khi các cụ còn mừng hơn tao ấy chứ."

"Thế gia đình bên nhà lão người yêu mày thì sao?"

"Sáng nay tao báo tin, lão sắp xếp về quê nói chuyện với bố mẹ luôn rồi. Nên tối nay tao mới sang với mày ấy chứ. Tới đây tao lấy chồng, biết đến khi nào chúng ta mới được đàn đúm thế này, đúng không? Tiếc là em Hoa nhà ta lấy chồng sớm quá, giờ bận bịu con cái, chứ không tao gọi nó sang, chúng ta bù khú một đêm."

"Giờ có con rồi, còn bù khú cái gì nữa, nghe nói mấy tháng đầu phải cẩn thận đấy." Tôi nhắc nhở nó, trong lòng không khỏi cảm khái, cuối cùng trong ba đứa chơi thân với nhau thì chỉ còn mình tôi là cô đơn lẻ bóng. Thế nào lúc Hoài tổ chức đám cưới ở quê, tôi cũng sẽ được mẹ "nhắc khéo" mấy câu.

Hơn mười giờ, Lâm lại nhắn tin cho tôi như thường lệ. Anh dặn tôi không được suy nghĩ quá nhiều về chuyện anh kể ban trưa, còn nói sẽ cố giúp tôi trong việc đấu cờ với Pawn. Bây giờ tôi cũng không còn quá để tâm vào lời thách thức của Pawn nữa, nhưng vẫn không nhịn được đăng nhập vào diễn đàn. Mấy hôm nay, vì suy nghĩ chuyện của thím Mai nên tôi cũng chưa vào lại diễn đàn, không biết Pawn đã đọc tin nhắn tôi gửi cho hắn chưa nữa.

Quả nhiên, vừa đăng nhập tôi đã thấy dòng báo tin nhắn mật sáng lập lòe. Nhấn vào thư đọc, chỉ thấy hắn trả lời một câu rất ngắn gọn: "Đừng lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi!"

Thái độ này của hắn làm tôi không thể tìm ra lý do để nổi cáu nữa. Hiếm khi thấy hắn trả lời tử tế như thế, tôi viết lại một câu cám ơn rồi out ra. Hoài nằm bên cạnh tôi đã ngủ từ bao giờ. Lúc nãy nó còn khăng khăng nói hôm nay sẽ cùng tôi tâm sự thâu đêm, quay đi quay lại đã thấy nó ôm con gấu

bông của tôi ngủ khì khì rồi. Tôi tăng nhiệt độ điều hòa một chút, đặt cái gối ôm xuống dưới cuối giường làm đồ gác chân, sau đó mới yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tình cũ tìm về

Mấy ngày sau đó, Bảo mất tích hoàn toàn. Lần nào hắn tập trung làm dự án cũng sẽ đều biến mất như thế, không mở điện thoại, không lên facebook, nếu con người ta không có cảm giác đói khát, tôi nghĩ có khi hắn còn quên cả ăn uống luôn. Tôi đã quen với thói quen đó của hắn nên cũng không lấy làm lo lắng gì. Mấy ngày nay, thay vì hàng ngày bắt taxi đi làm, tôi lại được Lâm đưa đi đón về tận nơi, đến nỗi trong cơ quan gần đây mọi người đều truyền tai nhau rằng mùa xuân của tôi đã tới rồi.Nhiều khi, tôi rất muốn hỏi Lâm rằng liệu có phải anh đang theo đuổi tôi hay không, nhưng cuối cùng tôi lại không dám. Biết đâu anh chỉ đang thể hiện sự áy náy vì tôi bị thương ở ngay tại nhà của ông nội anh thì sao? Hoài bảo tôi, chẳng có anh chàng nào rảnh rỗi tới mức chỉ vì một đứa con gái bị thương ở nhà ông nội mình mà lại tình nguyện đưa đi đón về hàng ngày như thế. Thế nhưng tôi vẫn chẳng có gan đi hỏi, càng chẳng dám bật đèn xanh đèn đỏ gì cho anh như lời xúi giục của nó. Trước đây khi quen Hải, nếu không phải đồng nghiệp ở cơ quan gán ghép rồi vun vén vào thì chắc chúng tôi sẽ chẳng thể nào thành một đôi được. Lần này còn khác nữa, tôi mới quen Lâm được hơn hai tuần, mặc dù ngày nào cũng gặp nhau, cũng đi ăn, cũng "tình trong như đã mặt ngoài còn e" như lời Hoài nói, thế nhưng mùa xuân này tới quá chóng vánh, tôi vẫn chưa thể nào thích ứng ngay được.

Sau hôm ngủ ở nhà tôi, Hoài háo hức báo tin rằng nó sẽ cưới vào tháng sau, vì thế nó bận tối tăm mặt mũi chuẩn bị cho chuyện đại sự nhất đời mình. Tôi mừng cho nó, cũng muốn giúp nó nhưng vì chân vẫn còn đau nên chỉ có thể ủng hộ trên mặt tinh thần mà thôi. Hôm nó đi chụp ảnh cưới, tôi không đi được nên chỉ có Lương, một cô bạn thân khác của hai chúng tôi, đi cùng. Lương làm hướng dẫn viên du lịch cho một công ty chuyên tổ chức các tour đi nước ngoài nên cứ đi suốt, thỉnh thoảng nó có dịp ở Hà Nội dài ngày thì chúng tôi mới có dịp tụ tập với nhau. Lần này, nó xin công ty cho ở lại văn phòng để điều hành tour chứ không dẫn khách đi nữa. Nó than thở bảo rằng vì mẹ nó sốt ruột chuyện con gái chạy khắp nơi như thế sẽ khó lấy chồng nên nhất quyết bắt nó phải tìm một công việc văn phòng, nếu không thì phải về quê, vào một cơ quan nhà nước nào đó để ổn định cuộc sống.Tôi vừa bấm "like" ảnh cưới của Hoài trên facebook vừa thổn thức với Bảo qua điện thoại:

"Bây giờ trong nhà toàn là mùi tinh dầu, mũi chị sắp tịt luôn rồi."

Sau khi quyết định an ổn với công việc tại bàn giấy ở Hà Nội, Lương chuyển đến nhà tôi. Tôi ở một mình cũng buồn nên gọi nó sang ở cùng, nó nhận lời rất vui vẻ. Hôm qua nó dọn tới, trong lúc lăng xăng sắp xếp đồ đạc đã làm vỡ luôn chai tinh dầu oải hương mà Bảo mang từ Úc về cho tôi. Mặc dù đã mở hết cửa sổ, lau chùi rất kỹ nhưng đến hôm nay mùi hương vẫn rất nồng. Hôm nay là cuối tuần, vừa sáng ra Lương đã đi, chỉ còn mình tôi ở nhà. Vì chân còn đau nên tôi cũng chẳng muốn đi đâu, chỉ có thể nằm ườn trên ghế đọc sách.Lúc Bảo gọi, tôi đang gật gà gật gù trên ghế, sắp ngủ quên đến nơi. Nghe tôi than phiền về việc chai tinh dầu bị vỡ, hắn im lặng hồi lâu, sau đó hỏi:

"Chân chị thế nào rồi?"

"Khá tốt. Sang tuần là có thể đi lại ngon lành rồi."

"Thế giờ có đi được không?"

"Ra ngoài à?"

"Không, chị qua nhà em đi, em nấu cơm cho ăn."

Tôi ngạc nhiên:

"Xong việc rồi à? Lần nào em làm dự án cũng phải mất tích đến hai tuần cơ mà?"

Tôi có cảm giác hắn ở đầu bên kia vừa khẽ cười một cái:

"Chưa xong. Nhưng cũng không tới nỗi không nấu nổi một bữa cơm cho chị ăn."

"À, thế thì được. Có cần mua gì không?"

"Không cần."

"Vậy chút nữa chị sang!"

"OK!"

Hiếm khi giai đẹp vào bếp nên tôi hào hứng hẳn, định bụng sẽ tắm táp một chút cho mát rồi sẽ sang nhà hắn ăn chực.Sang đến nhà hắn cũng đã hơn 11 giờ trưa. Mở cửa cho tôi là một anh chàng thấp nhỏ, gương mặt bầu bĩnh nhìn rất đáng yêu, sau cặp kính cận tròn xoe là đôi mắt tròn xoe đang nhìn tôi

đầy thăm dò. Tôi còn chưa kịp mở lời giới thiệu mình thì cậu ta đã toét miệng cười, chiếc răng khểnh nhìn đáng yêu vô cùng:

"Chào chị dâu!"

Tôi ngẩn ra, sau đó lắc đầu cười, trêu:

"Chào nhầm rồi! Tôi là người tới thu tiền điện nước."

Cậu trai há hốc miệng, nhìn tôi từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên mặt một lần nữa, sau đó nói:

"Chị đừng trêu em, em từng thấy ảnh chị rồi. Chị vào nhà đi, anh Bảo đi xuống siêu thị mua đồ, dặn em trông nhà chờ chị tới rồi mới được về."

Tôi theo cậu ta vào nhà, tháo giầy đặt lên kệ, sau đó vào phòng khách. Trên bàn ở ngoài phòng khách có hai cái máy tính đang mở, một cái của Bảo, cái còn lại chắc là của cậu trai trẻ này. Cậu vừa ta tắt máy tính, thu dọn giấy tờ lộn xộn trên bàn vừa cười nói với tôi:

"Em về nhà đây, chút nữa anh Bảo về thì chị bảo với anh ấy là tối em mới sang nhé! Đi suốt mấy ngày rồi, cũng phải về qua nhà một chút không mẹ em đánh gãy chân em mất."

Tôi gật gù, lười nhác ôm lấy cái điều khiển ti vi đảo kênh liên tục, mặc kệ cậu ta dọn dẹp bàn. Lúc Bảo xách theo túi lớn, túi nhỏ từ siêu thị dưới tầng trệt tòa nhà về thì anh chàng trẻ măng ấy đã đi rồi. Mặc kệ tôi ngồi xem phim trên HBO, hắn xách đồ đi thẳng vào bếp, đeo tạp dề lên, bắt đầu công cuộc nấu ăn vĩ đại của mình.

Lúc tôi đi vào bếp, hắn vừa nấu canh cá, vừa loay hoay trộn salad cải bó xôi, nhìn rất ra dáng một người đàn ông đảm việc nhà. Không biết nếu chụp ảnh hắn đeo tạp dề màu xanh, đứng nấu ăn trong bếp đăng lên facebook thì sẽ có được bao nhiêu lượt "like" nữa?

"Cậu lúc nãy là đồng nghiệp của em à?"

"Ừm. Mới đi du học về, là con của sếp. Sếp giao cho em kèm cặp cậu ta."

"Con của sếp mà cũng phải làm dự án, phải tăng ca cơ à?" Tôi hỏi, còn tiện tay lấy một quả táo trong rổ ra, gặm một miếng thật to.

"Mỗi gia đình có một kiểu giáo dục khác nhau mà. Nhà cậu ta theo tư tưởng phương Tây tiến bộ, con cái phải tự lập, tự kiếm sống, không được dựa dẫm vào bố mẹ." Hắn giải thích, giọng đều đều.

Tôi gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Lại ngẩng đầu nhìn, thấy sắc mặt hắn hơi kém, làn da trắng bệch thiếu thức sống giống những kẻ thường xuyên trốn trong phòng, không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, xem ra mấy ngày này lại thức ngày thức đêm để làm việc. Tôi chẹp chẹp miệng:

"Chị chẳng hiểu dân IT bọn em làm việc như kiểu hành xác thế để làm gì? Người ta bảo ăn, nghỉ, làm việc điều độ mới khiến hiệu quả công việc đạt được cao nhất. Làm việc tới mức người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm thế này thì làm làm gì?"

Hắn khẽ cười không nói, đặt bát salad vào tủ lạnh, sau đó mở tủ rượu, lấy ra một chai rượu nho xách tay từ Úc sang. Tự rót cho mình một ly, hắn thưởng thức nó bằng vẻ mặt suy tư, sau đó quay sang hỏi tôi:

"Chị đã từng yêu đơn phương bao giờ chưa?"

Tôi bị câu hỏi của hắn làm cho suýt phun cả miếng táo đang nhai trong miệng ra. Miếng táo vướng trong cổ họng khiến tôi bị sặc, ho tới đỏ cả mặt, vội vàng cướp lấy ly rượu trên tay hắn uống vào. Miếng táo trôi xuống bụng, tôi vuốt vuốt ngực một hồi, sau đó mới trừng mắt mắng:

"Hồi đi học, làm gì có ai chưa từng thầm mến một vài người chứ?"

Hắn nhìn tôi với vẻ như đang cố nhịn cười:

"Em chỉ hỏi chị đã từng hay chưa thôi, làm gì mà xúc động nghẹn ngào thế?"

"Cái đó thì có liên quan gì tới chuyện chị đang nói với em chứ? Hay em làm việc nhiều quá nên đầu óc trở nên mụ mị rồi?"

Hắn quay lưng về phía tôi, cắm cúi nhặt từng cọng rau thơm. Tôi nghe hắn thở dài một tiếng.

"Yêu đơn phương cũng là một kiểu hành hạ bản thân. Ăn cũng nhớ, làm cũng nhớ, trước khi chìm vào giấc ngủ là lúc nhớ nhất. Vì một nụ cười của người ta mà vui cả ngày, vì người ta chợt buồn một chút mà lo đến mất ăn mất ngủ. Yêu mà không dám nói, chỉ có thể để ở trong lòng, đốt cháy cả tuổi trẻ vào một thứ tình yêu câm lặng, chỉ sợ chạm vào là tan đi như bong bóng xà phòng. Chỉ có yêu đơn phương mới làm người ta điên cuồng đến thế thôi, chị hiểu không?"

Tôi sững sờ nhìn tấm lưng dài, bờ vai rộng lớn của hắn, chưa bao giờ cảm thấy lúc này hắn đứng ở trước mặt mình mà cách xa vời vợi. Thế giới của hắn chỉ cách tôi có một gang tay nhưng tôi lại không thể nào chạm vào được, chỉ có một mình hắn cô đơn và lẻ loi đứng trong thế giới đó. Bất giác, tôi lặng người đi, thấy cổ nghèn nghẹn, khó chịu hơn cả khi miếng táo mắc lại, trong lòng dấy lên một nỗi buồn khó tả. Hắn thấy tôi lặng im thì quay đầu lại, tôi vội vàng cúi gằm mặt, giả vờ gặm táo.

Lại nghe hắn nói:

"Thực ra, yêu đơn phương cũng không phải chuyện tệ hại gì. Nó là kiểu tình yêu khắc cốt ghi tâm, rất đáng trân trọng. Có rất nhiều người, được ở bên người mình yêu rồi nhưng cuối cùng lại không biết trân trọng nhau."

Tôi nuốt buồn bực vào bụng, ngẩng đầu cười với hắn, kể:

"Hồi chị còn học cấp ba, cũng từng thầm mến mấy anh khóa trên, nhưng chóng thích cũng chóng quên, đến giờ thì chẳng còn nhớ gì cả, thậm chí tên của mấy anh đó cũng quên rồi, hình như cũng chưa từng có cảm giác đau đớn hành hạ như em kể. Chắc em phải thích người ta lâu lắm?"

Hắn trầm ngâm không đáp, lại quay sang cho rau thơm vào nồi canh cá, nêm nếm thêm chút gia vị rồi tắt bếp. Tôi còn tưởng hắn sẽ lảng tránh câu hỏi của mình, đang định quay lưng ra ngoài ghế ngồi thì chợt nghe hắn đáp.

"Hai năm."

Tôi quay người nhìn hắn. Ánh mắt Bảo thăm thẳm làm tôi chới với, vội vã liếc đi chỗ khác. Hắn lại nhắc lại.

"Em đã yêu thầm cô ấy suốt hai năm."

Tôi gật đầu, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa nên quay trở về sô pha, lại tiếp tục xem ti vi một cách nhàm chán.Ăn cơm trưa xong, Bảo đi cắt tóc, dặn tôi cứ ở nhà ngủ đến chiều đỡ nắng rồi hãy về. Tôi gật đầu, không quên dặn hắn khi về nhớ mua một cốc trà sữa thêm trân châu và pudding, loại mà tôi hay uống, sau đó chui vào phòng hắn, bật điều hòa thật lạnh rồi cuộn chăn thật chặt. Giường nệm của Bảo thoang thoảng mùi bạc hà thanh lạnh làm cơn ấm ách, khó chịu trong lòng tôi dần dần dịu đi. Lăn lộn trên giường vài lần, rốt cuộc tôi cũng chìm vào giấc ngủ.Đến khi tôi thò đầu ra khỏi chăn lần nữa, mò tìm được điện thoại, nhìn màn hình mới biết đã gần ba giờ chiều. Điện thoại có hai tin nhắn gửi đến, có lẽ vì ngủ say quá nên tôi không nghe thấy chuông báo. Một tin nhắn từ Lâm, một tin nhắn từ đầu số lạ. Tôi đọc tin nhắn từ đầu số lạ trước, vừa đọc đã đoán ra được người gửi tới là tên kỳ thủ Tốt Đen.

"Mọi việc vẫn ổn cả chứ?"

Tôi không trả lời, cũng không muốn mất thêm thời gian vào việc thuyết phục con người vô tâm này. Tin nhắn còn lại của Lâm, anh đang đi Sài Gòn dự hội thảo khoa học, đến trưa thứ hai tuần tới mới bay ra Hà Nội, vì thế anh dặn tôi bắt taxi đi làm, không được tự đi xe máy khi chân còn yếu. Tôi cười ngọt ngào, nhắn lại một câu để anh yên tâm, sau đó mới chậm chạp gấp chăn lại. Tôi đoán là Bảo đã về vì nhiệt độ điều hòa đã được tăng lên, cửa phòng cũng chỉ khép hờ chứ không đóng chặt như trước khi tôi đi ngủ.

Và nhờ cái cửa khép hờ ấy, tôi đã nghe được một cuộc trò chuyện không nên nghe.

"Tại sao anh lại sang Việt Nam thế? Nếu ở Úc, anh có thể tìm một công việc tốt, một cuộc sống thoải mái, dễ chịu hơn so với ở đây mà?"Tôi sửng sốt khi nhận ra đó là tiếng của một cô gái, khá dịu dàng, dễ nghe. Bảo chưa từng mời con gái tới nhà, không biết vị khách vừa lên tiếng ngoài kia có quan hệ thế nào với hắn nhỉ?

"Vậy lý do em về Việt Nam là gì?" Bảo nhẹ nhàng hỏi lại. Hắn chưa nặng lời với bất kỳ ai, luôn dùng một thái độ đạm mạc, bình thản khi giao tiếp với người khác, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn nói năng dịu dàng như thế với một cô gái.

"Nhà em ở đây, người thân của em cũng ở đây, đây là nơi em nên trở về rồi. Em tìm anh lâu như thế, người nhà anh cũng chỉ nói anh ra nước ngoài làm việc, em không ngờ anh lại sang Việt Nam."

"Ông bà nội, ông bà ngoại của anh đều ở đây, bố anh cũng được sinh ra trên đất nước này, mặc dù quốc tịch của anh có khác, nhưng đây vẫn là nhà của anh." Bảo im lặng một chút, lại hỏi tiếp. "Tại sao em biết địa chỉ nhà anh?"

"Mấy tháng trước, em gặp Jack trong lễ cưới của Christina, anh ấy nói anh đang làm giám sát công nghệ tại chi nhánh INC ở Việt Nam… Em vào INC mấy tháng mới xin được về chi nhánh Việt Nam làm việc. Sau này em sẽ là đồng nghiệp của anh."

"Công việc ở INC không phù hợp lắm với em?"

"Không quan trọng. Quan trọng là em có thể theo đuổi những điều mà em đã bỏ lỡ."

Câu chuyện của họ bị ngắt bởi tiếng chuông điện thoại của cô gái kia. Tôi tự hỏi mình có nên rời giường và ra khỏi phòng không, chẳng lẽ nếu cô gái kia ở đây tới tối thì tôi cũng cứ ở trong phòng tới tối sao? Nghe qua câu chuyện ban nãy, có thể đoán cô gái này có quan hệ không tồi với Bảo khi ở Úc, thậm chí còn xin vào cùng công ty với Bảo, giờ lại xin về làm cùng chi nhánh ở Việt Nam. Chẳng lẽ lại xuất hiện thêm một cô gái theo đuổi Bảo nữa?

Tôi còn đang suy nghĩ lung tung thì Bảo đã xuất hiện ở ngưỡng cửa. Hắn thấy tôi đã dậy thì bước hẳn vào, còn cẩn thận đóng cửa lại. Tôi ngồi hẳn dậy, cười hỏi:

"Em đang có khách à?"

"Ừ. Chị cũng dậy đi, em đưa chị về."

"Chị tự về được mà. Lúc sáng chị nghe đồng nghiệp của em nói là chiều lại tiếp tục công việc, em cứ ở nhà làm việc đi, lúc nào rảnh thì sang."

“Ngày mai mới tiếp tục. Em định đưa chị về rồi sang chỗ thầy một chút. Mấy hôm nay bận việc, chẳng đánh được ván cờ nào.”

Nghe hắn nhắc tới cờ, tôi thở dài một tiếng.

“Hôm trước chị có sang nhà thăm thím Mai. Thím ấy vẫn không nói gì, cũng không kể chuyện nằm viện. Chị nghĩ chuyện này vốn rất dễ giải quyết. Một người ngoại tình, nếu hai vợ chồng không thể bỏ qua cho nhau thì cứ chia tay là xong, sao lại phải làm khổ người khác tới mức này chứ?”

Hắn chưa kịp nói gì thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là giọng của cô gái kia:

“Anh Bảo, em có thể ở nhờ nhà anh một vài ngày được không? Em định đầu tuần tới công ty trình diện, sau đó mới xin nghỉ về quê thăm bố mẹ mấy ngày.”

Bảo nhìn tôi, tôi không hiểu cái nhìn đó của hắn có ý nghĩa gì, nhưng tôi thấy được sự ưu phiền trong mắt hắn. Hắn đứng dậy, đi ra mở cửa, và tôi nhìn thấy cô gái kia.

Một cô gái nhỏ nhắn, nước da trắng, khuôn mặt rất cân đối và ưa nhìn, mặc dù không xinh nhưng lại tự tin ngời ngời. Đôi mắt to tròn, lanh lợi của cô nàng sau khi nhìn thấy tôi thì tối sầm lại. Hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau, ngượng ngùng không biết chào thế nào, cho đến khi Bảo lên tiếng giới thiệu:

“An, đây là Hiên, cô ấy mới ở Úc về.”

Tôi không chờ Bảo giới thiệu về mình đã nhanh nhảu nói:

“Chào em. Chị là Thảo An, chị của Bảo.”

Hiên vẫn im lặng đánh giá tôi, vài giây sau mới mỉm cười đáp:

“Em chào chị. Em mới ở nước ngoài về nên còn nhiều cái chưa quen, có gì mong chị giúp đỡ ạ!”

Tôi gật gật đầu, coi như đã làm quen xong. Nếu tôi không nhanh mồm nhanh miệng nói mình là chị gái của tên kia, không biết cô nàng này sẽ còn nhìn tôi bằng vẻ mặt xét nét thế nào nữa?

Lúc này, Bảo mới trả lời vấn đề khi nãy của Hiên.

“Nhà anh chỉ có một phòng ngủ. Hơn nữa thời gian này đồng nghiệp luôn ở đây qua đêm để làm dự án cùng anh, em ở đây sẽ không được tiện lắm. Để chút nữa anh đưa em ra khách sạn gần công ty, thứ hai em đi bộ tới cũng rất tiện.”

Hiên gật đầu cười:

“Vâng. Thế cũng được ạ! Em xin nghỉ về nhà chơi chừng một tuần, sau đó sẽ lên làm việc. Đến lúc đó anh giúp em tìm thuê nhà nhé?”

“Ừ.”

“Vậy anh chị cứ nói chuyện đi, em ra ngoài đợi.” Nói xong, Hiên lại cười với tôi một cái rồi mới quay người bước ra ngoài.

Một cô gái luôn cười sẽ đem tới cho người khác thiện cảm rất lớn, tôi nghĩ mình cũng sẽ rất thích cô gái này nếu không phải ban nãy, trong một khoảnh khắc rất nhanh, tôi nhận thấy ánh mắt của cô ấy nhìn mình đầy sắc bén. Có lẽ trong lòng Hiên không thích tôi?

Ừ, thực ra tôi cũng chẳng thích cô ấy cho lắm.

Trước khi ra khỏi phòng theo Hiên, Bảo nói với tôi, Hiên là người yêu cũ của hắn khi hai người còn ở Úc.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Say rượu

Không điều gì thuộc về quá khứ lại làm người ta nhức nhối ở hiện tại như ba chữ “người yêu cũ”. Địch ý của Hiên dành cho tôi vào khoảnh khắc đầu tiên khi mắt chúng tôi gặp nhau ấy cứ ám ảnh tôi mãi. Đến khi đã về tới nhà, tắm táp xong xuôi, nằm dài trên salon xem ti vi, tôi vẫn còn nghĩ tới cô gái có đôi mắt lanh lợi và luôn nở nụ cười ấy. Càng nghĩ lại càng thấy khó chịu.

Nhập nhoạng tối, Lương vừa đi làm về đã hung hồn tuyên bố: Hôm nay chúng tôi đi uống rượu.Thì ra, trong lúc tôi còn đang mải nghĩ về cô người yêu cũ của Bảo, Lương và Hoài đã có một quyết định chớp nhoáng, đó là tổ chức tiệc độc thân cho bà bầu sắp làm cô dâu của chúng tôi, một bữa tiệc của

những cô gái độc thân, không có bóng dáng bất kỳ người đàn ông nào. Có lẽ vì Hoài là đứa đầu tiên trong ba đứa đi lấy chồng nên tôi khá hào hứng với bữa tiệc độc thân này, trước khi đi, tôi và Lương còn lên một cơ số kế hoạch, ví dụ như uống rượu xong sẽ vào quán karaoke gào thét, hoặc lên bar nhảy nhót, hoặc ba đứa rủ nhau vào một khách sạn nào đó để tâm sự thâu đêm. Nhưng tính tới tính lui, cuối cùng hai chúng tôi lại không tính tới việc Hoài đang có bầu, không những không thể uống rượu, mà vừa tới 10h tối, nó đã bị chồng chưa cưới xách lên taxi đưa về thẳng nhà, chỉ còn có tôi và Lương ngồi chưng hửng ở quán nướng ven đường.

Kết quả, trong cơn bốc đồng, chúng tôi rủ nhau lên bar chơi.

Cả đời tôi, lần lên bar đầu tiên và cũng là duy nhất cho tới bây giờ là đi cùng Bảo. Giữa tiếng nhạc chát chúa, nhìn những người nhảy nhót điên cuồng trên sàn và những thứ rượu Tây không thể nào uống quen được, tôi thấy mình thật sự lạc lõng. Thấy tôi không có hứng thú gì, Bảo bèn đưa tôi về, sau đó không rủ tôi đi bar thêm một lần nào nữa.

Hôm nay, tôi và Lương rủ nhau lên Prague, cũng chính là nơi mà hai năm trước tôi đã tới cùng Bảo. Bar ở trên Phố, không ồn ã, xô bồ như những bar khác, đa phần là khách Tây, trùng hợp là thỉnh thoảng Lương cũng dẫn khách của nó tới đây chơi. Chúng tôi gọi hai ly cocktail, ngồi trên hàng ghế cao ngay sát quầy rượu, vừa thưởng thức vừa nhìn người ta nhảy nhót ngoài sàn. Có lẽ đã có sẵn men trong người nên Lương rất hào hứng, nó không ngừng hét lên như những người khác, còn đong đưa người theo tiếng nhạc. Tôi hơi chóng mặt nên ngồi ngây đơ ra tại chỗ, hết nhìn cô bạn lại nhìn ra đám người xa lạ ngoài kia, trong lòng thầm hối hận đã theo Lương tới đây.

Lương đã ra sàn, hòa vào đám người đang vui vẻ nói cười, nhún nhảy hết mình theo tiếng nhạc. Tôi lấy điện thoại ra, định bụng sẽ nhắn tin cho Lâm, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại chuyển sang nhắn tin cho Bảo:

"Chị đang ở trên Prague, nơi lần trước em dẫn chị tới đấy."

Nếu đã quay trở lại công việc, thế nào hắn cũng tắt máy, tôi cũng không biết tại sao mình lại không nhịn được mà muốn nói chuyện với hắn, thậm chí rất muốn gặp hắn lúc này. Nhưng có lẽ hắn sẽ không bao giờ biết, đêm nay, lúc này, khi ngồi trên bar, giữa vô số những con người, giữa hàng trăm tiếng cười nói xa lạ, tôi lại cảm thấy cô đơn và chỉ nhớ một mình hắn.

Không ngờ, rất nhanh hắn đã trả lời tôi bằng một câu hỏi:

"Sao lại đi bar?"

"Buồn."

"Buồn?"

"Ừ. Buồn."

"Một mình?"

"Không. Với Lương."

Lần này, chừng hai phút sau, hắn mới trả lời:

"Đói không?"

"Có. Trong bụng toàn rượu. Khó chịu chết đi được."

"Ở yên đấy. Đợi em."

Tôi cười. Biết sắp gặp được Bảo, tôi bèn cất điện thoại đi, lúc này có một anh chàng Tây đi tới. Anh chàng cao lớn, tóc màu hạt dẻ, râu ria lún phún đầy trên mặt. Anh ta cười với tôi rất tươi, sau đó cũng ngồi lên chiếc ghế mà Lương vừa bỏ lại, nói với cậu chàng bartender mấy câu rồi quay sang nói với tôi một câu tiếng Anh.

Coi như anh ta xui xẻo, lại có hứng với một con mù dở tiếng Anh là tôi đây.

Anh ta nói xong một câu, chắc là một câu hỏi gì đó, rồi cười nhìn tôi bằng ánh mắt chờ đợi. Tôi lắc đầu, cũng không biết biểu thị thế nào cho anh ta hiểu là mình không hiểu anh ta đang nói gì. Thấy tôi chỉ lắc đầu cười cười, anh ta lại sổ thêm một tràng nữa, tay khua loạn lên. Tôi thật sự không đọc nổi ngôn ngữ cơ thể của anh ta, chỉ thấy mùi nước hoa của anh chàng càng làm mình thêm váng vất. Đúng lúc ấy, Lương đã trở về cứu cánh cho tôi. Nó nói với anh chàng kia mấy câu, sau đó nhìn sang tôi cười giải thích:

"Anh ta khen mày đẹp. Hỏi mày có muốn ra ngoài đi dạo không?"

Tôi lắc lắc đầu.

Lương nháy mắt, vỗ nhè nhẹ lên vai tôi:

"Anh chàng này cũng khá được đấy. Thời đại nào rồi mà mày còn nhát như cáy thế hả? Thử một đêm phong lưu với trai Tây xem thế nào..."

Tôi trợn mắt nhìn nó. Nó vốn sống rất thoáng, nhưng tôi không ngờ lại có thể thoáng tới mức này."Được rồi. Mày là gái nhà lành rồi, mày không thích thì để tao tán anh ta cho nhé! Liệu mà bắt taxi chuồn về trước đi, có khi đêm nay tao không về."

Tôi lo lắng:

"Không được. Mày say rồi, mày phải về với tao. Chút nữa Bảo sẽ tới đón hai đứa mình."

Nó bĩu môi với tôi:

"Em xin chị. Chị cứ về với tình nhân nhỏ của chị đi. Dây dưa với nhau lâu như thế mà vẫn chưa làm thịt được thằng nhóc kia, quá vô dụng!"

Nói xong câu đó, nó bèn nói với anh chàng Tây kia một câu, sau đó cả hai lại dắt díu nhau ra ngoài sàn nhảy. Tôi đưa mắt nhìn ra, thấy hai người họ vừa nhảy vừa ghé sát vào tai nhau trò chuyện, thân mật tới mức làm người ta khó tin được bọn họ chỉ mới quen nhau vài phút trước đây.Tôi không chịu nổi tiếng nhạc trong bar nữa, tập tễnh bỏ ra ngoài. Đứng trước quán bar, ngơ ngác nhìn dòng người đi xuôi đi ngược, tôi thấy lòng trống trải. Không biết vì ảnh hưởng của việc cô bạn thân nhất sắp đi lấy chồng hay vẫn còn bị ám ảnh bởi ánh mắt sắc lạnh của Hiên mà tôi thèm được ôm một ai đó, hoặc nắm tay thôi cũng được. Cũng có thể bởi tôi đang say nên cảm giác cô đơn này mới càng khủng khiếp như thế.

Đứng chờ mãi, nhìn người đi lại tới chóng mặt, cuối cùng trước ánh mắt hiếu kỳ của mấy cậu trai trẻ bảo vệ ngoài cửa bar, tôi ngồi phịch xuống ngay tại cửa quán. Có cậu em lay lay tôi:

"Chị ơi, chị có cần gọi xe không?"

Tôi cười, lắc lắc đầu. Hình như càng lúc rượu càng ngấm sâu, càng lúc tôi càng thấy say, không thể tỉnh táo được nữa. Tôi gục đầu, áp má vào hai đầu gối, nhắm mắt muốn ngủ một chút. Bên tai tôi vẫn văng vẳng tiếng xe cộ, tiếng nói chuyện cười đùa, hình như còn có tiếng ai đó gọi tôi… tôi nghe thấy nhưng không thể nào mở mắt và ngẩng đầu lên được.

Không biết qua bao lâu, có người nâng mặt tôi lên, hai bàn tay lớn vừa xa lạ lại vừa quen thuộc dịu dàng vuốt nhẹ trên má tôi, rồi tôi nghe có người gọi mình:

"Thảo An… Thảo An…"

Tôi hé mắt nhìn, thấy gương mặt lo lắng của Bảo thì cười nói với hắn:

"May quá! Chị còn tưởng chị phải bò về nhà cơ đấy."

Hắn nhíu mày, hỏi:

"Sao lại say rồi?"

"Nãy chưa say. Giờ rượu mới ngấm."

"Chị Lương đâu?"

"Đi tìm một đêm phong lưu của nó rồi." Tôi cười nhẹ, loạng choạng đứng dậy."Để em vào tìm chị ấy rồi đưa hai người về." Hắn ngập ngừng đề nghị.

Tôi níu lấy tay hắn, lắc đầu:

"Thôi, mình về đi. Kệ nó."

Tôi đã từng kể cho Bảo nghe chuyện cũ của Lương, thế nên hắn cũng chỉ hơi nhăn mày một chút, sau đó cũng không nói gì nữa mà cúi thấp người để tôi trèo lên lưng hắn, sau đó hắn cõng tôi đi. Chúng tôi lên taxi về nhà. Xe vừa đi chưa được bao xa thì tôi bắt đầu chóng mặt, suýt nôn ọe mấy lần. Anh tài xế hoảng hốt tìm và đưa cho tôi mấy cái túi nilon dự phòng, miệng còn càu nhàu vì nhiều lần vớ phải khách say nôn ọe đầy ra xe. Bảo để tôi nằm gối đầu lên đùi hắn, những ngón tay lành lạnh vuốt nhẹ trên má tôi, gạt mớ tóc lòa xòa che kín mặt tôi về đằng sau.Về sau nghĩ lại, tôi cảm thấy chưa khi nào tôi say mà lại thảm hại như thế. Tôi đã từng say khướt trước mặt Bảo, tôi cũng đã từng khóc trước mặt hắn, đã từng yếu ớt như một kẻ sắp chết vì bệnh tật được hắn chăm sóc, thế nhưng những lần đó tôi đều không thấy mất mặt như lần này. Có cái gì đó đang thay đổi trong tâm trí tôi, tôi không biết được, cũng không hiểu được, nhưng tôi biết nó không còn giống trước đây nữa. Hay ít nhất, bản thân tôi sẽ không thể nào quay về làm tôi của ngày xưa nữa.

Đó là chuyện về sau, còn hiện tại, tôi cả người tôi mềm oặt như một con cá chết trên xe taxi, đầu gối lên đùi Bảo, hai chân co quắp lại, cả người chao đảo giống hệt như lần tôi say sóng trên chuyến tàu ra Cô Tô cách đây vài năm.

Đêm hôm ấy, tôi tỉnh giấc trong tình trạng cổ họng cháy khô, lại phát hiện mình đang gối đầu lên đùi ai đó ngủ trên sô pha. Tôi giật mình bò dậy, trong bóng tối lờ mờ bởi ánh đèn hắt qua khung cửa sổ, tôi bắt gặp một đôi mắt đen láy cũng vừa mở ra, đang nhìn mình chằm chằm. Tôi ngơ ngác, không hiểu tại sao mình lại ở nhà, lại còn ở với Bảo chứ không phải con bạn thân của mình. Thấy tôi tỉnh lại, Bảo vặn vặn cổ cho đỡ mỏi, sau đó hỏi:

"Chị còn thấy đau đầu không?"

Tôi lắc lắc đầu, định hỏi hắn tại sao tôi lại nằm ở đây, có phải hắn đã đưa tôi về nhà không, nhưng vừa ngửi thấy một mùi chua lòm trên áo mình thì không khỏi choáng váng mặt mày, phải nhanh bịt chặt lấy miệng mình để át cơn buồn nôn vừa chực trào lên cổ họng. Uống hết nửa cốc nước lọc Bảo

đưa cho, tôi mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Tôi cực kỳ xấu hổ trước tình trạng bết bát của mình, may mà trong phòng rất tối nên chẳng ai nhìn rõ nét mặt của ai. Tôi buộc túm mái tóc rối bù của mình lại, ngại ngùng xin lỗi hắn:

"Hôm qua chị say rồi gọi cho em à?"

Tôi có một tật xấu là uống say là toàn làm ra những chuyện vô cùng xấu hổ, thế nhưng ngủ dậy là lại quên sạch. Ví dụ có một lần, hồi sinh viên, một lần Lương thất tình nên rủ tôi và Hoài cùng mấy cô bạn ở phòng trọ bên cạnh đi uống rượu ốc. Bảy đứa con gái uống hết gần ba lít rượu vodka men, uống đến say mèm, uống say rồi cả lũ dở hơi rủ nhau ra đường ghẹo trai. Đêm hôm ấy, không ít người nhầm tưởng bọn tôi là gái gọi vì cứ đứng bên đường vừa cười vừa vẫy tay hò hét những gã trai đi xe máy ngang qua.

Bảo cũng biết tật xấu này của tôi, vì thế hắn bèn từ tốn giải thích:

"Chị nhắn tin cho em. Lúc em tới thì chị đã say rồi."

"Lương đâu? Nó không về với chị à?"

"Em định vào tìm cả chị ấy, nhưng hình như chị ấy đi với người khác rồi nên…"

Tôi thở dài trong lòng, Lương lại có thêm một mối tình một đêm nữa rồi.

"Xin lỗi nhé, em bận thế mà chị còn làm phiền em." Tôi gượng cười.Rồi như sực nhớ ra, tôi lại hỏi:

"Thế hôm qua chị có nói gì lung tung không?"

Hắn cười, lắc lắc đầu.

"Thế… có làm gì… bậy bạ không?" Tôi nghe rõ tiếng mình nuốt nước bọt trong cổ họng.

Hắn nhìn tôi rất lâu, đôi mắt hắn trong đêm tối sáng lên một cách kỳ lạ. Tôi nín thở, chợt nghe hắn cười khẽ:

"Chị say, nôn ra chăn đệm rất nhiều, em đành để chị ngủ ngoài này. Rốt cuộc chị đã uống bao nhiêu?"

Tôi đã nôn rất nhiều, thảo nào mà mùi trên người tôi lại tởm lợm thế này. Tôi khịt khịt mũi, uống nốt nửa cốc nước còn thừa lại xong, tôi mới đáp:

"Cũng không nhiều. Bọn chị uống bia ở Tạ Hiện xong thì sang Mã Mây ăn đồ nướng. Toàn uống bia thôi. Vào quán bar cũng chỉ gọi cocktail. À, ừm, có thêm một ly rượu đốt nữa, là bạn của Lương mời…"

Nói xong tôi đứng dậy, tập tễnh bước vào phòng, tính lấy quần áo đi tắm một chút. Tôi thấy chăn và ga đệm đã bị lấy đi, sàn nhà cũng được lau sạch sẽ, thế nhưng trong phòng vẫn có mùi cực khó chịu. Lúc tôi đi ra, Bảo vẫn ngồi trên ghế, ngoảnh đầu lại nói với tôi:

"Lau qua người thôi, tắm sẽ bị cảm đấy."

"Biết rồi. Em cứ về đi, ở đây không có chỗ ngủ sáng mai sẽ mệt lắm đấy."

Cuối cùng, đêm hôm ấy, tôi vẫn nằm chèo queo trên ghế sô pha, dùng chăn và gối của Bảo, còn hắn cũng không về mà ở lại, ngồi bệt trên nền nhà, lưng dựa vào chân tôi làm việc đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sáng hôm sau

Không biết ngủ được bao lâu, đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên thì tôi mới một lần nữa thoát khỏi giấc ngủ nặng nề và mỏi mệt. Còn chưa kịp mở mắt, tôi đã thấy tiếng chuông im bặt, sau đó là giọng nam trầm khẽ khàng vang lên, ngay trên đầu tôi:

"A lô?"

Lúc này, tôi mới nhận ra mình lại đang nằm gối đầu trên đùi ai kia, không biết Bảo đã lên ghế ngồi từ lúc nào nữa?

Vì ở quá gần nên tôi nghe rõ ràng giọng con gái ở đầu bên kia:

"Anh đi đâu thế? Em sang nhà mời anh đi ăn sáng mà nhân viên của anh nói anh đi cả đêm không về, cũng không gọi về nhà. Cậu ấy bảo tối qua hình như anh nhận được điện thoại, sau đó vội vã đi ngay. Không có việc gì xảy ra đấy chứ?"

“Không việc gì.” Có lẽ vì sợ tôi thức giấc nên hắn nói chuyện như thì thào vậy. Tôi nằm im giả chết luôn, tai vẫn vểnh lên hóng chuyện.

“Thế tối qua anh ngủ ở đâu? Lần sau đi đâu cũng phải gọi điện về báo chứ, sáng nay nghe tin mà em sợ thót tim.”

“Tối qua anh tới quán rượu đón bạn anh. Khuya quá nên cũng không về nhà nữa.”

“Vậy à? Thế em mời anh với bạn anh đi ăn sáng luôn. Anh đang ở đâu thế, để em bắt taxi qua?”

“Để sau đi, cô ấy say rượu, chắc không dậy được sớm đâu.” Vừa nói, hắn vừa chạm những ngón tay mát lạnh lên dái tai tôi, vuốt ngược về má, ngón tay cái xoa tròn nhè nhẹ vùng tóc mai làm tôi thấy ngứa ngáy mà không dám cựa quậy.

Đầu dây bên kia im bặt trong vài giây, có lẽ còn chưa kịp tiêu hóa những gì mình vừa nghe được, sau đó là tiếng cười nhẹ:

“Bạn gái anh à?”

“Không phải. Thôi em tự đi ăn sáng đi nhé! Anh cũng đang bận làm dự án, hầu hết thời gian đều là làm việc. Em về vào lúc này anh cũng không có thời gian đưa em đi đây đó được.”

“A, không sao. Lần này em về lâu dài, có thể là về hẳn mà, còn nhiều thời gian. Thế thôi, ngày mai hẹn gặp anh ở trên công ty nhé!”

“OK.”

Chẳng hiểu sao, rõ ràng là Bảo đang từ chối cô gái kia, vậy mà tôi lại thấy khó chịu trong lòng. Tôi nhận ra giọng nói kia, là người mà tôi mới gặp hôm qua ở nhà Bảo, là cô gái rõ ràng luôn tươi cười nhưng trong một thoáng chốc lại nhìn tôi bằng ánh mắt vừa dò xét, vừa lạnh lùng, lại có chút gì đó khiêu khích như gặp phải kẻ địch vậy.

Nằm giả chết thêm mười lăm phút, cuối cùng tôi không nhịn được nữa, phải tự mình bò dậy. Tôi giả vờ như không biết về cuộc điện thoại vừa rồi, ngạc nhiên hỏi hắn:

“Mấy giờ rồi thế?”

“Mới bảy giờ, chị cứ ngủ thêm đi. Em xuống mua cái gì cho chị ăn rồi về.”“Thôi, em về nhà mà nghỉ ngơi sớm đi, làm việc cả đêm rồi còn gì. Con người chứ có phải cái máy đâu mà phải hành hạ mình thế. Lúc nào về thì mang chăn với ga giường xuống vất cửa hàng giặt là đầu phố cho chị là được. Giờ chị chỉ muốn ngủ, không muốn ăn gì hết.” Tôi nhìn gương mặt nhợt nhạt như xác chết của hắn thì vội vàng xua hắn về, nếu không tôi sẽ càng có cảm giác tội lỗi đầy mình.

Hắn mỉm cười rất sảng khoái.

“Được.”

***

Sáng hôm ấy, gần mười giờ Lương mới mò về nhà, tinh thần có vẻ rất tốt. Vừa về nhà, nhét một đống rau củ vào tủ lạnh xong, nó nhìn thấy tôi ngồi trên ghế thì ngạc nhiên hỏi:

“Tình nhân nhỏ của mày đâu?”

Tôi lườm nó:

“Ai là tình nhân nhỏ? Mày cũng giỏi lắm, dám bỏ một đứa què quặt như tao ở trên bar mà đi với giai.”

Lương sán lại, véo má tôi lắc lắc mấy cái nói:

“Còn dám trách chị? Đứa nào bỏ bạn trước hả? Tao ra sàn một tí, quay về đã thấy mày biến mất rồi, còn tưởng mày bị thằng nào bắt cóc mất chứ?”

“Thế xong tối qua mày đi với gã Tây kia thật à?” Mặc dù tôi không nhớ Bảo đưa tôi về nhà thế nào, nhưng những gì xảy ra lúc ở bar thì tôi vẫn nhớ được, có lẽ vì lúc đó tôi chưa say.

Nó nằm dài ra ghế, gác chân lên đùi tôi, nói:

“Nào có, vì mày đột nhiên biến mất nên tao làm gì còn tâm tư đi đong giai nữa. Lúc phát hiện ra mày không có ở đấy, tao vội chạy ra ngoài tìm. Mấy thằng nhóc bảo vệ ngoài cửa bảo mày đi với một thằng đẹp trai nào đấy rồi. Tao vội vàng gọi điện cho mày thì mày tắt luôn máy rồi. Tao quáng quàng bắt xe về nhà, ờ… Thấy tình nhân nhỏ của mày ở đây rồi nên tao ra ngoài, không dại làm kỳ đà cản mũi.”

“Nếu mày về thì Bảo đã nói với tao.” Tôi nhìn nó nghi ngờ.

Nó ngóc đầu dậy, cười xấu xa:

“Tao còn chưa lên tới cầu thang đã thấy hai đứa mày… khụ… ờ… Mà tao chẳng hiểu, hai đứa chúng mày rõ ràng là thích nhau đến thế, sao cứ chơi trò mập mờ mãi thế. Trai tân chưa vợ, gái lớn già ế chồng, có gì mà cứ lăn tăn mãi thế hả?”

Tôi không để ý tới lời trêu chọc của nó, chột dạ hỏi:

“Tối qua bọn tao làm sao?”

Lương nhìn tôi khó hiểu, sau đó như nhớ ra cái gì, nó phá lên cười:

“Mày không nhớ gì thật hả? Thế tình nhân nhỏ của mày không bắt mày chịu trách nhiệm gì à?”

“Trách… trách nhiệm gì?”

Nó hắng giọng, tủm tỉm cười và nói với tôi:

“Thì tao về tới cầu thang, thấy bạn ấy đang dỗ dành mày vào nhà, còn mày thì nhất quyết không chịu. Mày cứ đòi sang nhà hắn ngủ. Ờ, gái ngoan như mày lúc nổi loạn cũng buồn cười phết nhỉ?”

Nghĩ tới ánh mắt mập mờ của Bảo đêm qua khi tôi hỏi tôi có làm gì bậy bạ lúc say không, tôi cảm thấy đúng là lúc đó hắn muốn giấu tôi chuyện gì đó thật. Không phải là chuyện này đấy chứ?

“Thấy hắn không cho mày sang nhà, mày bèn hỏi có phải hắn cho đứa con gái nào ở lại không, tại sao phải giấu…” Lương tiếp tục kể, còn tôi đã xấu hổ tới mức muốn độn thổ rồi.

“Rồi mày cưỡng hôn hắn.”

“Cái gì?” Tôi suýt nhảy dựng lên.

“Mày túm tóc kéo đầu hắn xuống rồi hôn người ta ngấu nghiến chứ sao?”

Ôi mẹ ơi, tôi có thể tưởng tượng được mặt mình lúc này đã đỏ rực như gấc chín rồi. Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ làm ra chuyện vừa hoang đường, vừa xấu hổ như thế. Không biết thì thôi, giờ biết rồi, tôi thấy sau này mình sẽ không thể đối mặt với tên kia được nữa.

Lương thấy mặt tôi đỏ rần rần thì không khỏi cười lăn cười bò.

“Thế nên tao mới bảo, chúng mày định chơi trò dấm dứ qua lại này với nhau tới bao giờ nữa. Hôn rồi thì giờ làm tới luôn đi.”

“Không được.” Tôi nghiêm mặt nói với nó. “Sau này có mặt Bảo, mày cũng đừng trêu hắn nữa. Bọn tao chỉ là chị em, không thể nào yêu nhau đâu.”

“Mày đừng sỉ nhục tình chị em của người khác nữa đi. Có chị em nào mà cứ mập mà mập mờ với nhau mãi thế không?” Lương bĩu môi chế giễu.

“Tao nói thật. Dù… dù hắn có tình cảm gì đó với tao thật, nhưng tao thì không. Tao chỉ coi hắn là em trai thôi. Trước đây, cũng đã có lúc tao nghĩ rằng tao thích hắn…”

Đó là trước khi tôi quen Hải không lâu.

Lúc ấy, Bảo chưa tới nhà tôi ngủ qua đêm như bây giờ, chúng tôi cũng không thân thiết tới mức tôi có thể tùy ý đòi hỏi hắn đưa đi đây đi đó bất cứ lúc nào,… Vì nghĩ Bảo không có nhiều người quen ở Việt Nam, hắn lại thực sự coi tôi là bạn nên tôi đồng ý cùng hắn lê la hàng quán hoặc đi dạo ngoài chợ đêm. Tôi lại vừa thất tình nên rất rảnh rỗi, một tuần có bảy ngày thì chúng tôi phải gặp nhau tới năm, sáu lần liền. Hắn là một chàng trai có lối sống phương Tây lịch thiệp nhưng vẫn giữ được cái nền nếp cũ của người Á Đông. Vì vậy, tôi nghĩ có lẽ tôi thích hắn thật, nếu không tại sao cứ dính với hắn như thế mà không cảm thấy khó chịu chút nào. Chúng tôi cứ mập mờ với nhau tới vài tháng, hắn không nói, tôi cũng không dám hỏi.Rồi tới một hôm, tôi nhớ rất rõ bởi đó là lần đầu tiên hắn ngủ qua đêm tại nhà tôi, hắn nằm trên ghế sofa, gối đầu lên đùi tôi ngủ an lành giống như hôm nay tôi đã thức dậy trong lòng hắn. Hắn đến nhà tôi trong trạng thái say khướt, cũng may là còn biết đường tìm đến chỗ tôi. Lúc tôi cho hắn uống nước chanh xong, định đi lấy gối và chăn thì hắn đã níu tôi lại, đặt đầu lên đùi tôi, nói khẽ:

“Chị ngồi yên đây, em chỉ nằm nhờ một chút thôi.”

Hơi thở của hắn toàn mùi rượu tây, thơm nhưng cũng làm tôi ngây ngất. Tôi cúi nhìn hắn, gương mặt hắn hơi hồng lên, môi mím chặt, hai hàng lông mày chau lại. Tôi đưa tay lên xoa xoa vào điểm giữa hai lông mày ấy, thở dài hỏi:

“Sao tự nhiên lại uống say thế này?”

Hắn nhắm mắt không trả lời. Tôi cũng không hỏi nữa, chờ hắn ngủ say một chút sẽ đi lấy gối và chăn. Nhưng vừa định dịch người ra, hắn lại đột nhiên lên tiếng làm tôi giật thót cả người:

“Em nhớ mẹ!”

Giọng hắn nỉ non như một đứa trẻ đang làm nũng.

"Ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai gọi về cho mẹ." Tôi vỗ nhè nhẹ lên tóc hắn.

Nhưng Bảo lại vươn tay, kéo tay tôi xuống, đè chặt trên trên ngực hắn. Tôi không giãy ra.

"Chị biết không, ngoài mẹ em ra, chị chính là người thương em nhất."

Một chữ "thương" đó của hắn làm trái tim tôi chùng xuống.

Đêm đó, tôi cứ ngồi thừ ra trên ghế rất lâu, băn khoăn rất lâu, tự hỏi rất lâu, cuối cùng tôi nghĩ có lẽ mình đã ngộ nhận thật rồi. Có lẽ, tôi chỉ thương hắn, thương như mẹ hắn thương con, thương như anh trai tôi thương tôi, thương như chị thương em? Thương chứ không phải yêu. Tôi chiều chuộng hắn, luôn chăm lo, săn sóc cho hắn, dặn hắn ăn từng bữa cơm, nhưng đó có thực sự là tình yêu không thì tôi không dám chắc. Nếu thực sự thích thì tôi đã rất đau lòng khi quyết định dứt bỏ tình cảm này.

Về sau tôi mới biết, Bảo đã không còn mẹ. Mẹ hắn đã mất được năm năm rồi. Mấy tháng trước, bố hắn đột nhiên cưới người khác, hắn buồn bực bỏ sang Việt Nam. Hôm hắn uống say là sinh nhật của mẹ hắn. Không hiểu sao, lúc nghe hắn kể lại chuyện đó, tôi đã khóc. Cũng từ khi đó, tôi đã xác định trong lòng rằng sẽ luôn đối tốt với hắn, sẽ coi hắn như người thân thật sự của mình…

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chị gái trở về

Đến tận khi Lương tắm xong và quay ra, tôi vẫn còn đang ngồi ngẩn ngơ trên ghế. Tôi không diễn tả nổi tâm tình của mình lúc này, vừa xấu hổ, vừa có chút băn khoăn không biết Bảo sẽ nghĩ về hành động đó của tôi như thế nào? Tôi nên xin lỗi hắn vì hành động thất thố đó hay tiếp tục giả vờ như mình không nhớ những gì đã xảy ra? Thấy tôi vừa ngồi trên ghế vừa lấy gối đập bôm bốp vào trán mình, Lương không khỏi kinh hãi:

"Mày tự tử bằng gối thì khi nào mới chết hả con kia?"

"Phủi phui cái mồm quạ đen của mày. Tao còn chưa đủ xui xẻo à?"

"Mày xui xẻo cái gì chứ?"

Tôi giơ cái chân đau đá đá về phía mặt nó, nó vội vã lùi về sau tránh đi, sau đó bĩu môi nói tiếp:

"Chân mày đau, nhưng mày xem mày có khổ tí nào không? Đi làm có người đưa người đón, còn có trai đẹp hết lòng quan tâm chăm sóc… Cái này người ta gọi là trong họa có phúc đấy em ạ! Tao mong còn chẳng được đây. Nói, biểu lộ ra cái bộ mặt đần độn như thế kia là làm sao?"

Tôi ngước mắt nhìn nó, hỏi một câu gần như là không hề suy nghĩ gì:

"Mày nói xem, tại sao tao lại hôn tên nhóc ấy?"

Lương vừa lau tóc vừa trả lời:

"Thế mà cũng không hiểu. Đó là điều mà mày luôn muốn làm trong tiềm thức, nhưng không dám. Người ta thường nói những lời nói khi say rượu luôn là lời người ta muốn nói từ tận đáy lòng, tao nghĩ hành động người ta làm trong lúc say cũng vậy thôi."

"Vớ vẩn. Thế ông anh nhà tao hồi sinh viên uống say xong tè luôn vào tủ quần áo vì tưởng đó là toilet, mày nghĩ là tiềm thức ông ấy muốn làm như thế lắm chắc?"

"Ha ha, còn có chuyện đó hả?"

Lương cười sặc lên, tôi chưa kịp nói thêm câu gì thì điện thoại lại réo vang. Nhìn màn hình, thấy người gọi là "Mr. Lavender", tôi đấu tranh trong lòng xem có nên bắt máy hay không? Cuối cùng, không muốn người ở đầu bên kia phải đợi lâu, tôi bấm trả lời:

"Chị ăn gì chưa?"

"Chuẩn bị đi ăn với Lương." Tôi vờ như không biết gì về những chuyện đã xảy ra, nhưng nghe thế nào cũng thấy giọng nói của mình có vẻ bối rối, ngượng ngập.

"Ừ. Hiên nói muốn qua thăm chị chiều nay, được không?"

“Không.” Tôi đáp lời rất nhanh, sau đó vội vàng giải thích tiếp. “Chiều nay chị bận rồi, với lại cũng chẳng thân quen gì, em bảo cô ấy không cần khách sáo thế.”

“Em cũng tính từ chối vì em đang bận ngập đầu đây. Thế thôi, chị đi ăn trưa đi. Hôm qua say rượu, nhớ pha chanh với mật ong uống đấy không lại đau dạ dày. Em nghỉ một chút rồi làm việc tiếp đây.”

“Ừ.”

Tôi vừa cúp máy, Lương đã sấn đến, chớp chớp mắt hỏi dồn:

“Sao? Chàng gọi? Mới xa nhau có nửa buổi sáng thôi mà đã lại nhớ nhung rồi à? Cô ấy là ai thế? Có phải cô gái mà mày nói mày không thích tối qua không?”

Tôi giật mình:

“Cô gái nào mà tao nói không thích tối qua?”

“Ai biết, tao nghe mày bảo tên ngẫn nhà mày thế.”

Tôi thật sự muốn đập đầu vào gối chết cho xong. Lương vẫn chưa chịu buông tha, lại hỏi:

“Mày nói thật đi, lý do mày không đến với Bảo là gì? Tao không tin vì cái lý do tình chị em trong sáng thuần khiết vớ vẩn của mày đâu.”

Tôi thở dài. Ngoài cơn say của Bảo đêm ấy như nước lũ tràn bờ, làm tôi buộc phải thay đổi suy nghĩ của mình, thì còn sự tồn tại của một nguyên nhân khác, nó như dằm ăn sâu vào tận trong tim tôi, từng ngày từng giờ nhắc nhở tôi không bao giờ được đặt chân lên con đường đau khổ đó.Tôi nhớ như in đêm trước khi lên máy bay đi Nhật, chị gái khóc trong lòng tôi, sau đó dặn dò tôi rằng đừng bao giờ yêu người nhỏ tuổi hơn mình, nếu không một ngày nào đó tôi cũng sẽ như chị, phải lựa chọn sang tận nơi xứ người để trốn tránh. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với chị, nhưng đó hẳn phải là một chuyện rất khủng khiếp, khủng khiếp tới nỗi chị bỏ qua nước mắt của mẹ, bỏ qua lời khuyên của mọi người để ra nước ngoài. Thậm chí, năm nay đã ba lăm tuổi, chị tôi vẫn không nghĩ tới chuyện lấy chồng. Nỗi đau của chị chính là cái dằm trong lòng tôi, nó làm tôi nhức nhối mỗi lần nhớ lại, nó làm tôi sợ khi nghĩ tới một mối quan hệ như thế.Tôi là người thích sự an toàn, lựa chọn một công việc an toàn, thích chơi với những người bạn cũ, không thích đi xa, ngay cả khi bắt đầu với một ai đó, tôi cũng phải suy nghĩ và đắn đo rất lâu. Tôi lo sợ khi phải dấn thân vào những việc mình không thể nào chắc chắn. Nói cho cùng, có lẽ tôi và Bảo như hiện tại là vì tôi không dám đối mặt với mối quan hệ đem lại cho tôi đủ loại lo sợ như thế. Còn Bảo? Tôi nghĩ hắn coi tôi giống như người thân của hắn hơn…

Lương chở tôi đi ăn miến ngan trộn, sau đó hai đứa vào Starbucks ngồi uống café và chém gió. Hết một buổi chiều, đến tối chúng tôi mới về nhà tự nấu cơm ăn. Ăn cơm xong, hai đứa lại nằm khểnh ra sofa xem ti vi.Khoảng 9 giờ tối, khi tôi đang ôm điện thoại chat trên facebook với Lâm thì chợt có tin nhắn báo có người kết bạn. Tôi mở ra, thấy tên người đó là “Hiên Nguyễn” thì ngẩn ra một chút, cuối cùng vẫn quyết định đồng ý lời mời kết bạn đó. Ngay lập tức, tôi nhận được tin nhắn của cô nàng.

“Hi chị!”

“Hi em!”

“Em là bạn anh Bảo ạ, hôm trước em có gặp chị ở nhà anh ấy.” Cô nàng liền giới thiệu.

“Ừ, chị nhớ mà.”

“Dạ, hôm trước nghe anh Bảo nói chị bị ngã trẹo chân, hôm nay em bảo anh ấy dẫn em sang thăm chị mà anh ấy bận quá ạ! Hôm khác em sang sau chị nhé!”

Tôi nhắn tin cho Lâm xong mới lại trả lời Hiên:

“Không sao đâu, em không cần sang làm gì. Chị cũng gần khỏi rồi mà.”

“Ôi, chị đừng ngại, chị của anh Bảo thì cũng là chị của em mà. Với lại lâu rồi em không về Việt Nam, giờ cũng chẳng còn liên lạc được với nhiều bạn bè nên cũng buồn lắm chị ạ! Thỉnh thoảng chị em mình gặp nhau, hẹn hò nói chuyện cho vui nhé?”

“Ừ, nếu em rảnh thì cứ ới chị.”

“À, em có ít quà mang từ Úc về, hôm trước gặp chị ở nhà anh Bảo bất ngờ quá nên em chưa kịp tặng. Trưa mai chị em mình đi ăn gì nhé, tí em hẹn cả anh Bảo nữa.”

Tôi không muốn đi, thứ nhất tôi và cô gái này rõ ràng chẳng thực lòng quý mến nhau, thứ hai là còn món quà nào của Úc mà tôi không có nữa đâu. Tôi bấm số gọi cho Bảo, vẫn là bắt máy ngay từ hồi chuông thứ hai.

“Bạn em mời chị ngày mai đi ăn trưa, em có đi không?”

Bảo im lặng một lúc rồi hỏi lại:

“Ai cơ?”

“Bạn gái cũ của em?”

Hắn đáp bằng giọng vui vẻ, tôi đoán là hắn đang cười:

“Em nhiều bạn gái cũ lắm.”

“Cái cô mà chị gặp ở nhà em chiều qua ấy.”

“À... Thế tùy chị thôi.”

“Cô ấy bảo sẽ gọi cả em, em có đi không?”

“Em đi hay không có quan trọng lắm không?” Bảo hỏi ngược lại.

“Chị có quen biết gì bạn em đâu, chả lẽ đến ngồi không, không biết nói chuyện gì à?”

“Chị có muốn đi không mới là quan trọng chứ?”

“Chị không muốn đi. Nhưng bạn em mời rồi mà còn từ chối, chị sợ Hiên nghĩ là chị kiêu căng.”

“Không muốn đi thì đừng đi. Đang thay đổi thời tiết, trưa không có việc ra ngoài thì đừng đi đâu cả, gọi cơm về mà ăn.”

“Thôi, người ta đã cất lời mời rồi, đi cho được việc. Cứ từ chối mãi cũng ngại lắm. Mai em qua công ty đón chị nhé!”

“Được. Có gì em sẽ gọi trước. Cũng muộn rồi, chị lấy thuốc ra bóp chân một lúc đi rồi ngủ sớm.”

“Ờ. Chị cũng ngủ giờ đây.”

“Ngoan.”

Hắn cười một tiếng rồi cúp máy. Tôi yên tâm quay lại cuộc trò chuyện với Hiên.

“Cũng được. Vậy trưa mai gặp em. Nhưng đừng mang quà gì cho chị. Năm nào Bảo cũng về Úc, mỗi lần sang đây lại mang cho chị một đống quà rồi.”

“Quà nhỏ thôi, coi như em ra mắt chị ấy mà. Hì.”

Trả lời qua loa vài câu, hẹn giờ và địa điểm ăn trưa xong, tôi chào Hiên với lý do phải đi ngủ sớm để mai đi làm. Nhưng nằm trên giường rồi, tôi trằn trọc mãi không nhắm mắt nổi. Lương đã ngủ từ sớm vì mệt, tôi nằm lăn qua lăn lại đến tận hơn mười hai giờ khuya, trong đầu toàn những suy nghĩ đâu đâu. Lúc tôi nghĩ tới Bảo, lúc tôi lại nghĩ tới Hiên, tới ánh mắt không hề thân thiện của cô gái ấy, nhưng hơn tất cả, tôi nghĩ tới chị gái mình nhiều nhất. Bao năm đã qua rồi, vậy mà vết thương lòng năm ấy chị vẫn chẳng hé lộ với ai, không biết khi ấy chị đã phải chịu tổn thương tới mức nào?

***

Tôi không ngờ, đêm hôm trước tôi còn nằm trằn trọc nhớ tới chị mình thì sáng sớm hôm sau, vào lúc 5 giờ sáng, chị gái tôi, Thảo Vy, đã xuất hiện lù lù ngay ở cửa nhà tôi và bấm chuông inh ỏi. Tôi ra mở cửa, nhìn thấy chị mà còn tưởng mình nằm mơ. Đến tận khi chị tôi lên tiếng hỏi, tôi mới sực tỉnh lại.

“Làm gì mà đứng chắn cửa kinh thế? Nhà này vẫn đứng tên tôi đó cô hai.”

Tôi tỉnh ngủ ngay lập tức, chức năng ngôn ngữ cũng lập tức quay về.

“Sao chị về mà không báo trước?”

“Sao phải báo trước? Về bắt quả tang xem cô có đem trai lạ về ngủ ở nhà của tôi không, không được à?” Chị vừa kéo hai cái va li vào nhà vừa trả lời. Nhìn quanh căn nhà vốn là của mình một vòng, cuối cùng chị nhìn tôi, nửa cười nửa không:

“Hình như cái nhà này có dớp, ai ở đây rồi cũng ế đến già thì phải? Cái Lương đang ở với em à?”

“Vâng. Đợt vừa rồi em bị ngã xe, trẹo chân, ở một mình không làm ăn được gì, mà nó cũng chưa tìm được chỗ ở nên em bảo nó về ở luôn. Mà sao chị biết?” Tôi vội vàng bật điện, lấy nước cho chị. Thú thực, trong lòng tôi vẫn chưa tin được là chị gái của mình sau năm năm ở lỳ bên Nhật, cuối cùng cũng chịu quay về.

“Thấy nó khoe trên facebook vậy.”

Tôi nhìn đồng hồ trên tường, thấy còn sớm bèn bảo chị:

"Chị vào ngủ thêm với Lương đi. Mà bố mẹ đã biết chị về chưa?"

"Chưa. Báo làm gì, mất công ông bà lại đòi lên tận sân bay đón. Chị nghỉ ở đây hôm nay thôi, sáng mai sẽ bắt xe về quê luôn. Ở thành phố sợ lắm rồi, chỉ thèm hương quê."

Mặc dù còn hơi mệt vì đêm qua ngủ muộn nhưng tôi cũng không vào giường nữa. Hai chị em ngồi ở ghế trò chuyện một lúc. Đến sáu giờ, tôi đi tắm rồi đi chợ. Chợ gần nhà, tôi mua bánh cuốn và sữa đậu nành cho chị Vy và Lương, còn mua cả cúc họa mi về cắm. Chị Vy rất thích cúc họa mi, nhớ hồi chị mới mua căn hộ chung cư này, nếu đúng mùa thu thì ngày nào trong nhà tôi cũng có một bình hoa rất đẹp.Tôi đi chợ về, Lương cũng đã dậy, đang ngồi ở ghế chơi với chị gái tôi. Tôi vừa mở cửa, nó đã ríu rít khoe bộ mỹ phẩm mà chị Vy vừa tặng nó. Tôi bày đồ ăn sáng ra, giục hai chị em ăn, sau đó thay đồ đi làm.

"Mới sáu giờ ba mươi, cơ quan nào mở cửa giờ này hả mày?" Lương ngạc nhiên khi thấy tôi xách túi ra cửa.

"Hôm nay tao phải ra ngoài lấy tin nên đến sớm một chút để chuẩn bị. Mày đi làm sau thì đưa chìa khóa cho chị Vy nhé, nhỡ chị ấy ở nhà muốn đi đâu thì còn có chìa khóa. Chiều chắc tao về sớm hơn mày nên không lo đứng ngoài cửa đâu."

"Chân cẳng đã khỏi đâu mà đã phải ra ngoài lấy tin rồi? Thôi bận thì đi đi, kệ chị em tao. Hôm nay tao ở nhà chơi với bà Vy cả ngày luôn." Lương nhe răng cười.

Tôi bắt taxi qua nhà Bảo. Dọc đường, tôi mua hai phần bánh mì Doner Kebap, một cho hắn, một cho tên đệ tử của hắn nếu có ở đó. Lúc thấy tôi xách túi bánh mì đứng ngoài cửa, hắn cũng hơi ngạc nhiên. Tôi còn tưởng sẽ được trông thấy bộ dạng mệt mỏi, bơ phờ vì cả đêm thức trắng làm việc của hắn cơ, không ngờ nhìn hắn rất chỉn chu, cả người còn thoang thoảng mùi xà phòng thơm nữa.

"Em vừa đi chạy bộ ngoài công viên về. Dạo này bận bịu, không đi tập được, người cứ lì ra. Sao chị lại đến vào giờ này?"

Hắn vừa nói vừa đi vào bếp, rót từ trong bình thủy tinh ra một cốc sữa ấm đưa cho tôi. Mặc dù không quá giỏi việc bếp núc nhưng Bảo lại rất chăm chỉ làm sữa hạt và các loại nước ép rau củ. Tôi nghĩ hắn giữ được dáng và làn da không bị việc thức đêm tàn phá là do mấy loại đồ uống tự làm này. Tôi ngồi vào ghế, ngoan ngoãn uống sữa, nhìn hắn nướng lại bánh mì cho nóng, không nhịn được tò mò, hỏi:

"Đệ tử của em đâu?"

"Nó còn đang ngủ. Hôm qua nó thức tới ba giờ sáng."

"Ừ…"

"Sao hôm nay chị lại sang đây sớm thế? Không đi làm à?" Hắn quay lại nhìn tôi, ánh mắt chăm chú.

"Chị Vy về rồi."

Mặc dù Bảo và tôi biết nhau sau khi chị Vy đã đi Nhật, nhưng tôi đã từng kể cho hắn nghe nhiều về bà chị giỏi giang này của mình.

"Đột ngột vậy à? Sáng nay sao?"

"Ừ, năm giờ sáng. Đến giờ chị vẫn nghĩ là mình đang mơ." Tôi nhoẻn miệng cười.

"Nhìn chị rất vui." Hắn cũng cười, ánh mắt lấp lánh làm tôi không khỏi nhớ đến ánh mắt của hắn nhìn tôi đêm hôm trước, lại tưởng tượng ra cảnh tôi đã "cưỡng hôn" hắn ra sao.

Đột nhiên tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng. May mà hắn đã quay đi lấy bánh mì ra khỏi lò nướng.

"Ừ. Vui chứ. Năm năm rồi chị ấy mới chịu trở về."

"Nên chị chạy đến đây báo tin sao?" Hắn đặt đĩa bánh mì lên bàn, kéo ghế ngồi đối diện tôi, bắt đầu xử lý bữa sáng của mình.

"Người ta gọi là chia sẻ niềm vui chứ, ngốc thế." Tôi bĩu môi.

"Ừ. Uống sữa đi. Ăn xong em đưa chị đi làm."

"Không cần đâu, chị ngồi chút thôi, chút nữa lại gọi taxi đi. Từ đây tới cơ quan chị cũng gần mà."

"Sáng nay em lên công ty báo cáo tiến độ dự án, tiện đường đưa chị đi làm thôi." Hắn thủng thẳng gặm bánh mì, từ tốn gạt bay lời từ chối của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn cốc sữa trên bàn, thầm nghĩ liệu có phải hôm nay Hiên tới công ty hắn nhận công tác mới nên hắn cũng muốn tới hay không? Mọi khi, mỗi lần làm dự án, trừ phi tôi ốm sốt liệt giường, nếu không tôi cũng chẳng có cơ hội nhìn thấy mặt hắn. Vậy mà sáng nay hắn còn có thể dậy đi tập thể dục, ngồi ăn sáng một cách đàng hoàng và chỉn chu để chuẩn bị tới công ty nữa. Tôi chưa rõ thái độ của hắn với Hiên thế nào, nhưng cô gái kia thì chắc chắn đang muốn hàn gắn lại chuyện cũ.Nghĩ tới đây, không hiểu sao trong lòng tôi dâng lên một cỗ bực bội khó nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chị gái đại nhân nổi trận lôi đình

Đến gần trưa, tự nhiên tôi đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ để chờ người tới đón. Gần mười một rưỡi, Bảo nhắn tin nói phải chở Hiên đi xem nhà luôn, dặn tôi cứ bắt taxi tới quán trước, chiều hắn sẽ chở tôi về. Tôi hậm hực, không thèm suy nghĩ nhiều, lập tức gọi cho Ngọc.

"Đi ăn với bọn chị không?"

"Ăn gì hả chị? Mà với anh Bảo nữa ạ?" Ngọc hỏi lại, giọng hơi ngập ngừng. Tôi cứ tưởng nhắc tới Bảo thì cô bé này phải vui lắm mới đúng chứ?

"Ừ. Với một người nữa. Mà chị không thích gặp người lạ nên rủ em đi cùng cho vui. Đi không?"

"Chắc em không đi đâu chị!" Ngắc ngứ mãi, cuối cùng Ngọc quyết định từ chối.

"Sao lại không đi? Em với Bảo giận nhau gì à?"

"Bọn em thôi hẳn rồi ạ! Giờ em cũng ngại gặp anh ấy lắm. Chị cứ đi với anh ấy đi nhé!" Ngọc cười nhẹ.

Tôi sửng sốt, biết là đôi này vẫn có vấn đề nhưng không nghĩ lại kết thúc nhanh như thế. Tuần trước nữa vẫn còn thấy dắt díu nhau sang chỗ tôi ăn tối cơ mà? Nhưng nghĩ tới Hiên, tôi lại không nhịn nổi cơn tức trong bụng, tiếp tục nài nỉ:

"Thế kệ nó. Coi như em đi với chị đi. Hôm nay bạn gái cũ của nó ở bên Úc về, gọi điện mời chị ăn cơm. Em đi cùng chị đi, nhé?"

Thấy tôi nài nỉ, Ngọc lại im lặng, sau đó đành đồng ý. Tôi bảo con bé chạy xe qua tòa soạn đón mình rồi chạy đi mượn bà chị đồng nghiệp áo chống nắng và mũ bảo hiểm. Thực ra, tôi cũng cảm thấy có chút áy náy với Ngọc khi nghĩ hình như mình hơi lợi dụng cô ấy. Tôi không thích Hiên nên mới tìm Ngọc tới, lại không ngờ hai bọn họ đã kết thúc rồi.Khi tôi và Ngọc tới thì Bảo và Hiên đã đợi sẵn ở đó, đang ngồi nói chuyện với nhau. Nhìn thấy Ngọc đi sau lưng tôi, Bảo hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì, chỉ mỉm cười vẫy vẫy tay ra hiệu. Hiên quay đầu nhìn, cũng mỉm cười rất tươi và chỉ vào chỗ trống bên cạnh mình:

"Chị, chị ngồi đây đi!"

Tôi gật đầu chào họ, rồi bảo Ngọc ngồi vào bên cạnh Bảo, sau đó giới thiệu:

"Đây là Ngọc, bạn chung của chị với Bảo. Sáng nay hai chị em đi chơi với nhau nên chị bảo em ấy tới đây ăn trưa cùng luôn. Hai người đợi lâu chưa?"

Tôi vừa ngồi xuống đã bị một mùi thơm nồng của nước hoa xộc vào mũi, vội vàng bụm lấy miệng và hắt hơi một cái. Tôi thường hay bị hắt hơi khi tiếp xúc với mùi nước hoa quá đậm, không ngờ Hiên lại có sở thích sức loại nước hoa kinh khủng thế này.

"Sao hai chị em không đi taxi cho đỡ nắng? Nghe nói tuần sau có gió mùa nên tuần này nắng gay gắt lắm." Bảo cau mày.

"Đi xe máy cho thoáng. Bụng dạ vẫn còn cồn cào, cứ nghĩ tới xe là chị lại buồn nôn." Tôi bịa tạm một lý do, sau đó đẩy quyển thực đơn cho Ngọc, giục. "Gọi món ăn đi em, đói quá đi mất!"

Trong lúc Ngọc chăm chú gọi món ăn, Hiên kéo tay tôi, dúi cho tôi một cái túi giấy nhỏ, nói:

"Em tặng chị nè. Anh Bảo nói chị không dùng nước hoa nên em tặng chị một túi trà nụ hoa oải hương. Trà này có rất nhiều công dụng, năm nào em cũng gửi về cho bố mẹ em ở nhà mấy hộp, các cụ rất thích."

"Cảm ơn em nhé!" Tôi cười, cất túi trà vào trong túi xách tay, sau đó liếc nhìn Ngọc và Bảo đang chụm đầu gọi món ăn.

Hiên cũng nhìn hai người họ, sau đó lại lục trong túi ra một túi thơm nhỏ, đưa cho Ngọc.

"Chị không biết em cũng tới nên không chuẩn bị sẵn quà được! Chị tặng em túi thơm này, mong em đừng chê!"

Ngọc nhận lấy, cảm ơn rất lễ phép, không để ý tới ánh mắt đầy vẻ tìm tòi, đánh giá của Hiên.

Bữa cơm diễn ra trong không khí vui vẻ, ít nhất là bề ngoài. Hiên nói nhiều nhất, kể đủ thứ chuyện ở nước ngoài, còn kể cho Bảo nghe về đám bạn chung của họ ở bên đó. Tôi và Ngọc ngồi nhấn nhá đồ ăn, mặc kệ hai người kia thích nói gì thì nói. Với bữa cơm này, tôi hoàn toàn không tự nguyện tới, có chăng cũng vì Bảo, mà Ngọc thì càng không muốn. Có lẽ cô ấy nể tôi nhiều lắm nên mới đồng ý đi thế này. Đang ăn thì Lâm nhắn tin cho tôi.

"Anh chuẩn bị lên máy bay rồi đây."

“Anh ăn trưa chưa?” – Tôi nhắn lại ngay, lòng vui như nở hoa vì cuối cùng Lâm cũng đã kết thúc chuyến công tác.

“Chưa, anh ra sân bay luôn cho kịp giờ. Chiều về ăn sau cũng được.”

“Trên máy bay có đồ ăn nhanh đó, anh gọi gì ăn cho đỡ đói.”

“Đồ ăn trên máy báy vừa đắt vừa không ngon. Không sao, bay có hai tiếng thôi, anh vẫn nhịn được mà. Chỉ muốn về cho nhanh nhanh. Nhớ Hà Nội.”

“Hì. Hà Nội đang nắng gắt muốn chết rồi đây.”

“Nhớ em nữa!”

Tôi thấy mặt mình hơi nóng, ngẩng đầu thấy Bảo đang nhìn mình thì không khỏi chột dạ. Nhưng niềm vui đang lan tỏa trong lòng thì tôi không thể nào che giấu được, nó đã lan ra cả nụ cười trên môi.

Tôi còn chưa biết nhắn lại thế nào, Lâm đã tiếp tục gửi một tin:

“Anh check in đã. Tối gặp nhé?”

“Vâng. Lúc nào anh về thì nhắn tin cho em. Em đang ăn trưa với bạn.”

“Ừ. Thế ăn đi. Hẹn gặp em tối nay.”

“Thượng lộ bình an.”

Bữa cơm trưa cuối cùng cũng trôi qua. Tôi nằng nặc nói sẽ về cùng với Ngọc, Bảo lại đưa Hiên về công ty. Lúc đi ra cửa, hắn nhìn tôi chòng chọc nhưng không nói gì làm tôi thấy sợ. Hình như hắn giận tôi thì phải?

Tôi mặc kệ, ai bảo hắn không tới đón tôi như đã hứa chứ? Tôi và Ngọc về, nhưng trong lòng cứ hậm hực mãi cái thái độ chẳng nóng chẳng lạnh kia của Bảo nên về tới văn phòng là tôi trả áo, trả mũ cho đồng nghiệp rồi nhờ Ngọc chở về nhà luôn. Tôi mời Ngọc lên nhà chơi, nghỉ qua trưa cho đỡ nắng rồi về, cô lập tức nhận lời. Thấy chị Vy không có nhà, tôi bèn gọi cho Lương. Hóa ra nó đưa chị tôi đi ăn trưa và đi uống cafẽ.

Khác với những lần trước khi tới đây cùng Bảo, lần này Ngọc có vẻ tự nhiên hơn. Có lẽ, cô ấy cảm thấy giữa chúng tôi không còn là mối quan hệ bắc cầu qua Bảo nữa, mà đã trở thành bạn thực sự, nên lúc này cũng không tỏ ra khách sáo với tôi như trước. Nằm trên giường của tôi, thấy tôi không ngủ, cô quay sang tâm sự:

“Chị Hiên lúc nãy là bạn ở bên Úc của anh Bảo phải không chị?”

“Ừ. Bạn gái cũ của Bảo ở bên ấy.”

“Thảo nào, em thấy chị ấy nhìn anh Bảo cứ lạ lạ. Nhưng chị ấy tự tin chị nhỉ?”

“Em mới ra trường, đi làm một thời gian cũng sẽ có được sự tự tin đó thôi. Mà em đã đi làm chưa?”

“Em đang chờ vào nhà nước chị ạ!” Giọng Ngọc buồn buồn. “Em cũng muốn đi làm ngoài lắm, nhưng mẹ em bảo vào nhà nước ổn định, có bảo hiểm, không bị hạn chế thời gian, mà sau này về còn có lương hưu nữa.”

“Ngày xưa mẹ chị cũng cứ lo thế đấy… Giờ bị bó chân rồi, chị muốn nghỉ để làm một công việc tự do cũng khó. Thôi thì cứ cố gắn bó với nghề này, kiếm một tấm chồng, mua một căn hộ nhỏ, cứ thế sống với nhau tới hết đời là xong.”

“Chị nói giống mẹ em thế. Mẹ em cũng không thích em quen với anh Bảo đâu.”

Tôi ngạc nhiên, đặt điện thoại xuống giường, xoay người sang nhìn Ngọc, hỏi:

“Sao thế? Chị thấy Bảo được mà.”

“Trước đây em không hề biết anh ấy là người Úc, đến tận mấy tuần trước, lúc em hỏi chị là bố mẹ anh ấy có khó tính không ấy, sau đó anh ấy kể em mới biết hóa ra anh ấy sống ở nước ngoài. Lúc nghe em kể chuyện này, mẹ em bảo cưới người nước ngoài rất phức tạp. Mặc dù anh ấy có ông bà, bố mẹ là người Việt, ăn cơm Việt, nói tiếng Việt, nhưng Quốc tịch vẫn khác nhau. Mà mẹ em thì không muốn em ra nước ngoài theo anh ấy. Nếu anh ấy ở lại và chúng em cưới nhau, em cũng muốn anh ấy đổi lại quốc tịch Việt Nam… Nhưng anh ấy không đồng ý điều đó. Thế là bọn em chia tay.”

Tôi thật sự bị kinh ngạc bởi chưa từng nghe Bảo nói tới chuyện này. Tôi chỉ nghĩ hắn là kẻ có số đào hoa, việc nay thích cô gái này, mai quen cô gái khác là chuyện như cơm bữa, chẳng có gì là chuyện to tát cả. Ngọc mỉm cười, nói tiếp:

“Hơn nữa, em cũng biết là anh ấy không yêu em, có thì cũng chỉ là thích một chút xíu xiu thôi. Lúc chia tay, em có hỏi anh ấy điều đó, anh ấy cũng thừa nhận. Điều đó em đoán được lâu rồi, chỉ là gần đây mới dám khẳng định.”

Tôi thở dài:

“Ừ, chị cũng nghe Bảo kể là có thầm thích một cô gái tận hai năm trời, chắc là cô gái đó thôi. Vì bấy lâu chơi với nó, chị có biết ai ngoài em nữa đâu. Mấy đứa con gái khác còn không trụ được vài tuần. Với lại, nếu có thì Bảo đã kể cho chị nghe rồi.”

Ngọc nghiêng người, tối đầu lên cánh tay, tròn mắt nhìn tôi:

“Chị không biết thật à?”

“Không.” Tôi lắc đầu, quả thực bây giờ tôi cũng rất muốn biết, người hắn để trong lòng là ai, sao có thể giấu kín như thế được chứ?

Ngọc nhìn tôi hồi lâu như thể đang đánh giá độ chính xác trong câu trả lời của tôi. Tôi lại cười.

“Người như Bảo, chắc chỉ nên để trưng bày trong tủ kính cho người ta ngắm thôi. Chứ thả ra thật đúng là phiền toái.”

Ngọc cười khanh khách vì lời ví von của tôi. Sau đó hai chị em không nói gì nữa, tôi chơi cờ được một lúc thì cũng ngủ quên luôn.

Buổi chiều, khi tôi ngủ dậy, Ngọc đã dậy từ bao giờ, đang nằm đọc tin trên điện thoại. Thấy tôi thức, cô ngồi dậy, buộc lại tóc và nói với tôi:

“Chị ngủ say quá nên em không nỡ gọi. Em phải về đây, về sớm đi làm lại tóc. Mẹ em vừa gọi, chắc sang tháng là em có thể đi làm rồi.”

“Chúc mừng em.”

“Vâng, vạn sự khởi đầu nan. Cứ đi làm xem sao đã chị ạ!”

“Mà em đi làm tóc hả? Cho chị đi với.”

“Dạ?” Ngọc tròn mắt như thể không tin những lời tôi vừa nói.

Tôi vò vò mái tóc dài rối bù của mình, cắn răng quyết định:

“Chị cũng muốn đi cắt tóc.”

***

Hai chị em ngồi ở salon tóc từ ba giờ chiều tới tận bảy giờ tối, cuối cùng tôi cũng có được một mái tóc mới ưng ý. Tôi quyết định cắt hẳn mái tóc dài ngang lưng của mình, thay vào đó là một mái tóc cắt ngắn ngang cằm, uốn xoăn nhẹ, còn nhuộm màu xanh rêu rất sành điệu. Cậu thợ làm tóc cho tôi cứ suýt xoa mãi, khen mái tóc rất hợp với dáng mặt tôi, còn xin chụp lại ảnh để làm mẫu cho khách. Ngọc không cắt tóc, chỉ uốn xoăn lọn lớn và nhuộm màu khói, trông chững chạc hẳn ra.

Trong lúc tôi làm tóc, Lâm có gọi điện báo đã về đến nơi và hẹn tối đi ăn, vậy nên tôi và Ngọc đành tạm biệt nhau tại đó. Ngọc về được một lát thì Lâm cũng tới. Tôi vừa lên xe, anh đã tròn mắt nhìn tôi, phải mất hơn mười giây sau mới bật cười thành tiếng:

“Kiểu tóc này rất hợp với em đó.”

Tôi gãi gãi đầu cười:

“Ban đầu em cũng chỉ định cắt ngắn thôi, nhưng mấy đứa trong salon tóc cứ dụ dỗ nên em làm xoăn rồi nhuộm luôn. Lâu lâu cũng phải làm mới mình chút chứ ạ!”

“Ừ, nhìn rất đẹp. Em muốn đi ăn gì?”

“Em ăn gì cũng được ạ! Hay mình đi ăn đồ cuốn đi, em biết một nhà hàng chuyên món cuốn ở Giảng Võ đấy.” Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi đề nghị.

“Được.” Lâm tặng cho tôi một chiếc khăn rằn Nam Bộ rất đẹp. Tôi khoe với anh việc chân đã có thể đi lại bình thường, dù còn hơi tập tễnh nhưng cũng không cần phải dùng tới nạng chống nữa. Đang ăn thì Lương gọi, lúc này tôi mới nhớ ra mình còn một bà chị gái mới về nước chưa đầy hai mươi tư tiếng, thế mà đứa em gái là tôi đây lại bỏ rơi chị mình và đi hẹn hò với trai. Tôi vừa bắt máy, giọng Lương đã gấp gáp:

“Mày đi đâu thế? Lại hẹn hò với giai à?”

“Tao đi ăn tối với anh Lâm, tí nữa về ngay thôi. Quên không gọi bảo hai người chủ động đi ăn.”

“Ăn uống gì nữa. Mày về nhà ngay đi. Bà chị mày đang phát hỏa lên đây này, nhanh không cháy nhà bây giờ.”

“Có chuyện gì thế?” Tôi ngạc nhiên.

Tôi biết tính chị Vy. Chị là người tính tình thẳng thắn, mạnh mẽ nhưng không nóng nảy, để tới mức độ “cháy nhà tới nơi” như Lương nói thì hẳn phải là chuyện kinh khủng lắm. Ở đầu dây bên kia, Lương chép chép miệng:

“Thôi, về rồi nói chuyện. Về luôn đi nhé!”

“Ừ, được rồi. Đợi chút, tao về ngay đây.”

Tôi vừa cúp máy, Lâm đã hỏi với vẻ mặt lo lắng:

“Có chuyện gì thế?”

Tôi cười gượng với anh:

“Nhà em có chút chuyện gấp. Chắc em phải về ngay. Xin lỗi anh, để hôm nào rảnh em sẽ mời anh ăn bù nhé!”

“Hay ăn nốt bữa rồi về chứ anh thấy em đã ăn được gì đâu.”

“Chắc thôi anh ạ! Bạn em bảo về gấp, chắc là chuyện quan trọng. Anh cứ ăn đi, em ra bắt taxi về luôn.” Tôi đứng dậy, chào Lâm, vội cầm lấy túi xách định đi ra cửa.

Nhưng vừa quay người đi thì Lâm đã níu tay tôi lại. Anh cầm lấy tay tôi, bàn tay anh mềm mại và lành lạnh. Anh nhìn vào mắt tôi, nhẹ nói:

“Để anh đưa em về.”

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bí mật bị lộ

Tôi không nghĩ, ngày đầu tiên chị gái về nước đã xảy ra chuyện ầm ĩ đến thế này!

Mọi chuyện phải bắt đầu từ cái tội ham đi chơi, không về nhà của tôi.

Hôm nay Lương đưa chị Vy đi chơi, định bụng đợi tôi đi làm về thì ba chị em sẽ cùng nhau ra ngoài ăn tối rồi đi bar chơi. Nhưng vì tôi bận đi ăn với Lâm nên cuối cùng chỉ có Lương và chị Vy đi với nhau. Hai người giải quyết bữa tối bằng hai suất KFC, sau đó chị Vy nảy ra ý định đến thăm chú Minh để tạo cho chú thím một sự bất ngờ.

Khi đến nơi rồi, thay vì được chứng kiến cảnh gia đình đầm ấm của chú thím với hai đứa nhóc em sinh đôi kháu khỉnh thì hai người họ lại được nghe thấy một màn tình cảm mùi mẫn của thím tôi và một người đàn ông xa lạ. Cái này cũng không thể trách họ, bởi lúc họ đến, màn yêu đương đó diễn ra ở ngay trước cửa nhà, thím Mai khóc và được một người đàn ông khác ôm lấy vỗ về rất tình cảm. Và bà chị gái mạnh mẽ của tôi đã xông vào họ như một người đàn bà đang đánh ghen bồ nhí của chồng vậy, chỉ khác ở chỗ người ăn đòn nhiều hơn là người đàn ông kia.

Sau khi thấy chị Vy bị cả thím Mai và Lương giữ lại, người đàn ông vội vã rời đi với khuôn mặt tái nhợt và có vài vết cào cấu rất đáng sợ. Sau đó, người thím yếu đuối của tôi đã tự chủ động mà nói ra tất cả mọi chuyện, ngay cả những chuyện thím vẫn luôn giấu tôi cũng nói ra hết.

Người đàn ông đó là mối tình đầu của thím Mai, cũng là người mà thím đã yêu tha thiết trước khi về làm dâu nhà tôi. Hai người họ yêu nhau từ thời cấp ba, lên đại học, đến khi ra trường đi làm, cả hai lại hẹn nhau học thạc sĩ xong sẽ về chung một nhà. Hai mươi tám tuổi, trong khi thím háo hức chờ đợi một đám cưới thì người đàn ông ấy lại quyết định ra nước ngoài định cư cùng gia đình một người họ hàng. Thím tôi đau khổ vô cùng, không thiết tha yêu đương gì nữa. Đến khi ngoài ba mươi tuổi vẫn không có ý định lấy chồng. Sau đó vì gia đình thúc giục, lại được mai mối nên cuối cùng thím mới nhận lời lấy người đàn ông chân chất, thật thà, xuất thân từ nông thôn là ông chú út nhà chúng tôi. Khoảng sáu tháng trước, người đàn ông đó đột ngột quay về và tìm gặp thím tôi, nói rằng không muốn ra nước ngoài nữa vì anh ta không quên được thím. Hai người họ như tro tàn lại cháy, quấn lấy nhau không rời. Thím Mai lao vào cuộc tình tội lỗi này mà không cần nghĩ tới hậu quả, bởi trong trái tim thím, tình yêu của người đàn ông này lớn hơn hết thảy gia đình, chồng con, luân thường đạo lý.

Ngay cả chuyện chú tôi bỏ nhà ra đi thím cũng kể hết. Thím còn nói, có lẽ chú đã biết chuyện thím ngoại tình nên không muốn về nhà. Nghe thím kể đến đây, chị tôi đùng đùng nổi giận, sau đó bỏ về nhà.

Tôi đã gọi cho Lương trên đường từ nhà hàng về và được nó tóm tắt cho nghe tất cả những chuyện này. Lúc về đến nhà, bà chị tôi đang ngồi trên ghế, gọi điện về quê cho bố mẹ tôi. Nghe giọng ngọt như mía lùi của chị, ai mà tưởng được cách đó không lâu chị còn hung hãn lao vào đánh người cơ chứ?

Sau khi kết thúc cuộc gọi, chị ngẩng đầu, nghiêm mặt hỏi tôi:

“Em biết chú Minh không về nhà bao lâu rồi?”

Vì đã lên gân cốt từ trước nên lúc này tôi đã bình tĩnh hơn, bèn ngồi xuống ghế, từ tốn trả lời:

“Từ sau hôm chú ấy bỏ đi, thím Mai có gọi hỏi em. Sau đó chú cũng gửi email cho em, báo muốn đi xa một thời gian cho khuây khỏa.”

“Bà Mai ngoại tình, bảo sao ông ấy không chán đời, không bỏ nhà ra đi.” Chị Vy hừ giọng. “Chuyện quan trọng thế sao em không gọi điện về nói với ông bà hay bố mẹ?”

“Vừa rồi chị cũng không kể gì với bố mẹ mà. Em nghĩ chuyện này quan trọng thật, nhưng nếu nói với ông bà nội hay bố mẹ, chỉ sợ mọi người sẽ càng thêm lo, mà lại chẳng giải quyết được việc gì.” Tôi nhún vai.

Chị Vy im lặng, ngồi khoanh tay dựa lưng trên ghế. Tôi cũng ngồi yên lặng, không biết có nên kể cho chị nghe chuyện tôi quen người biết tung tích của chú Minh hay không? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tôi vẫn quyết định không kể. Dù sao chị tôi cũng không biết tên Pawn kia là ai, có kể thì cũng chỉ làm mọi chuyện rối rắm thêm mà thôi.

“Còn chuyện kia của thím Mai thì sao bây giờ?”

“Bà ấy không cần chồng với con nữa thì cho bà ấy tự do với tình yêu của mình.” Dường như chị tôi đã hoàn toàn mất đi thiện cảm với thím Mai nên hễ nhắc tới thím là giọng chị lại đầy oán giận.

Cũng đúng, nếu không vì cái sai của thím ấy, chú tôi đã không uất ức mà bỏ đi. Người sai là thím ấy, tại sao chú Minh lại là người phải chịu chứ? Còn may là chị tôi chưa biết chuyện thím được người đàn ông kia đưa vào bệnh viện phá thai, mà cái thai đó gần như chắc chắn là kết quả của sự vụng trộm kia. Nếu biết cả chuyện đó, chắc cơn giận của chị sẽ không dừng dễ dàng như thế.

Chị tôi thông báo ngày mai sẽ về quê nghỉ ngơi vài ngày, sau đó sẽ trở lại để giải quyết dứt điểm chuyện này. Dù sao nếu chú tôi cứ đi mãi không về, cuối cùng thế nào ông bà và mọi người ở quê cũng sẽ sinh nghi rồi biết chuyện hết.

Tôi đi tắm xong, không biết làm gì nên ngồi trên ghế nhắn tin với Lâm kể lể chuyện xảy ra trong tối nay. Lâm có vẻ thông cảm lắm, anh còn nói sẽ cố giúp tôi chuyện tìm người đánh bại tên Pawn kia. Nhắc tới Pawn, tự nhiên tôi mới nhớ ra là mấy tin nhắn gần đây của hắn tôi đều không trả lời. Hôm nay, chuyện đã gần như vỡ lở, tôi nghĩ mình cũng nên thử ướm hỏi lại một lần nữa xem sao. Thế là tôi nhắn tin cho hắn.

“Anh chuyển lời này cho chú tôi được không?”

Pawn nhắn lại ngay:

“Được, cô cứ nói đi.”

“Bảo chú ấy là chị gái tôi về nước rồi. Chúng tôi cũng biết hết mọi chuyện rồi. Chú ấy không phải chạy trốn như thế. Dù có thế nào thì cũng nên dũng cảm đối mặt với sự thật đó.”

“Cô đã biết rồi ư?”

“Phải. Bây giờ ở nhà tôi đang rối tung rối mù lên rồi. Tôi chẳng hiểu sao anh lại vô tâm tới mức còn bày ra cái quy luật vớ vẩn kia để thách thức tôi làm gì?”

“Xin lỗi, không phải tôi không muốn nói, mà tôi muốn giữ lời hứa với chú của cô. Chú ấy đang gặp vấn đề về tâm lý cũng như sức khỏe, tôi nghĩ như hiện tại thì tốt cho chú ấy hơn. Nếu phải đối mặt với áp lực cũng như sự buồn phiền, tôi sợ chú ấy sẽ không chịu nổi.”

“Chú tôi bị ốm.”

“Lúc mới gặp tôi thì tinh thần chú ấy suy sụp, sức khỏe đương nhiên cũng rất tệ. Bây giờ thì khá lên rồi. Khi nào nghĩ thông thì chú ấy sẽ về thôi.”

“Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

“Tôi có thể gặp mặt anh được không?”

“:)”

Pawn trả lời tôi bằng một cái mặt cười khó hiểu. Tôi trả lời bằng một dấu hỏi chấm. Sau đó, hắn lại hỏi:

“Cô tưởng tượng, khi gặp tôi, tôi là một người thế nào?”

“Mấy tên suốt ngày cắm cúi vào máy tính để chơi cờ như anh chắc giống dân công nghệ, người gầy, cao, da trắng nhợt thì thiếu nắng, tóc bù xù như tổ quạ. Ha ha!”

“Thực ra trước đây tôi không thế đâu. Trước đây tôi cũng thích ra ngoài lắm, thời gian tôi ở ngoài còn nhiều hơn ở trong nhà ấy. Nhưng sau khi chia tay người yêu, tôi bắt đầu ít ra ngoài hơn, sau đó lại lựa chọn một công việc suốt ngày ngồi trong phòng kín nên người đúng như cô miêu tả đấy.”

Pawn nhắn rõ dài, giống như đang tâm sự vậy. Tôi bấm rồi lại xóa tin mấy lần, cuối cùng lặp lại câu hỏi ngắn cũn lúc nãy:

“Thế tôi gặp anh được không?”

“Không.”

“Vì sao?”

“Vì tôi không thích gặp cô.”

“Vì sao?”

“Vì cô nhiều chuyện quá!”

“Anh chưa từng gặp, sao biết tôi nhiều chuyện?”

“Tôi biết.”

“Không cho gặp thì thôi. Tôi cũng chỉ muốn cảm ơn anh chứ có định ăn thịt anh đâu.”

“Ha ha. Lúc nào có thể gặp, tự nhiên chúng ta sẽ gặp thôi.”

Đang nhắn tin trả lời thì có cuộc gọi đến của Bảo, tôi đành nghe máy trước. Vì vẫn còn giận hắn chuyện lúc trưa không tới đón mà đưa cô người yêu cũ đi xem nhà nên cả ngày nay tôi không thèm hỏi han gì cả. Cuối cùng hắn cũng biết đường chủ động gọi cho tôi trước.

“Đói không?” Tôi vừa bắt máy đã nghe hắn hỏi.

Tôi sực nhớ tối nay đi ăn với Lâm, đáng lẽ sẽ là một bữa no nê nhưng cuối cùng lại vì cuộc gọi của Lương mà bỏ về giữa chừng, lúc trưa cũng ăn rõ ít vì mải bận tâm chuyện khác. Nếu không bổ sung năng lượng ngay chắc đêm nay tôi sẽ ngất trên giường vì đói mất. Mặc dù rất đói nhưng tôi vẫn ra vẻ một chút:

“Đói. Nhưng sắp thành heo rồi, không dám ăn gì nữa đâu.”

“Đói chết thì heo cũng không được làm chứ đừng nói là làm người. Thôi đi đi, em mời.”

“Nhà ngươi có âm mưu nuôi béo ta rồi bán đi phải không?”

“Không, nuôi béo rồi thịt chứ bán làm gì, em có thiếu tiền đâu.” Bảo cười ha ha.

Tôi không dám tiếp tục chủ đề dễ làm người ta hiểu nhầm này nữa, giả bộ thở dài:

“Ăn gần gần thôi nhá, ăn no đi xa xóc bụng lắm.”

“OK. Tối hơi lạnh, chị thay đồ đi, em qua đón chị.”

Vừa thấy tôi, Bảo đã ngớ người ra sau khi thấy mái tóc cụt ngủn của tôi. Hắn giật giật tóc ở sau gáy tôi, chẹp miệng:

“Tóc đẹp vậy mà chị cắt đi, không thấy tiếc sao?”

Tôi hất tay hắn ra rồi lóc cóc trèo lên xe. Hắn không nói gì thêm, nổ máy phóng đi. Vì tôi nói ăn gần nên Bảo chọn ngay một quán quen cách nhà tôi chỉ vài trăm mét. Đó là quán gà tần thuốc bắc nổi tiếng nhất khu vực, lúc nào cũng mở đến hơn hai giờ sáng mới đóng cửa. Chúng tôi có ghé ăn ở đây mấy lần, còn lại phần lớn là Bảo mua rồi đem tới nhà tôi để ăn và làm việc đêm.

Lúc đồ ăn vừa mang ra, tôi đã dùng tay vặn ngay một cái cánh gà béo múp rồi đưa lên miệng cắn một miếng ngập chân răng. Bảo nhìn tôi dùng răng xé thịt gà thì không khỏi nhăn mặt, sau đó chẹp miệng hỏi:

“Rốt cuộc chị đã ăn tối chưa mà giống như chết đói đến nơi vậy?”

Tôi nhai kỹ, nuốt từ tốn, sau đó mới trả lời:

“Thì đi cắt tóc về muộn rồi mới đi ăn, chưa được nửa bữa thì đã bị bà Vy triệu về vì vụ của chú Minh.”

“Chị ấy biết chuyện của chú Minh rồi sao?” Bảo không giấu được vẻ kinh ngạc.

“Biết rồi, biết hết nữa ấy.”

Rồi tôi vừa ăn vừa kể cho hắn nghe chuyện xảy ra ngày hôm nay ở nhà chú tôi. Bảo nghe xong bèn hỏi:

“Thế chị ấy có định nói với mọi người ở dưới quê không?”

“Không đâu. Bà ấy nóng tính thì nóng tính thật, nhưng mấy chuyện này cũng tỉnh táo lắm. Ông bà ở quê vừa già vừa yếu, nhưng nếu biết chú Minh thế này kiểu gì cũng vác thân già lên tận đây. Nếu đã biết chú ấy an toàn thì cũng không cần phải làm ầm ĩ làm gì. Chuyện nhà chú ấy, tốt nhất là để vợ chồng chú ấy tự giải quyết. Nhưng xem ra, hai vợ chồng khó mà hàn gắn được…” Tôi chống đũa thở dài.

“Vậy người đàn ông mà chị gặp đi cùng thím Mai vào bệnh viện chính là người đàn ông đó à?”

“Còn có thể là ai chứ? Họ cũng thật là, còn diễn phim tình cảm ngay trước cửa nhà nữa, không sợ hàng xóm láng giềng người ta dị nghị hay sao?” Tôi hừ giọng.

Rồi chợt nhớ ra chuyện Lâm nói hồi tối khi đưa tôi về, tôi ngẩng đầu hỏi Bảo:

“Cuối tuần này khai mạc giải đấu cờ rồi, em có tham gia không?”

“Chiều nay em ở chỗ thầy suốt. Thầy bảo nếu tự tin thì có thể tham gia thử. Vì em là người mới, tư duy tốt nhưng còn non kinh nghiệm, chưa có khí thế sát phạt như mấy người chơi lâu năm, chỉ sợ lên bàn cờ sẽ bị thua về mặt tâm lý nên cần phải rèn luyện thực tế nhiều.”

“Chị không ngờ em lại thích môn cờ tướng này đến thế.”

“Nó là một môn giải trí đầy tính trí tuệ mà. Nếu em tham gia, chị sẽ tới cổ vũ chứ?”

“Tất nhiên rồi, hôm đó chị ở đấy lấy tin bài mà. Yên tâm, sẽ chụp hình em làm ảnh minh họa cho báo, he he.”

Ăn xong, Bảo lại chở tôi về. Trên đường về, tôi hỏi:

“Thế Hiên đã tìm được nhà ưng ý chưa?”

“Chưa. Nhà sáng nay đi hơi xa chỗ làm việc, an ninh lại không được đảm bảo nên cô ấy không ưng lắm. Cô ấy đang nhờ em tìm ở quanh khu em ở vì an ninh ở đó rất tốt.”

“Ồ.” Tôi bật thốt một tiếng, cũng không biết phải phát biểu gì trong hoàn cảnh này nữa.

Thấy tôi im lặng, Bảo nói tiếp:“Xin lỗi chị nhé!”

Tôi ngạc nhiên không hiểu:

“Chuyện gì cơ?”

“Vì trưa nay không qua đón chị được.”

Không hiểu sao, từ trưa tới giờ tôi vẫn hơi ấm ức trong lòng vì bị bỏ rơi, nhưng giờ nghe một câu xin lỗi này tôi lại thấy vui vẻ trở lại. Có lẽ, đã quen nhận được sự quan tâm tuyệt đối, nên khi cảm thấy mình bị phớt lờ và sự quan tâm ấy chuyển sang một người khác, tôi mới có tâm trạng buồn bực như thế. Tôi cười cho qua chuyện:

“Có thế mà cũng phải xin lỗi. Đằng nào trưa nay chị cũng bận đi chơi với Ngọc còn gì.”

“Ừ.”

Cứ thế, hai chúng tôi lại lặng im trên suốt quãng đường về. Ngồi sau xe hắn, ngửi mùi hương xà bông dịu dàng trên người hắn, tôi khẽ đặt tay lên ngực, cố đè nén trái tim đang đập nhanh một cách bất thường của mình.

Tôi tự hỏi, tôi bị làm sao thế này?

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiên tài cờ tướng

Chị Vy về quê thăm gia đình, còn tôi vẫn lăn qua lăn lại trong thời gian biểu nhàm chán mỗi ngày: buổi sáng đi làm, buổi chiều về nhà, ăn cơm xong thì leo lên giường nằm nhắn tin hoặc lên diễn đàn quen hỏi thăm tình hình của mọi người. Từ lâu rồi chúng tôi không còn hay xuất hiện, đăng bài trên diễn đàn, nhưng thỉnh thoảng vẫn đăng nhập và nhắn tin hỏi thăm, trò chuyện cùng đám bạn cũ. Tôi cũng không hiểu tại sao mình có thể sống ngần ấy năm buồn tẻ như vậy, không thích đi chơi, không thích lang thang hay la cà chỗ đông người, nếu có đi offline với hội tác giả trên diễn đàn thì cũng phải đi cùng Bảo. Trừ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, còn lại chưa lần nào tôi đi gặp nhóm bạn đó mà thiếu Bảo cả. Ở trên diễn đàn, tôi chỉ là một “bà chị già thân thiện”,

còn Bảo lại được coi là "chàng trai trong truyền thuyết" mà thành viên nữ nào cũng muốn tiếp xúc một lần.

Cả tuần vừa rồi tôi không gặp nhau, hôm trước nhắn tin thì được biết ngoài thời gian dành cho công việc, toàn bộ thời gian còn lại của hắn đều dành cho cờ tướng. Hôm nào hắn cũng tới đánh cờ với ông nội của Lâm tới khuya, sự tiến bộ của hắn chỉ có thể dùng từ "thần tốc" để đánh giá. Lúc đầu, Bảo chơi cờ là vì tôi, nhưng có lẽ bây giờ thì nó đã trở thành sở thích thật sự của hắn rồi. Cũng tốt, ít nhất nếu hắn say mê chơi cờ, hắn sẽ không còn sa đà vào mấy trò game online vô bổ thâu đêm nữa.

Một tuần chậm chạp trôi qua, cuối tuần là tới khai mạc giải cờ Thăng Long, Lâm đã hẹn sẽ tới đón và đưa tôi tới đó. Vì ông nội của anh từng là kỳ thủ quốc gia nên Lâm khá quen thuộc với các giải cờ thế này, nhất là anh lại quen biết với nhiều người ở đó, có thể giúp tôi hẹn phỏng vấn một số nhân vật nổi tiếng để bài phóng sự được hoàn hảo nhất.

Bảy giờ sáng, nắng hè đã tung tăng khắp các ngả đường góc phố, bầu không khí oi nồng báo hiệu một ngày nắng nóng nữa lại tới, tôi mặc một bộ đồ đơn giản với quần bò, áo phông rộng rãi, đi giày thể thao, đeo ba lô đựng máy ảnh và máy ghi âm cùng thẻ nhà báo chuẩn bị đi tới nơi tổ chức thi đấu. Theo lịch của ban tổ chức, lễ khai mạc sẽ bắt đầu từ bảy giờ ba mươi, các ban bệ phát biểu xong thì vòng loại sẽ chính thức bắt đầu từ lúc tám giờ ba mươi. Vì hôm qua Lâm có một ca cấp cứu lúc nửa đêm, đến tận sáng sớm mới được về nhà nghỉ nên tôi bảo anh buổi chiều hãy tới. Buổi sáng tôi sẽ lượn lờ chụp ảnh một chút, chiều xin gặp các vị tiền bối phỏng vấn cũng không muộn.

Còn đang phân vân không biết nên tự đi xe máy hay bắt xe ôm đi thì Bảo lại tới đón tôi. Hắn nói vì biết sáng nay tôi cũng tới đó phỏng vấn nên qua rủ đi ăn sáng rồi cùng tới đó luôn. Hắn nhìn đồng hồ rồi cứ thế kéo tôi ngồi lên sau xe mình, vừa nổ máy vừa cằn nhằn:

"Em không tới là chị định nhịn đói đi tới đó chứ gì?"

"Dạo này béo bụng rồi, không muốn ăn." Tôi trề môi.

"Chị đừng sỉ nhục mấy người béo nữa đi. Nếu chị cảm thấy mình béo thật thì từ sáng mai em sang gọi chị dậy sớm, đi tập thể dục cùng em. Nào, ăn gì đây?"

Thấy tôi nhăn mày nhăn mặt mất một lúc mà không đưa ra được quyết định nào, Bảo nói tiếp:

"Bún Thái đi. Xong ăn thêm một cốc chè coi như chúc em thuận buồm xuôi gió. Em mà giành được chức vô địch em sẽ dẫn chị đi chơi."

Tôi bĩu môi không tin. "Không phải làm dự án nữa à?"

"À, em vừa kết thúc dự án rồi. Em tính nhận thêm một dự án lớn nữa rồi xin nghỉ luôn, sau khi về nhà nghỉ lễ xong sẽ quay lại đây kiếm việc khác."

"Ủa, tại sao? Tưởng em thích việc này chứ?"

"Thích nhưng mà hại sức khỏe quá, hơn nữa còn chẳng có thời gian yêu đương cho tử tế, he he."

"Thế em định làm việc gì?"

"Ừm, em định mở một quán ăn chay, chị nghĩ được không?"

Tôi ngạc nhiên tới nỗi không nhịn được mà vươn tay về đằng trước áp lên trán hắn một cái rồi mới nói:

"Không sốt. Em nghĩ với trình độ nấu ăn nghèo nàn của em, chỉ biết nấu mỗi canh cá với làm mấy cốc sữa hạt thì có thể mở được hàng ăn sao? Hơn nữa, muốn làm ăn thì phải có vốn nữa đấy."

"Mấy cái vấn đề cỏn con đó làm khó được em sao? Cái quan trọng là sau này phải nhờ chị viết dùm em vài bài PR mạnh vào đấy."

Thấy hắn vừa nói vừa cười nên tôi cũng chẳng biết hắn có định làm thật hay không nữa. Dù không nói ra nhưng tôi biết Bảo rất yêu công việc hiện tại của mình, tôi thật không tưởng tượng ra cái bộ dạng đeo tạp dề suốt ngày bận rộn với dầu, muối của hắn sẽ trông như thế nào nữa?

Lúc ngồi ăn sáng, tôi vẫn cứ phân vân mãi vấn đề đó, đang định hỏi cụ thể thì Bảo lại nhận được điện thoại. Là Nhiên. Tôi nghe loáng thoáng cô ấy hỏi Bảo đã tới chưa, Bảo nhẹ nhàng đáp lại là đang ăn sáng, hẹn gặp cô ấy sau rồi cúp máy. Cuộc gọi còn chưa tới 10 giây.

"Cô ấy có vẻ vẫn còn thích em?"

Hắn liếc nhìn tôi rồi nhếch miệng cười một cái, hỏi lại:

"Chị thấy thế thật à?"

"Người trong cuộc đôi khi không sáng suốt bằng người bên ngoài mà, mắt nhìn của chị không sai đâu."

"EQ chị thấp tè như thế, mấy vấn đề cao siêu này tốt nhất chị đừng cố đưa ra phán đoán làm gì. Em với Nhiên đã kết thúc lâu như thế rồi."

Nghe triết lý ông cụ non của hắn, tôi dở khóc dở cười, lại nói ra suy nghĩ của mình:

"Nhưng cô ấy quay về đây là vì tìm em mà, nếu không phải còn tình cảm, ai lại hy sinh lớn như thế chứ?"

Bảo dừng ăn, ngẩng đầu nhìn tôi:

"Ai nói với chị thế?"

"Hôm trước Nhiên tâm sự thế?"

"Cô ấy tới tìm chị?" Hắn cau mày hỏi.

"Không, tán gẫu qua facebook thôi. Nhiên cũng mới về nước, chưa có nhiều bạn nên muốn tìm người tâm sự. Biết sao được, chẳng lẽ chị lại từ chối một người đang cần tìm nơi trút tâm tình à?" Tôi nhún nhún vai.

"Cô ấy nói những gì với chị?"

"Thì kể chuyện ngày xưa của hai người? Rồi nói con bé đã tìm em vất vả thế nào, cố gắng xin vào tập đoàn nơi em đang làm, sau đó lại xin chuyển về chi nhánh tại Việt Nam để được gần em. Ờ, nó còn hỏi có phải em đã thích người khác rồi không, vì thái độ hiện tại của em với nó thờ ơ lắm."

"Thế chị trả lời sao?"

"Chị nói không biết. Chuyện của mấy đứa, chị xen vào làm gì? Được rồi, cười chu mỏ cái nào, selfie một tấm đăng lên facebook cái cho khí thế."

Cuối cùng, hắn không chịu chu mỏ đáng yêu nhưng vẫn cho tôi chụp một bức hình mà trong đó hắn cười sáng lòa cả mắt.

Tôi up lên facebook kèm status: "Đi ăn sáng thôi mà cũng phải đẹp trai chói mắt thế này…"

Ngay sau đó, bàn dân thiên hạ lại ồ ạt chạy vào like và bình luận.

Tôi đắc ý thoát facebook, sau đó thong dong ăn hết cốc chè rồi mới leo lên xe hắn tới nơi tổ chức cuộc thi.

Vừa đến nơi, chúng tôi đã gặp ngay hội chị em bạn dì do Nhiên dẫn đầu bao gồm mấy cô bạn thân của cô nàng, mấy cậu trong công ty mà tôi đã gặp, thằng bé con trai ông sếp còn lanh chanh gọi tôi một tiếng "chị dâu" khiến cả hai chúng tôi đờ cả người, sau đó Bảo phải đập vào gáy nó một cái, nhắc nhở nó không được gọi lung tung. Thằng nhóc gãi đầu gãi tai nửa hiểu nửa không, tôi không ở lại với họ nên chào hỏi qua loa rồi tách ra, chạy về khu vực đang chuẩn bị diễn ra khai mạc.

Sau mấy bài phát biểu dài dòng về lịch sử cờ tướng, tinh thần, đạo lý của con người được thể hiện qua cờ tướng như thế nào thì tới phần tuyên thệ. Người lên đọc tuyên thệ là một kỳ thủ trẻ, quan trọng nhất là tôi cũng biết người này.

Hải – anh chàng tôi đã hẹn hò gần đây nhất và cũng chỉ chia tay sau vài tháng tìm hiểu, thậm chí đến giờ tôi vẫn không hiểu nổi tại sao ngày đó mình lại bị đá. Theo như lời Lương phân tích thì mạch não trơ ì và thô thiển của tôi không bao giờ đồng nhịp được với mạch não của mấy kẻ sống theo kiểu tài tử lãng mạn như Hải, bị đá cũng là chuyện hiển nhiên và dễ hiểu. Nếu không phải vì chuyện đó thì tôi vẫn nghĩ chúng tôi vẫn có thể làm bạn sau khi chia tay. Sau khi chia tay không bao lâu thì Hải chuyển sang cơ quan khác, rồi lại nghe nói anh ta ra nước ngoài theo một khóa tu nghiệp ngắn hạn nào đó. Chuyện của anh ta về sau thế nào tôi cũng chẳng quan tâm nữa, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được người cũ ở đây, tham gia một môn thi mà tôi không bao giờ nghĩ sẽ có liên quan tới anh ta.

Vì tôi chụp ảnh ở ngay hàng đầu nên hình như Hải cũng nhận ra tôi. Sau khi tuyên thệ, trước khi bước vào thi đấu chính thức, Hải chạy tới gặp tôi, vẫn dáng vẻ lãng tử ngả ngớn đáng ghét như ngày xưa.

"Bao năm thế rồi mà em vẫn cứ làm ở mảng Văn hóa thể thao à?" Sau mấy câu chào hỏi, Hải cười hỏi tôi.

"Em thấy vui mà." Tôi nhún vai. "Nhưng em thì không ngờ anh lại bỏ nhiếp ảnh để chạy đi chơi cờ ấy."

"Chơi cho vui thôi mà. Hình như vừa rồi anh có thấy Bảo, nhưng đứng ở xa quá nên không biết có phải cậu ấy không nữa."

"Cậu ấy đấy, cũng tham gia thi đấu lần này." Tôi gật đầu.

"Thật à? Thế thì mong sẽ được gặp cậu ta giao lưu một chút. Thôi, chuẩn bị vào thi rồi, hẹn gặp em sau nhé! Nếu cần phỏng vấn một thí sinh nào đó thì cứ gọi anh, anh sẵn sàng cho em phỏng vấn. Miễn phí." Hải nhếch miệng cười, vẫy vẫy tay tôi rồi chạy về phía mấy người đang gọi mình.

Khu vực thi đấu rất rộng, có khoảng 20 chiếc bàn nhỏ được kê ngay ngắn thẳng hàng, mỗi bàn có hai chiếc ghế đặt đối diện nhau, một đồng hồ bấm giờ, sẽ có một trọng tài phụ trách ghi chép kỳ phổ. Bên ngoài khu vực thi đấu có dải phân cách ngăn những người không liên quan đi lại lộn xộn. Vòng loại trực tiếp sẽ diễn ra trong một ngày hôm nay, hôm sau sẽ tiến hành tổ chức thi đấu vòng chung kết. Ngoài khu vực thi đấu, người ta còn bày ra một khu vực giao lưu, ở đây các kỳ thủ chờ tới lượt đấu của mình có thể đăng kí tham gia thi đấu cọ xát với các kỳ thủ khác. Tôi ngồi trên một băng ghế ở khu vực giao lưu nhìn mọi người túm tụm lại bàn cờ của Bảo với một đàn anh khác. Đám đồng nghiệp của Bảo và mấy cô bạn của Nhiên hình như cũng chỉ tới tặng hoa hắn một lúc rồi tản đi chứ không ở lại chờ, chỉ còn mình Nhiên ở lại, hiện tại đang đứng ở cạnh hắn.

Nắng khá gắt, ngồi một lát mà mồ hôi túa ra như mưa, tôi đang nghĩ xem có nên chạy về cơ quan tránh nóng đến chiều mới quay lại không thì có một chai nước lọc mát lạnh được chìa ra trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn người tới, nhận ra Phương Chi thì mỉm cười rồi ngồi dịch sang bên để cô ngồi

xuống.

“Em đưa ông tới xem mấy học trò thi đấu.” Phương Chi nhìn về phía ông nội của Lâm đang nói chuyện với mấy người bạn già, giải thích với tôi một câu. “Anh Lâm không đi cùng chị sao? Hôm trước em rủ anh ấy đi cùng thì anh ấy nói sẽ tới cùng chị.”

“Đêm qua anh ấy có ca mổ nên chắc chiều mới tới.” Tôi uống một ngụm nước rồi giải thích thêm một câu, “Anh ấy nói sẽ giới thiệu cho chị mấy vị tiền bối để chị phỏng vấn.”

“Anh ấy rời khỏi viện cờ lâu rồi nhưng các thầy vẫn còn luyến tiếc anh ấy lắm. Anh ấy mà mở lời thì các thầy đồng ý ngay.” Phương Chi cười.

Tôi khá kinh ngạc nên buột mồm hỏi một câu:

“Anh ấy từng ở viện cờ sao?”

“Chị không biết à?” Phương Chi ngạc nhiên nhưng tôi lại cảm thấy cô ấy chỉ tỏ vẻ vậy thôi, dường như cô ấy đã biết trước về thái độ này của tôi khi nghe chuyện mà cô ấy kể. “Anh Lâm từng là học viên xuất sắc nhất và được đặt nhiều kỳ vọng nhất của Viện cờ quốc gia đấy. Là một huyền thoại trẻ mà đến giờ các thầy vẫn cứ nhắc với các thế hệ học trò sau. Nếu anh ấy không bỏ chơi cờ, có lẽ giờ anh ấy đã là tuyển thủ có đẳng cấp quốc tế rồi.”

Thông tin này quả nhiên là mới mẻ với tôi, vì thế tôi cũng rất tò mò muốn nghe tiếp chuyện xảy ra với Lâm.

“Sáu tuổi anh ấy đã vào viện cờ, tám tuổi đã bắt đầu thi đấu ở các giải nghiệp dư, mười tuổi bắt đầu tham gia thi đấu chuyên nghiệp, dù không có thành tích cao nhất nhưng cũng là một hiện tượng được rất nhiều người chú ý khi đó. Cũng vì anh ấy mà em mới thích chơi cờ rồi theo đuổi cờ tướng cho tới bây giờ. Mười lăm tuổi, anh ấy đã cùng các vị đàn anh, các vị tiền bối ra nước ngoài thi đấu. Đến năm hai mươi hai tuổi, khi chuẩn bị được lựa chọn vào làm giáo sư của viện cờ thì anh ấy lại đột ngột bỏ cờ. Không một ai hiểu chuyện gì xảy ra, cũng không một ai hỏi ra nguyên nhân từ chỗ anh ấy, kể cả ông nội, người đã dẫn dắt anh ấy vào nghiệp cờ. Lần đó, ông đã lên cơn đau tim. Cuối cùng anh ấy phải lấy lý do muốn tập trung vào làm một bác sĩ giỏi thì mọi người mới dần buông tha chất vấn anh ấy, nhưng cho đến bây giờ, nỗi buồn và tiếc nuối mà anh ấy để lại cho mọi người vẫn là rất lớn. Mười năm, anh ấy chưa từng động vào một quân cờ, cũng không xem bất kỳ một cuốn kỳ phổ nào, thậm chí mỗi lần tới Kỳ quán bán sách giúp ông nội, anh ấy đều nhìn người ta chơi cờ như một người chẳng có tí dục vọng nào với nó. Em đã từng hy vọng anh ấy sẽ vì giúp chị đánh bại gã kỳ thủ trên mạng kia mà một lần nữa chạm vào quân cờ, nhưng cuối cùng vẫn phải thất vọng…”

Đến khi Phương Chi rời đi rồi, tôi vẫn còn ngồi ngẩn ra suy nghĩ về những lời cô ấy vừa nói. Tôi có cần phải giận Lâm vì anh ấy biết mình rất cần sự giúp đỡ mà đã không giúp không? Thật ra, có lẽ tôi sẽ buồn lắm nếu như anh ấy và tôi đang trong quá trình yêu đương, hò hẹn mà tôi lại phải nghe về quá khứ của anh ấy qua một người con gái khác. Có lẽ tôi sẽ khóc lóc khổ sở vì mình có việc cần giúp đỡ mà người con trai yêu mình dù có khả năng nhưng lại dửng dưng như thể thực sự lực bất tòng tâm. Nhưng còn giờ, chắc tôi chỉ buồn chút xíu xíu thôi, vì tôi đã từng hy vọng mình có thể là một điều gì đó đặc biệt trong lòng Lâm, cho dù lúc này chúng tôi vẫn đang trong tình trạng mập mờ không rõ ràng.

Loanh quanh nửa buổi sáng ở Hội cờ, sau đó thấy chán quá nên tôi đã nhắn tin cho Bảo nói về tòa soạn trước, cũng nhắn tin cho Lâm nói chiều sẽ quay lại. Cả hai đều bận nên không trả lời ngay, tôi gọi xe ôm về cơ quan trước. Nghe dự báo thời tiết nói rằng đây sẽ là đợt nắng nóng cuối cùng của năm nay, sau đó Hà Nội sẽ chuyển dần sang mùa thu và sẽ nhanh chóng bước sang đông. So với vài năm trước thì mùa thu ở Hà Nội càng ngày càng ngắn, mùa đông và mùa hè càng lúc càng dài. Cái oi bức của những ngày cuối hè khiến tôi cảm thấy cả người khô héo, hoàn toàn chẳng muốn làm gì, lại thêm câu chuyện về Lâm được nghe từ miệng Phương Chi, dù lòng nói không để ý nhưng vẫn cứ thấy khó chịu, uể oải. Tôi nghĩ, sau đợt này, tôi phải suy nghĩ nghiêm túc về việc có nên nhận lời mời đi chơi cùng với nhóm của Bảo hay không?

Bảo và Ngọc cùng tham gia một câu lạc bộ leo núi, cứ mỗi năm, câu lạc bộ của bọn họ sẽ rủ nhau đi leo núi một vài lần. Lần nào Bảo cũng rủ tôi đi cùng, nhưng tôi biết lượng sức mình nên chẳng bao giờ nhận lời. Với đứa sức khỏe lúc nào cũng chỉ đạt loại 2 như tôi thì sao có thể chịu nổi sự dày vò của việc mấy ngày liền ăn dầm nằm dề trong núi cơ chứ? Bảo nói tôi có thể đợi cậu ấy ở khách sạn nào đó và đi chơi loanh quanh chờ cậu ấy về, nhưng thế thì thà tôi ở nhà, nằm bẹp trên sô pha cả ngày xem phim hay đọc truyện còn hơn. Lần trước nghe cậu ấy nói loáng thoáng rằng sắp tới bọn họ sẽ lại tổ chức đi leo một đỉnh nào đó ở khu Tây Bắc, tôi nghĩ có lẽ mình nên đi cùng bọn họ tới Sa Pa, sau đó lượn lờ ăn chơi ở đó chờ bọn họ quay về cũng được.

Đến tận trưa, khi tôi đang chuẩn bị đi ăn cùng mấy chị em đồng nghiệp thì Bảo mới nhắn tin lại, nói rằng cậu ấy đấu được 3 trận, thắng 2, thua 1, chiều nay sẽ vào vòng loại trực tiếp, nếu thắng thì tối sẽ mời tôi đi ăn Sashimi.

“À, em có nhìn thấy ông Hải đấy. Nghe có vẻ anh ấy rất mạnh, thế thắng như chẻ tre, thấy thầy em bảo là rất có khả năng sẽ vào đến tận vòng chung cuộc.” Cuối cùng, hắn nói với tôi như thế.

Tôi chỉ ừ hữ cho qua, dù sao hắn cũng là người chứng kiến từ đầu tới cuối cuộc tình chóng vánh đó của hai chúng tôi, giờ nhắc lại cứ thấy ngượng ngập. Sau đó là một đống quan tâm đủ kiểu như trưa nay ăn gì, uống gì, nắng nóng đừng ra khỏi cơ quan các kiểu, ngọt tới ê ẩm cả răng làm tôi thấy hơi ngượng. Nhất là sau cái vụ tôi say và cưỡng hôn hắn thì cảm giác đó lại càng mạnh mẽ hơn, cho dù hắn vẫn cứ tỏ ra như không có gì, còn tôi thì vờ như chẳng nhớ nhưng bây giờ tôi rất ngại phải ở một mình với Bảo.

Ăn cơm xong, về đến văn phòng, đang tính chợp mắt nghỉ trưa một lúc thì Lâm gọi điện tới và xin lỗi vì anh ngủ dậy muộn, bảo tôi cứ chờ ở cơ quan, anh ăn gì đó xong sẽ qua đón và đưa tôi tới Hội cờ. Vâng vâng dạ dạ xong, nằm xuống, nhắm mắt lại liền nghĩ ngay tới những lời Phương Chi kể. Có điều, lúc này tôi chỉ nghĩ, không biết ngày đó Lâm gặp phải khúc mắc gì mà có thể từ một người say mê cờ tới quên ăn, quên ngủ như anh lại từ bỏ nó dễ dàng và nhanh chóng như thế? Không thể nào đoán nổi cú sốc đó như thế nào nữa.

Tôi mang theo tâm trạng vừa uể oải vì nắng nóng, đầu vừa váng vất vì cả buổi trưa cứ nghĩ xoáy sâu vào một vấn đề chẳng thuộc về mình đi gặp Lâm. Ngồi trong xe ô tô, thấy gương mặt anh còn hơi phờ phạc, tôi hỏi thăm anh về ca mổ đêm qua.

"Bệnh nhân của một vụ thanh toán nợ nần trên giang hồ, thủng tim, xuất huyết trong, cấp cứu tới gần sáu giờ sáng mới coi như cứu được nửa cái mạng, còn có vượt qua được hay không thì phải chờ xem ý chí của bệnh nhân thôi." Lâm cười.

"Em tưởng người làm bác sĩ như anh sẽ không tin vào mấy cái tâm linh kiểu sức mạnh tinh thần này chứ?" Tôi ngạc nhiên.

"Ở một khía cạnh nào đó, tâm linh cũng là một môn khoa học thần bí. Hơn nữa, anh cảm thấy sức mạnh tinh thần là có thực, nó chống đỡ cho con người rất nhiều trong các hoàn cảnh ngặt nghèo."

"Thế anh có tin bệnh viện có ma không? Em đọc truyện, thấy nói rằng bệnh viện chính là nơi có nhiều ma nhất đấy."

Lâm quay sang nhìn tôi, bật cười:

"Anh cũng không biết nữa, dù sao chưa từng gặp. Mỗi lần phẫu thuật xong là cả tinh thần và thể xác đều kiệt quệ, ma có tới khiêng đi thì cũng chịu. À phải rồi, sáng nay Bảo thi đấu thế nào? Cậu ấy được vào vòng loại trực tiếp không?"

"Có ạ! Thấy bảo chiều nay đấu. Nhưng mà người mới biết chơi như cậu ấy chắc cũng chẳng đi được xa đâu."

"Bảo là một thiên tài đấy. Nghe ông nội anh nói, cảm giác cờ của cậu ấy rất tốt, nếu không phải vì thế, ông cũng không phá lệ mà nhận cậu ấy làm học trò đâu."

"Nhưng dù sao vẫn là thua kém về kinh nghiệm, thiên tài thì cũng phải qua thực chiến mới tốt được. Giống như trong quyển Cờ tướng – Tạp bàn mà ông nội anh viết ấy, người không qua thực chiến thì sẽ chẳng khác nào viên ngọc chưa được mài giũa, khi vào đối mặt trực tiếp sẽ luôn thua người thường xuyên cọ xát ở… ở…" Tôi nghĩ mãi không ra cái từ sau đó là gì nên ngắc ngứ mãi.

Lâm cười nhắc: "Sát khí."

"Đúng. Người thường xuyên thi đấu sẽ tự hình thành nên sát khí, lúc đối đấu với người khác, người nào khí thế kém hơn là đã thua một phần rồi." Tôi đọc lại vanh vách những gì mà ông nội của Lâm đã viết trong quyển Cờ tướng – Tạp bàn mà tôi mượn dạo nọ.

"Nhưng nó chỉ là một phần, chỉ cần em tự tin thì có sát khí hay không cũng không còn quan trọng nữa. Trước đây anh…" Lâm nói tới đây liền im bặt, có lẽ anh chợt nhớ ra có những chuyện vốn không nên nhắc lại nữa.

Tôi không nhịn được, tò mò:

"Sáng nay em có nghe Phương Chi kể rồi. Tại sao trước đây anh lại nghỉ chơi cờ thế?"

Lâm quay sang nhìn tôi, chắc vì bất ngờ nên tôi thấy anh hơi bối rối và mất tự nhiên. Sau một hồi lúng túng, anh mới lại hỏi một câu không đầu không cuối.

"Em có giận không?"

"Dạ? Giận gì đâu ạ, ai mà chẳng có những quá khứ không bao giờ muốn kể, ví dụ như em, em cũng chẳng muốn kể với anh em đã từng hẹn hò với ai, yêu ai, hì hì." Tôi cười với vẻ bình thản.

"Không. Không phải. Là anh biết chơi cờ nhưng lại không giúp em ấy."

"À…" Tôi hơi im lặng, suy nghĩ xem có nên nói thật với anh là lúc mới nghe chuyện này, bản thân tôi thấy cũng hơi thất vọng một chút xíu hay không. Cuối cùng, tôi quả quyết lắc đầu: "Em thấy đó cũng là chuyện bình thường. Có những chuyện dù đã là quá khứ thì vẫn sẽ luôn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng người ta. Hơn nữa, em nghĩ anh làm vậy là có lý do của mình."

Lâm yên lặng, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, những ngón tay siết chặt vô lăng đến mức trắng bệch cũng thả lỏng dần ra. Đột nhiên anh ấy thả một tay ra, cầm lấy tay tôi, những ngón tay trắng tinh, mềm mại cọ nhẹ vào lòng bàn tay hơi thô ráp của tôi và cười khẽ:

"Tối về đi ăn với anh, anh sẽ kể cho em nghe."

Tôi ngượng ngùng gật đầu và không rụt tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Lavender* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.